

100 TIỂU THUYẾT HAY TRONG MỌI THỜI ĐẠI

ROBERT LOUIS STEVENSON

Nhóm Đường Văn (Biên dịch)

Mũi Tên Đen

NHÀ XUẤT BẢN GIÁO DỤC

Nguyên tác: R. L. STEVENSON

Minh họa: Francis Phillips

Bản tiếng Việt: Châu Văn Thuận

MŨI TÊN ĐEN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

2000

Sơ lược về tác giả và tác phẩm

Robert Louis Balfour Stevenson (1850-1894) - Nhà thơ, nhà văn Anh. Cha ông là kỹ sư lỗi lạc, Stevenson vào học trường kỹ sư Anstruthen, rồi học luật và đã gia nhập luật sư đoàn. Nhưng ông đã dần dần bỏ nghề luật để theo nghề văn. Ông đi khắp nơi để tìm một vùng khí hậu lành mạnh hợp với bệnh lao của ông. Theo lời khuyên của vợ ông, Stevenson đã viết tuyệt tác thể loại kinh dị *The Strange Case of Doctor Jekyll and Mr. Hyde (1885)* (*Bác sĩ Jekyll và Ô. Hyde*). Tính chất bí mật cũng thấm đẫm trong các truyện ngắn như *The New Arabian Nights (1878)* (*Ngàn lẻ Một Đêm Mới*). Và thành công lớn của *Treasure Island (1883)* (*Đảo châu báu*) là nhờ chất thơ của một tinh thần hiện thực huyền ảo, nó tạo nét mới mẻ cho truyện phiêu lưu. Theo cảm hứng của *Walter Scott*, Stevenson còn xuất bản truyện *The Black Arrow (1886)* (*Mũi tên đen*), lấy bối cảnh cuộc chiến tranh của *Hai Hoa Hồng*.

Trong **Mũi Tên Đen**, không có mẫu hình tiêu biểu, mà chỉ có những nhân vật linh động. Tài năng của người viết truyện ngắn thể hiện ở cốt truyện ly kỳ, nhất là ở nhịp độ diễn biến sôi động của câu chuyện. Các nhân vật chỉ được phác họa sơ sài, kết thúc có hậu:

đám cưới của người anh hùng với người đẹp và cái chết của kẻ bất lương. Tuy giá trị nghệ thuật của tác phẩm này không cao bằng Master of Ballantrae và Đảo châu báu, nhưng lúc nào cũng được người đọc hâm mộ hơn.

Chương I

Một chương trình ngoạn mục

Vào xế trưa một ngày xuân quang đăng, bỗng vang lên tiếng chuông ở lâu đài Moat. Hồi chuông gióng giả đổ vào giờ khắc bất thường làm ngưng tức thì mọi công việc khắp nơi từ trong rừng đến ngoài đồng. Ai ai cũng hồi hả đổ xô về gia trang của lãnh địa Tunstall để tìm hiểu lý do vì sao có lệnh triệu tập bất ngờ đó.

Dưới triều đại vua Henry VI, lãnh địa Tunstall cũng mang bộ mặt gần giống như ngày nay, gồm hơn hai chục ngôi nhà nằm giữa những cây sồi rậm rạp, bám theo thành thung lũng xuôi xuống con sông. Nơi đây có cây cầu bắc qua bờ bên kia và tiếp theo là con đường dốc chạy ngang trước mặt lâu đài

Moat trước khi dẫn đến tu viện Holywood.

Cách cầu không xa, một nhóm nhỏ người đang tụ tập. Sáu phụ nữ và một người đàn ông khoác áo lao động đang lao nhao bàn tán. Clipsby kể cho các bà biết rằng cách đây nửa tiếng đồng hồ có người đưa tin phi ngựa qua làng, mang thư dán kín của ngài lãnh chúa Daniel Brackley gửi ngài Olivier Oates, vị linh mục được giao phó trách nhiệm cai quản lâu đài Moat khi vắng chủ.

Bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập vọng tới và chẳng mấy chốc, từ khu rừng xuất hiện chàng thanh niên Richard Shelton, con nuôi của ngài Daniel. Một phụ nữ vội vàng cất tiếng gọi giật lại:

– Có chuyện gì vậy, thưa công tử?

– Có người đưa thư mang đến tin quan trọng. Sắp sửa diễn ra trận đánh lớn và ngài Daniel truyền lệnh cho tất cả mọi đàn ông biết bắn cung hoặc sử dụng rìu phải tức tốc tề tựu về Kettley để theo Ngài tham chiến. Ai bất tuân sẽ bị trừng trị đích đáng.

– Rõ khổ! – một phụ nữ khác cất tiếng than – Chiến tranh làm tan nát xứ sở và hễ các lãnh chúa đánh nhau là dân chết đói đến nơi!

– Bà nghĩ như thế là nhầm! Mỗi người tham chiến đều được lãnh mỗi ngày 6 xu, chưa kể người bắn cung lãnh đến 12 xu kia mà!

– Nếu họ còn sống, thôi thì cũng được đi – bà ta tiếp lời – nhưng nếu họ chết thì sao đây?

– Chết vì chính nghĩa thì há chẳng hơn ư? –

Dick trả lời một cách điềm nhiên.

– Chính nghĩa gì... Nay chiến đấu cho nhà Walshinhams mai chiến đấu cho Brackley, công tử thấy đó hợp lẽ thường sao? Họ bảo chúng tôi đó là luật pháp nhưng các ông chủ của chúng tôi rành luật pháp nhiều hơn hơn nghĩa. Bản thân tôi chỉ tôn thờ Đức Vua. Cầu Thượng đế che chở cho Ngài, chi tiếc Ngài thiếu sáng suốt không phân biệt được hai tay bên nào phải bên nào trái.

– Miệng lưỡi ông ăn xằng nói bậy, dám phỉ báng cả Đức vua lẫn lãnh chúa của chúng ta – chàng thanh niên tiếp lời một cách hăng say tin tưởng – Đức vua Henry vốn là người minh mẫn còn Ngài Daniel là một ông chủ rất tốt và là người đỡ đầu chí tình của tôi đấy chứ!

Thấy chưa giải bày trọn hết nỗi niềm, Clipsby nói tiếp:

– Thưa Công tử Dick, với Công tử tôi chẳng có gì chống đối cả. Công tử là một chàng trai toàn bích nhưng tôi rất lấy làm tiếc về những mối liên hệ đã gắn đời Công tử đi theo Ngài Daniel, một hạng người giá áo túi cơm. Thực sự Công tử thử nói tôi nghe lúc này ông ta chiến đấu cho bên nào đây: Phe Đỏ hay phe Trắng? (Hai dòng họ tranh giành ngôi vua trong cuộc chiến Hai Bông Hồng).

– Tôi không biết được – Richard nói, mặt ửng đỏ, có phần bối rối vì thái độ bất nhất của cha nuôi và mỗi lần ngã về bên này hay bên kia đều giúp ông ta

tăng thêm của cải.

– Thế đấy. Tôi nghĩ như vậy có sai đâu. Công tử không hay biết thì còn ai rõ hơn Công tử chứ!

Ngay lúc đó, Bennet Hatch cũng vừa tới. Y tóc đã hoa râm, khuôn mặt sạm nắng, vũ trang bằng giáo và kiếm, đầu đội mũ sắt, có vẻ sẵn sàng lâm trận. Thời bình cũng như thời chiến, y là người tâm phúc của Daniel và tung hoành khắp nơi để bảo vệ quyền lợi của chủ.

– Này Clipsby – y la lớn – Hãy đi ngay lên lâu đài Moat gom các tên lẻ mề ấy đưa về đây cho ta. Chúng ta phải lên đường trước khi mặt trời lặn; lệnh của chủ tướng không cho phép trễ hơn thế nữa... Người thấy đó, không thể chần chờ thêm một phút. Người có thấy lão Appelyard đâu không?

– Hẳn lão ta đang ở ngoài cánh đồng của lão – một phụ nữ lên tiếng.

Nhóm người tán đi và trong lúc Clipsby vượt qua cầu, Hatch cùng Shelton cũng nhanh chân đi tìm lão già bắn cung.

– Coi chừng khó mà lôi lão đi gấp được – Bennet Hatch nói – Thế nào lão ta cũng lải nhải về chuyện vua Henry V trước khi chúng ta ngỏ lời. Sở dĩ như vậy vì lão đã tham gia chiến tranh đánh Pháp.

Sau khi băng qua làng, hai người trông thấy Appelyard đang đào một luống đất thật rộng giữa đám bắp cải, miệng hát bằng giọng rè rè một điệp khúc đặc ý của lão. Khuôn mặt lão đỏ gay vì nắng

với những nếp nhăn trông giống một quả hồ đào to tướng nhưng ánh mắt vẫn còn tinh và tướng mạo chẳng có gì thay đổi.

– Nay lão Nick – Hatch bắt đầu nói – Ngài Olivier mời lão tức tốc lên lầu đài Moat để giao cho lão nắm quyền chỉ huy trên đó, còn tôi thì phải cùng với các gia đình trai tráng đi về Kettley vì bên ấy dường như có vụ đánh nhau quan trọng và lãnh chúa đang cần lực lượng tăng viện hùng hậu.

– À, thật vậy ư? Thế các cậu để lại cho lão bao nhiêu quân trấn thủ?

– Sáu nhân đinh lực lưỡng cộng thêm cả ngài Olivier nữa đấy – Hatch đáp với giọng an tâm tin tưởng.

– Chừng ấy người không đủ để cầm cự đâu. Ít nhất phải để lại cho lão 40 quân và phải là những tay thiện xạ bắn mũi tên thật xa mới được!

– Bao nhiêu mới gọi là xa? – Hatch hỏi.

– Bằng từ đây đến khu rừng kia – lão già vừa nói vừa nhìn về phía khu rừng.

– Các cậu hãy quan sát lũ chim. Chúng là những lính canh tuyệt vời: mỗi khi chúng cất cánh vụt lên trời, chắc chắn có người ẩn núp gần nơi ấy. Nói thật cho các cậu biết, lắm kẻ đang lăm le cất cổ chúng ta, họ thù ghét chúng ta như đồ chồn hôi. Các cậu há không biết sao?

– Nói đúng ra họ căm ghét ngài Daniel – Bennet thừa nhận.

– Ngài Daniel và tất cả những ai phục vụ cho ngài, trước tiên là bọn chúng mình – lão Nick đích chính – Nếu bất ngờ kẻ địch thấy chúng ta, cậu nghĩ y sẽ nhắm hạ ai trong hai chúng ta trước nhất?

– Nhắm vào lão hẳn nhiên rồi, ông bạn già ạ! – Hatch nói và mỉm cười ranh mãnh.

– Không phải thế đâu, lão đánh cuộc y nhắm vào cậu đấy. Cậu đã đốt lâu đài Grimstone và bọn họ không tha thứ cho cậu đâu. Lão đây già rồi, con đường ân oán giang hồ chẳng còn dài, nhưng còn cậu nếu sống đến bằng tuổi của lão mà không bị chặt đầu siết cổ ắt là đất nước này đã hết cả người dân Anh chân chính!

– Thôi đừng nói ba hoa nữa. Hãy đi lấy khí giới rồi lên lâu đài Moat. Ngài Olivier giờ này hẳn đang tự hỏi sao mà lão rề rà dữ vậy.

Trong lúc lão Nick đang chuẩn bị bước đi, bỗng một mũi tên bay vèo đến cắm phập vào giữa hai xương bả vai của lão già. Lão té úp mặt xuống đất. Hatch la lên một tiếng thất thanh và nhảy lùi rồi chạy lom khom đến trốn sau một căn nhà nhỏ; trong lúc đó Dick Shelton núp sau gốc tử đinh hương, gương cung nhắm về phía cánh rừng. Hoàn toàn tĩnh lặng, không một âm thanh xao động, chim chóc cũng dường như đã trốn đi đâu mất và đàn cừu bình yên gặm cỏ chẳng hay biết gì chuyện vừa xảy ra.

Một lát sau, hai người cùng đến bên kẻ bị thương khốn khổ.

– Chúng ta không thể để lão nằm đây, làm vậy thật xấu hổ – Bennet nói – Cậu em hãy nhìn canh chừng khu rừng, theo dõi thật kỹ và cầu Chúa phù hộ chúng ta!

Nói xong, y cúi người về phía lão già, miệng thì thầm:

– Ông bạn già ơi, có nghe tôi nói không? Lão có muốn nhấn nhủ điều gì trước khi nhắm mắt không?

Khuôn mặt Appelyard nhăn nhó vì đau đớn. Lão năn nỉ khe khẽ:

– Hãy rút mũi tên ra và để cho tôi chết!

Một vòi máu phụt ra từ vết thương và lão già trút hơi thở cuối cùng. Hatch quì xuống bên cạnh lão, cầu nguyện cho linh hồn người quá cố. Sắc mặt y tái xanh vì xúc động và sợ hãi. Y vừa đứng lên vừa nói:

– Rồi sẽ đến lượt ta, không lâu nữa đâu.

– Ai đã bắn lão già nhỉ? – Richard vừa hỏi vừa nhìn mũi tên cắm run run trên tay.

– Có Trời mới biết! Có đến hai trăm gia đình bị tôi và lão ấy đuổi ra khỏi nhà họ. Lão ta đã trả nợ và chẳng bao lâu nữa rồi cũng đến phiên tôi.

– Mũi tên thật lạ lùng! – Dick nói tiếp – Nếu chùi sạch vết máu, chúng ta có thể đọc hàng chữ ghi trên mũi tên... coi này “Của John – Trùng Phạt

Tất Cả dành cho...”. Thế nghĩa là thế nào?

– John – Trùng Phạt Tất Cả! Chỉ nghe cái tên này cũng đủ thấy đây là cả một chương trình – Hatch biện giải – Để rồi sẽ hay, nhưng trước hết chúng ta hãy lo cho lão Nick cái đã. Chúng ta hãy đưa lão về nhà. Ngài Olivier sẽ rụng rời xiết bao khi nghe chúng ta báo cái tin khủng khiếp này!

Căn nhà của Appelyard bày biện thô sơ nhưng sạch sẽ: một chiếc giường trải khăn màu xanh da trời, một cái tủ ngăn, một cái rương lớn, hai ghế đẩu và một chiếc bàn kê sát lò sưởi; trên tường treo bộ quần áo và bộ khí giới của người cung thủ già.

Có người bước vào, cất tiếng:

– Appelyard, hãy nghe đây...

Bỗng người ấy đứng sững lại, hốt hoảng:

– Chúa ơi, lẽ nào tin được sự thật như vậy?

– Qua đây là sự thật. Appelyard không còn sống nữa.

Ngài Olivier buông người ngồi sụp xuống chiếc ghế đẩu, run rẩy và thất thần. Sau khi lấy được chút bình tĩnh, vị linh mục hỏi:

– Thế ai đã giết ông ta?

– Thưa đây là mũi tên, Ngài hãy đọc hàng chữ ghi trên đó! – Richard vừa nói vừa đưa mũi tên cho vị linh mục.

– John – Trùng Phạt Tất Cả... thật đúng là một cái tên tà đạo. Mũi tên màu đen, đen giống đúc

lòng dạ kẻ đã bán nó đi. Theo ý Ngài phải chăng kẻ ấy thuộc dòng họ Walshinams hay hẳn là Ellis Duckworth? Ai nhỉ? Ngài nghi kẻ nào?

– Những sự việc như thế này không phát xuất từ lớp người bên dưới – vị linh mục phát biểu – Đúng hơn là do các bậc công hầu âm mưu trục lợi cho mình!

Hatch cảm thấy thâm tâm buộc lòng phải thừa nhận:

– Tình hình nổi loạn đã ngấm ngấm từ lâu; chúng ta đã gây ra nhiều sự bất công, tịch thu tài sản của dân chúng, đánh đập người này, treo cổ người kia. Đến lúc dân đã chán ngấy và họ trả thù!

Thấy vị linh mục nhăn trán, Bennet lái câu chuyện sang một hướng khác:

-- Lẽ ra giờ này, bọn chúng ta đã đi xa rồi!

– Đành là vậy nhưng tình thế đã khác. Appelyard không còn nữa để chỉ huy toán phòng thủ. Thế thì Bennet, anh sẽ thay lão ấy. Trong thời kỳ có những mũi tên đen xuất hiện như thế này, ta cần phải một người ưu tú ở bên cạnh... Nào chúng ta lên ngựa rồi đi thôi.

Trời đã về chiều. Trước nhà thờ, chừng hai chục người đàn ông đang chờ đợi, kẻ ngồi lưng ngựa, kẻ còn đứng dưới đất, một số mang cung, số người kia cầm giáo và một tốp khác vẫy vẫy cây kiếm trong tay. Bọn họ là lớp dân mạt hạng vì lẽ dĩ nhiên các phần tử ưu tú trong làng đã từ lâu theo chân Ngài

Daniel đi tác chiến.

Bỗng người ta trông thấy một bóng đen lướt qua giữa những cây du trong nghĩa địa bên cạnh ngôi nhà thờ.

– Ai đó? – Hatch la lớn – Nếu là kẻ lương thiện thì hãy đứng lại!

Người kia bỏ chạy vun vút về phía khu rừng, bị nhóm đàn ông rượt theo nhưng không bắt kịp. Duy chỉ một mình Dick giữ được bình tĩnh. Thay vì hòa với các người chạy rượt đuổi vô ích, anh ta lấp viên đá vào dây nỏ. Viên đá phóng ngay về phía kẻ chạy trốn và y gục xuống. Đám người đuổi theo đồng loạt kêu lên một tiếng khi kẻ ấy vụt đứng dậy, biến mất vào rừng sau khi vẫy mũ ra dấu chào từ biệt một cách vui vẻ.

– Giờ này y vào nhà thờ để làm gì nhỉ?

Chẳng mấy chốc mọi người vỡ lẽ khi Clipsby mang lại mảnh giấy kẻ bỏ trốn đã ghim vào cổng nhà thờ, trên đó có ghi lời nhắn như sau:

*Cây cung của ta có bốn mũi tên đen,
Bốn mũi tên để trả thù cho bao thống khổ,
Bốn mũi tên trừng trị bắn bỏ
Tất cả ai hành hạ bọn ta...
Mũi thứ nhất đã bay về đích
Kết liễu xong đời lão Appelyard;
Mũi tiếp theo dành cho Bennet
Kẻ đốt Grimstone sạch mọi nhà*

*Olivier dành sẵn mũi thứ ba
Kể nỗi danh gieo mầm tai họa
Nhưng cái chính vẫn là mũi cuối
Phái nhắm vào đầu lão Daniel
Thế là đủ phần nào người đó
Mỗi quả tim, một mũi tên đen.*

– Các vị ạ – Ngài Olivier trình trọng nói – Chúng ta đang sống một thời kỳ vô cùng nguy hiểm, mỗi ngày mỗi thêm lo lắng. Về phần ta, ta thể ta vô tội như bé sơ sinh và nếu cần ta sẽ chứng minh!

Hatch và Olivier thảo luận thêm một hồi khá lâu. Cuối cùng họ đi đến quyết định để lại 10 người ở giữ lâu đài Moat cùng với Bennet còn Richard Shelton sẽ dẫn số người còn lại đến Kettley. Vị linh mục liền thao một lá thư kể cho chủ tướng biết cặn kẽ những gì vừa xảy ra. Hatch trao thư cho chàng trẻ tuổi và chúc chuyên đi gặp may mắn. Tuy vậy, y vẫn còn dằn dò thêm lần cuối:

– Cậu chớ ngại đi đường vòng, ít nhất phải né cho đến khi vượt qua khỏi khu rừng. Hãy tiến chậm chậm thật cẩn thận và luôn luôn đi sau một người thật can đảm. Nếu bị tấn công, cậu hãy phóng ngựa tới thật nhanh chứ không được nhìn lui. Cậu chớ trông chờ có người ở Tunstall tiếp cứu... Cậu hãy dè chừng Ngài Daniel vì ông ta là người khó tin tưởng. Chẳng phải ông ta có ý xấu nhưng ông là người rất dễ chao đảo... Bennet thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Và cậu mỗi khi cầu nguyện hãy nhớ đến tôi với nhé, cần lắm đó! Thôi chúc cậu lên đường bình an, cầu Thượng đế ở bên cậu.

– Tôi cũng cầu Chúa che chở cho bạn thân mến!

Bennet bèn trao cho Dick bức thư ghi rõ:

“Kính gửi chủ tướng đáng kính, Daniel Brackley Hiệp sĩ” kèm theo hai chữ “Thượng khẩn”.

Richard Shelton bỏ thư vào túi áo vét, vội vã băng qua làng đi về hướng tây.

Chương II

Trong quán nước tại Kettley

Daniel cùng với nhóm thuộc hạ đã chèn chén cả buổi tối trong Quán Mặt Trời tại Kettley, địa điểm tập họp quân sĩ. Đêm đã khuya, lửa sắp tàn và phần lớn dân chúng đã rời khỏi nơi đây nhưng hiệp sĩ lãnh địa Tunstall không hề bỏ bất cứ cơ hội làm giàu nào – ngay cả trước khi bắt đầu vụ đánh nhau mà kết quả chẳng có mối nghiêng về phần mình – Ông ta vẫn giữ hi vọng móc thêm vài xu của những dân còn chậm chân nán lại. Gần bên ghế ông ta ngồi, một cậu con trai khoảng 12 tuổi đang ngủ ngay trên nền đất. Trong lúc Daniel tiếp tục uống thêm bình rượu mạch ngâm gia vị và nói năm ba câu với bà chủ quán, cậu bé choàng tỉnh

giác, đưa cặp mắt hốt hoảng nhìn khắp gian phòng.

– Cậu bé hãy lại đây với ta – Hiệp sĩ ra lệnh và khi thấy cậu ta đứng lên, ông nói lớn: “Chàng trai này tuấn tú biết bao!” rồi bật cười ha hả.

Cậu bé lững thững đến gần, ông ta lại phá lên cười thêm một lần nữa; cậu bé tức giận đỏ mặt, ném tia mắt đầy thù hận vào người đàn ông. Nhìn cậu bé đứng trước mặt, người ta khó đoán cậu ta bao nhiêu tuổi vì thân hình cậu nhỏ nhắn, mỏng mảnh trông không được lớn như lúc mới thoát nhìn thấy.

– Thưa Ngài Daniel, Ngài gọi tôi đến để giễu cợt tôi đấy ư?

– Đâu phải thế, mà giá cậu tự nhìn thấy được mình thì cũng phải cười như thế thôi!

– Sự nhảm tâm của Ngài lần này đã cộng thêm vào danh sách dài không biết bao nhiêu hành vi xấu xa của Ngài, nhưng thôi Ngài cứ cười cho thỏa thích, cười được cứ cười bởi vì Ngài không còn bao lâu để đủ sức cười nữa đâu.

– Thôi mà, ta không chế giễu cậu đâu. Chẳng qua ta đùa một chút như kiểu bạn bè chơi với nhau thôi. Trái lại ta còn muốn yêu mến cậu. Nếu ta đã đối xử với cậu hơi suồng sã thì từ nay ta sẽ săn sóc và phục vụ cậu một cách tôn kính. Ta sẽ sẵn sàng cho cậu cả ngàn đồng để làm lễ thành hôn. Cậu sẽ trở thành bà Shelton, phu nhân Shelton không chừng vì thằng bé của ta có vẻ nhiều hứa hẹn. Cậu

chớ giận ta vì đã cười cậu, bông lớn một chút thôi mà. Ê này... cô chủ quán, hãy dọn cho công tử John một bữa ăn đặc biệt nhé! Ngồi xuống đây ăn đi bé con!

– Khỏi cần bày vẽ, tôi không thèm ăn với một con người dè tiện như Ngài.

– Đừng oán hận ta nữa, bé ạ. Chúng ta hãy làm lành với nhau và quên đi chuyện vừa rồi – Hiệp sĩ năn nỉ – Hãy ăn đi cho ta vui lòng!

Nhưng công tử John vẫn khẳng khăng từ chối, bỏ đến ngồi ở cuối phòng, quán mình trong chiếc áo choàng và nét mặt dăm chiêu nghĩ ngợi.

Vài giờ sau, có tiếng vù khí khua lách cách và tiếng vó ngựa ở ngoài đường. Một toán quân lính đồn đứng trong sân, rồi Richard Shelton, người bé bốt bùn xuất hiện ở cửa.

– Xin kính chào chủ tướng Daniel.

– Chào cậu Dick Shelton! – người kia đáp lời, vẻ mặt ngạc nhiên hốt hải,

Nghe nhắc đến tên Shelton, cậu bé khi nãy chợt giật mình ngẩng đầu để tâm nghe ngóng.

– Thế Bennet Hatch đâu? – Ông chủ hỏi.

– Xin Chủ tướng đọc bức thư này, trong đó Ngài Olivier kể rõ tường tận tình hình đã xảy ra. Xin Chủ tướng hãy đi gấp đến Rishingham vì đang đi trên đường, chúng tôi đã gặp một người mang tin cho biết vị lãnh chúa bên đó đang lâm nguy và cần

sự giúp đỡ khẩn cấp của Chủ tướng!

– Cậu nói sao? Lám nguy à? Cần ta giúp khẩn cấp ư? Ha ha, chúng ta cứ ngồi yên bởi vì khi trong vương quốc Anh này xảy ra điều gì không ổn, càng thông thả chừng nào càng tốt chừng đó. Nhưng trước hết hãy cho ta xem qua đàn gia súc cậu lừa tới đây thuộc loại nào cái đã!

Hiệp sĩ Daniel ra khỏi quán và xem xét đội quân mới dưới ánh sáng ngọn đuốc. Người ta không yêu mến ông ta như người hàng xóm, không kính trọng ông ta như một ông chủ nhưng mọi người chiến đấu dưới ngọn cờ của ông ta đều rất quý ông. Tính bạo dạn và lòng can đảm trước mọi thử thách, cùng với những quan tâm lo lắng cho quân sĩ làm họ vừa lòng, bất kể những lời phúng thích cay chua của ông.

– Ta nói thật, bọn này trông quá là tham hại!— Ông ta la lên và khi ngổ lời với họ, ông buông lời khuyến dụ: “Chào các bạn, các bạn sẽ đi đầu đoàn bởi vì các bạn có gục ngã cũng chẳng mất mát là bao. Ê kìa, có cả Clipsby đây nữa à, đồ chuột cống già. Cả người nữa, người có chết ta cũng chẳng dành cho giọt nước mắt nào đâu. Được rồi, chúng ta sẽ lên đường trong chốc lát...”.

Trong lúc Richard ngồi ăn sáng, lãnh chúa vùng Tunstall giờ đọc bức thư chàng mang đến. Đọc đến đâu, nét mặt ông ta sa sầm đến đấy. Ông chau mày hỏi Dick:

– Cậu có đọc mấy câu thơ tồi của tên “Trùng Phạt Tất Cả” không? Trong đó hẳn nhắc đến cái chết của cha cậu, vì chắc cậu đã biết, một thằng điên nào đó buộc tội ngài linh mục của chúng ta phải chịu trách nhiệm đấy!

– Ngài linh mục cả quyết phủ nhận chuyện đó – Dick trả lời.

– Ừa, phủ nhận à? Cậu đừng nghe lời ông ta, ông ta có cái lưỡi không xương và ba hoa như con ác là. Đề hôm nào có thì giờ, ta sẽ kể cho cậu nghe hết đầu đuôi. Người ta nghi một kẻ nào đó tên là Duckworth đã giết cha cậu nhưng thời buổi lúc đó lộn xộn nên người ta không thể làm sáng tỏ.

– Ba tôi chết tại lâu đài Moat à? – Chàng trẻ tuổi hỏi hộp hỏi.

– Nói đúng hơn là ở giữa đường từ lâu đài Moat đến Hollywood – Ngài hiệp sĩ ca quyết một cách hoàn toàn bình thản chỉ trừ tia mắt nghi ngờ ông ta lén lút lướt nhìn Richard.

– Cậu hãy ăn vội cho xong bữa và ta cũng gấp rút viết thư cho ngài Olivier. Cậu sẽ mang thư đi.

Shelton nâng tách nước, bỗng cảm thấy có bàn tay ai chạm nhẹ vào cánh tay mình rồi một giọng nói thì thầm vào tai chàng:

– Đừng la lớn, tôi van cậu. Cậu hãy chỉ cho tôi phải đi đường nào để đến Hollywood. Cậu bé tốt bụng ơi, đừng từ chối giúp kẻ sắp lâm nguy, Thượng đế sẽ bù công cho cậu.

– Đi theo con đường dẫn đến cối xay gió – Richard giải thích – Khi đến bờ sông, hãy nhờ người ta chỉ tiếp.

Công tử John lách nhanh ra khỏi phòng.

– Quái nhỉ – Dick lấy làm lạ ngẫm nghĩ – y gọi ta là “cậu” trong khi y bằng tuổi mình. Thế nào mình cũng bắt kịp y khi đến đầm lầy, lúc đó mình sẽ hỏi cho ra lẽ và dạy cho y bài học lễ độ!

... Nửa giờ sau, Richard lên đường về lâu đài Moat. Trên đường đi, chàng gặp sứ giả của Huân tước Risingham mang bức thư ghi rằng:

Trận chiến đã khởi sự lúc rạng đông, chúng tôi đã chọc thủng cánh phải của địch và nếu Ngài đem quân tiếp viện, chúng tôi sẽ hoàn toàn chiến thắng...

– Chúng tôi đã sẵn sàng – Daniel báo với sứ giả
– Quân của chúng tôi sẽ yểm trợ đắc lực.

Tiếng tù và nổi lên và toán quân hàng ngũ chỉnh tề đợi lệnh xuất phát.

– John! Jo-ohn! Joanna! – Chủ tướng lãnh địa gọi lớn tiếng – Ô hay, chủ quán ơi, cô bé đâu rồi?

– Cô bé nào? Ở đây có cô bé nào đâu?

– À, thằng bé... nhưng thật ra đó là một cô bé cải trang!

– Thế thì tôi biết... Tôi thấy nó thắng yên ngựa cách đây đã hơn một giờ rồi.

– Hơn một giờ rồi ư? Chúa ơi... Con bé sẽ mang

lại cho ta 500 đồng vàng đấy – Daniel tuyệt vọng than thở.

Sứ giả nói xen vào:

– Ngài chớ tiếc mất đi 500 đồng vàng. Nếu không thế, Ngài sẽ đánh mất cả ngai vàng nước Anh, Ngài có biết chăng?

– Được rồi – lãnh chúa ra lệnh – Này Selden, ngươi hãy mang 6 người đi tìm con bé cho ta. Nó trốn đâu cũng phải tìm cho bằng được. Khi ta trở về phải thấy mặt nó ở lâu đài Moat. Còn bây giờ, hỡi các bạn, chúng ta phải lên đường chiến đấu!

Chương III

Những người bạn mới

Trên đường trở về, Richard đến đầm lầy lúc ấy là sáu giờ sáng. Bầu trời ửng hồng nắng mới và các cánh cửa cối xay gió đang thoàn thoắt quay theo làn gió thánh năm. Các bụi liễu đong đưa trông tựa những bông lúa mì. Richard đã cỡi ngựa đi suốt đêm nhưng không hề thấy mỏi mệt. Lúc này sau lưng chàng chỉ còn trông thấy chiếc cối xay và trước mặt là khu rừng của lãnh địa Tunstall. Trên con đường cũ kỹ, thỉnh thoảng có chỗ lún sập đọng nước ngẫu dục, làm lối đi trở thành vô cùng nguy hiểm cho những ai chưa quen với vùng này. Richard lấy làm ân hận là đã quên dặn kỹ để công tử John lưu ý.

Trong khi chàng cân thận tiến bước, bỗng nghe bên tay phải có tiếng nước lồm bồm và xuất hiện một con ngựa màu xám đang lún bùn đến tận bụng, vùng vẫy một cách tội nghiệp. Dường như con ngựa linh cảm có người cứu vớt, nó cất tiếng hí lên một cách tuyệt vọng và đưa cặp mắt tròn xoe hốt hoảng nhìn lên người vừa đi đến. Mình con ngựa bị đám ruồi muỗi bu quanh, cắn đốt không thương tiếc.

– Ôi thôi! – Dick lo âu, trong bụng nhủ thầm – Chắc vì mình mà cậu bé đáng thương kia đã chết. Còn kia con ngựa của cậu ta đang cầu cứu. Thôi thì mình phải làm điều có thể được để nó khỏi kéo dài cái chết đau đớn.

Chàng bèn gắn một mũi tên vào dây cung, bắn một phát trúng ngay đầu con ngựa.

Richard tiếp tục đi, hết nhìn phải lại nhìn trái để thử xem có thấy dấu vết của cậu bé đâu không, bỗng thình lình nghe tiếng ai gọi tên mình. Vụt quay người lại, chàng thấy một cái đầu ló ra giữa đám sậy.

– Ô kìa, cậu đây rồi! Chàng thở phào nhẹ nhõm thốt lên – Cậu nấp kỹ quá làm tôi suýt nhìn không ra. Từ sáng đến giờ, tôi lo cho cậu quá! Mới hồi nãy tôi phát hiện ra con ngựa của cậu rét cóng, lấm bùn. Nó sắp chết đuối nên tôi đã có ý giúp nó tránh khỏi cơn hấp hối kéo dài. Có lẽ cậu cũng phải hành động như tôi trong lúc đó.

– Tôi không có khí giới – Cậu bé trả lời – Giá

như có tôi cũng chẳng biết sử dụng. Cậu đã thương tình con vật tội nghiệp của tôi, tôi chỉ còn biết cảm ơn thôi, cậu bé ạ.

– Tại sao cậu gọi tôi là “cậu bé” – Dick hỏi – Cậu chắc gì lớn tuổi hơn tôi?

– Xin công tử Shelton thứ lỗi, tôi chẳng mấy may có ý muốn làm công tử phật lòng, trái lại là đấng khác... Tôi rất cần phải kêu gọi lòng tốt của công tử. Tôi đã bị lạc đường, mất áo choàng lẫn ngựa, lại còn đang bị ướt đầm be bét như thế này. Nhưng còn một việc hệ trọng hơn: Nếu không tức tốc đến Hollywood thật sớm, tôi sẽ chết mất! Xin cậu hãy cho tôi một lời khuyên!

Richard xuống ngựa, nói:

– Tôi chỉ còn biết khuyên cậu điều này: Cậu hãy cỡi con ngựa của tôi và chúng ta cùng đi, thay phiên nhau kẻ cỡi ngựa, người đi bộ để mau mau đến nơi thật sớm. Tên cậu là gì nhỉ?

– Cứ gọi tôi là John Matcham.

– Thế cậu đến Hollywood để làm gì?

– Để thoát khỏi tay kẻ muốn hại tôi. Nghe nói linh mục nhà thờ Hollywood là người dùm bọc kẻ yếu.

Shelton ra vẻ suy nghĩ một lát trước khi hỏi thêm một câu:

– Này công tử John, làm sao cậu lại rơi vào tay Ngài Daniel?

– Chính ông ta đã dùng vũ lực bắt tôi phải theo ông, phải ăn mặc như thế này và chạy trốn cùng ông ta trên lưng ngựa đến nỗi tôi phải ngã bệnh. Khi các bạn tôi đuổi theo để giành lấy tôi ra khỏi tay ông ta, y đặt tôi ngồi sau lưng để hứng mũi tên bắn tới. Một mũi đã trúng chân phải của tôi và từ đó tôi phải đi khắp khểnh. Thôi, chuyện chẳng đáng nói, sẽ đến ngày y phải hối tiếc!

– Cậu dám nghĩ dùng cái nỏ để bắn mặt trăng được sao? Ngài Daniel là một hiệp sĩ can trường, vũ khí đầy người. Nếu lỡ ngài biết tôi đã giúp đỡ cậu trốn thoát, ắt thế nào tôi cũng bị lôi thôi!

– Cậu bé đáng thương ơi! – Công tử John nói tiếp – Cậu là con nuôi của ông, tôi biết và chính tôi đây cũng xem như là con nuôi của ông ta, bởi vì ông ta đã mua được quyền tổ chức hôn nhân cho tôi... Tôi chẳng biết nguyên nhân và sự thế ra sao; có lẽ đó cũng là thêm một cách để ông áp chế tôi!

– Cậu lại gọi tôi là “cậu” nữa ư? – Dick nhăn mày nói.

– Không lẽ tôi gọi cậu là “cô” sao?

– Đừng nói với tôi về con gái. Tôi ghét bọn chúng lắm. Bọn con gái toàn gieo tai họa – Dick hằng say quả quyết – Tôi thích đi săn, vợ vẫn dạo chơi trong rừng, đánh đám, còn phụ nữ chẳng ra gì. Trừ một cô duy nhất tôi ngưỡng mộ nhưng nàng đã bị thiêu đốt vì nàng ăn mặc theo kiểu đàn ông và chơi trò phù thủy – người đó là Jeanne d'Arc!

Thoảng chút bối rối, công tử John vội vàng làm dấu thánh giá rồi trấn tĩnh lại ngay:

– Sở dĩ tôi đề cập chuyện con gái vì tôi có nghe cậu sắp lấy vợ!

– Tôi mà lấy vợ? Tin đâu mà lạ đời! Và cưới ai mới được chứ? – Shelton hỏi ra vẻ quan tâm.

– Một cô tên là Joanna Sedley – Matcham đở mặt áp úng – Vả lại đó cũng là do ý muốn của Daniel. Nếu cuộc hôn nhân thành công, ông ta sẽ thu được một số tiền của cô ấy và của cả cậu nữa. Nhưng cậu hãy tưởng tượng cô ta sẽ khóc hết nước mắt khi nghĩ đến cuộc hôn nhân này: có thể cô ta cũng có ý nghĩ như cậu đối với hôn nhân hoặc chỉ vì cô không thích người chồng người ta ép cô phải lấy.

– Hôn nhân cũng như cái chết là điều ai cũng phải trải qua – chàng thanh niên bình tĩnh nói rồi lại đổi ý – Mà kể bọn con gái thật kỳ cục. Cậu nói cô ta khóc ư? Cô ta có thấy tôi bao giờ đâu? Nói thật, nếu người ta bắt tôi lấy vợ, tôi chẳng khóc. Hình như cậu biết cô ta, hãy cho tôi hay cô dâu tương lai ấy ra sao, đẹp hay xấu, yêu kiều hay chanh chua?

– Điều đó đâu liên quan gì đến cậu vì nếu phải cưới, cậu cũng sẽ cưới thôi – John đáp – Mà cậu ráo hoành đâu thèm khóc! Còn phần cô ta sẽ thấy chồng mình là người tuấn tú nhưng lại làm bằng gỗ!

– Bằng gỗ à? Bằng gỗ à? Rồi cậu sẽ biết tay tôi!

– Xin chớ giận, anh bạn Dick trung hậu của tôi

oi, cậu có trái tim tuyệt vời nhất nước Anh, điều này tôi biết rõ hơn ai hết!

– Được rồi, cậu chẳng có lỗi gì. Tôi chẳng bực mình vì lời của cậu đâu.

Ngay lúc đó, hai người nghe tiếng tù và của Daniel theo gió vẳng tới đằng sau lưng. Matcham sợ thất sắc, kêu lên:

– Trời ơi, bọn họ đã phát hiện tôi bỏ trốn và sắp bắt tôi lại rồi!

– Cậu đừng sợ gì cả. Tôi thề danh dự sẽ dẫn cậu đến Hollywood bình an vô sự và nếu lỡ tôi không đến đó được thì thần thánh trên trời sẽ thay tôi đưa cậu đi. Nào, chúng ta hãy nhanh chân, lẹ lẹ. Tôi chạy nhanh như hươu, bạn đừng sợ.

Dick và con ngựa cùng tăng tốc lực và chẳng mấy chốc hai người đến bờ sông, dừng sát bên căn chòi của người đưa đò. Hai người thận trọng mở cánh cửa, thấy y đang nằm dài trên giường, vai khoác áo choàng và sốt run cầm cập.

– Xin chào công tử Shelton. Hình như công tử muốn sang sông thì phải? Tôi thấy rằng công tử không nên vượt sông. Bọn Mũi Tên Đen hoành hành khắp xứ và đường không an toàn. Sao công tử không đi qua cầu tiện hơn?

– Không thể được, ông bạn Hugh thân mến ạ. Tôi có việc vô cùng gấp rút.

– Công tử liệu lĩnh ắt rất nguy hiểm, vì công tử đến được lâu đài Moat mà bình yên vô sự thì phải

nói là may mắn cho công tử đấy!

Mãi lúc đó, người lái đò mới nhận ra Dick không phải đi một mình. Thấy một cậu bé nấp lấp ló sau lưng chàng đang cắn móng tay để giữ vẻ bình tĩnh, y lườm mắt nhìn:

– Còn ai thế kia?

– Một người bà con của tôi đấy, công tử Matcham

– Shelton đáp trong khi bạn của chàng then đở mặt – Đừng hỏi dài dòng, anh chỉ việc làm theo lời tôi yêu cầu – vừa nói chàng vừa đặt tay lên vai người đưa đò.

Người đàn ông ấy đến mở dây đưa thuyền ra... Dòng sông Till chảy lặng lẽ qua những cù lao xanh tươi. Ba người khởi hành, Dick dắt con ngựa còn Matcham theo sau. Đây đó, chim chóc bay chập chờn trên mặt nước và giữa những đám lau sậy vươn cao. Xa tít tắp mắt không có một bóng người.

– Công tử John ạ – ông lái đò chỉ chèo thuyền bằng một mái, cất tiếng nói với vẻ lo âu – Tôi có cảm tưởng chắc chắn rằng John Fenne đang rình chờ chúng ta trên bờ. Ông ta căm ghét những ai có liên hệ với Ngài Daniel, và chờ cơ hội thuận tiện để giết. Các công tử có đồng ý không, nếu tôi đổ thuyền cho hai công tử xuống ở gần đường mòn, chỗ ấy cũng không xa bến bao nhiêu?

– Được – Richard chấp nhận – Thế thì anh sẽ được về nằm ngủ lại và khỏi mất thì giờ để kịp nốc một cốc rượu chanh cho đã!

– Nhưng trong khi chờ đợi, xin công tử giúp tôi việc này: hãy có động, công tử hãy giương cung nhắm vào tôi tôi về hung hăng bởi vì nếu John Fenne bắt gặp tôi đang giúp công tử, tôi sẽ khó sống. Làm như vậy, tôi sẽ nói vì bị cưỡng bức nên tôi phải chịu giúp công tử.

Một lát sau, ông ta cập thuyền vào bờ, cách rất xa nơi đã chỉ: ông ta chết đuối vì sợ hãi.

– Ô hay, đây đâu phải đến chỗ đường mòn! – Shelton la lên.

– Tôi phải dừng ở đây thôi... Tôi không thể đến gần thêm được nữa! Tôi quen biết công tử hồi còn nhỏ, làm sao có thể quên, nhưng công tử John sức người không đủ để tự vệ. Chính vì thế tôi đã không từ chối đưa các vị qua sông, nhưng thật sự tôi chỉ giúp công tử tôi đã đến chừng này thôi!

Trong lúc hai người đang nói, bỗng có tiếng động nhẹ từ sau các bụi cây gần đó vang tới.

– Đúng là ông ta đó rồi! – Hugh hồn hển cất tiếng – Lẹ lên, công tử hãy đưa cung lên vai, hãy cứu mạng tôi như tôi đã cứu công tử!

Lát sau, một người đàn ông cao lớn xuất hiện ngay trước mặt họ, lăm le cây cung trong tay và hỏi:

– Ai đi kia?

– Đây là công tử Shelton – Người chèo đò đáp, giọng nhột nhột không thành tiếng.

– Hãy đứng lại, Dick. Còn chú mày – Ông ta bảo người chèo đò – hãy quay trở lại bờ bên kia!

Shelton giả bộ không nghe gì cả.

– Đứng lại, ta đã bảo đứng lại – John Fenne hét to – Ta không có ý hại cậu đâu nhưng từ đây trở đi cậu phải lợi bộ vì hãy xem ta đối xử con ngựa của cậu!

Chưa để Richard thoát kịp một lời, ông ta buông mũi tên hạ gục con ngựa. Con vật ngã lăn trên thuyền, làm cả ba người nhào xuống sông.

Khi Richard ngoi lên mặt nước chưa kịp hoàn hồn, bàn tay chàng bất ngờ nắm lấy một vật gì cứng. Đó chính là chiếc roi ngựa do John Matcham chìa ra trong khi cậu bám chặt vào một bụi liễu là đà mặt nước. Xa kia là Hugh đang cố sức đẩy chiếc thuyền giữa dòng sông trong lúc Fenne gào thét trút cơn thịnh nộ lên đầu y.

– Không phải là lúc để bàn cãi – Dick nghĩ vậy rồi nói lớn.

Chàng cầm đầu chèo, không cần biết tới đâu, chỉ cần nắm chắc là đã bỏ lại Ketlley đằng sau. Người bạn đường của chàng chạy theo một cách vất vả.

– Tôi chạy hết nổi rồi. Chân tôi đau quá! – Cậu ta rên rỉ và một lát sau nói thêm:

– Cứ bỏ mặc tôi, bạn hãy theo đường mình mà chạy tiếp...

– Nói vậy thôi còn gì nữa, trong khi cậu đã cứu

tôi thoát khỏi mười phần chết đuối! Nếu cậu nghĩ rằng tôi muốn bỏ cậu là chẳng hiểu lòng tôi! Nhưng hãy nói đi, cậu bao nhiêu tuổi? Mười hai phải không?

– Mười sáu – cậu thanh niên nói, đừng chút ân hận.

– So với tuổi, người cậu hơi nhỏ con đấy, nhưng chẳng quan trọng gì. Hãy nắm tay tôi, chúng ta sẽ bước từ từ. Tôi đã mắc nợ với cậu và món nợ ấy sẽ gắn bó chúng ta với nhau qua mọi vui buồn sướng khổ.

Đang lúc hai người tiến bước, tin tưởng lòng nhau, Shelton lấy làm lạ:

– Bàn tay cậu sao nhỏ nhắn quá chừng... Tôi cảm chắc người lái đò đã tưởng cậu là con gái! Thật tình mà nói, cậu chẳng có vẻ con trai. Cậu mà là con gái thì đẹp biết bao nhiêu!

– Cậu cũng hẳn biết tôi chẳng phải là con gái kia mà! – John thở dài.

– Tất nhiên tôi biết điều đó. Một ngày gần đây, cậu sẽ chiến đấu và chưa biết ai trong hai chúng ta sẽ là người được phong hiệp sĩ trước đấy! “Ngài Richard Shelton, hiệp sĩ” tên nghe hay lắm, nhưng “Ngài John Matcham” nghe cũng hay nữa.

– Xin cậu thông cảm là tôi đói quá rồi! – Ngài Matcham tương lai nói – Cậu có gì để ăn không?

Dick rút từ trong đai lưng ra một ổ bánh mì và khúc thịt dồi chàng đã chuẩn bị trước để phòng khi bất trắc.

– Trong khi cậu ngồi ăn, tôi đi thăm dò đường – Dick đề nghị rồi chàng bước vào giữa đám cây. Một con hoẵng chạy ngang trước mặt lướt nhanh như cái bóng, tiếp theo sau đó không lâu là một đàn nai. Chàng xét thấy tốt hơn là nên trèo lên một cái cây. Cây chàng chọn cao nhất trong góc rừng nên chàng có thể quan sát thật xa và thấy một lần điểm đen di động giữa khu đầm lầy. Chắc chắn đó là một đội quân sẽ đe dọa hai người. Thế rồi chàng vội vã trở lại tìm người bạn trẻ đang nóng lòng chờ chàng.

Bằng giọng nói thì thầm, chàng kể cho bạn nghe những gì đã trông thấy...

Chương IV

Những chiến sĩ rừng xanh

Nhất quyết không để mất một phút, hai cậu bé ra khỏi rừng và sau khi băng qua con đường, họ thoăn thoắt vượt các con dốc dẫn đến cánh rừng. Vừa tiến vào khoảng rừng thưa, John thấy bạn mình nhào nằm sấp xuống mặt đất, bò lui từ từ giữa những bụi gai. Hoảng hốt vì không rõ vì sao phải thụt lại như thế nhưng cậu cũng làm theo. Mãi đến lúc tối dưới bóng rừng rậm cậu mới yêu cầu, Dick giải thích.

Thay vì trả lời, Dick đưa ngón tay chỉ về phía một cây sồi cách đó không xa đang nhô cao tàn lá lên bầu trời xanh. Thân cây vươn thẳng lên cao và chắc chắn như một cột trụ; giữa đám cành có người

đang ngồi quan sát phía chân trời.

– Chúng mình hãy lách qua phía trái – Dick nói
– Đi theo con đường nhỏ chúng mình dễ tránh khỏi y nhìn thấy. Nhưng đường dẫn về đâu nhỉ? Tôi hoàn toàn không biết khu vực này.

– Minh cứ đi rồi sẽ rõ – Công tử John bảo.

... Sau khi đi theo lối mòn gập ghềnh dẫn xuống đáy thung lũng, hai người đứng trước một tòa nhà to lớn, đồ nát, tường vách long lở nám lửa đen đúa.

– Hẳn đây là lâu đài Grimstone ngày trước là của Simon Malmesbury; Ngài Daniel kẻ thù không đội trời chung của ông ta đã ra lệnh cho Bennet Hatch đốt rụi cách đây 5 năm. Thật là một tội ác tày trời làm mất đi ngôi nhà quá đẹp!

Không khí yên tĩnh, âm áp bỗng có tiếng hát kỳ lạ phá tan sự yên lặng trầm lắng và khi giọng hát ngưng, tiếp theo người ta nghe thấy tiếng đồ sắt va chạm nhẹ nhẹ sau phía bức tường.

Dick chưa kịp nín lại thì Matcham đã thận trọng bò qua đóng gỗ to tướng chắn ngang lối vào căn nhà đồ nát. Chàng đành phải bò theo. Trong một góc nhà có dựng hai cây gỗ chéo nhau nhờ vậy hai cậu bé tìm được chỗ núp để quan sát, dù nó chỉ nhỏ bằng chiếc ghế trong nhà thờ nhưng đủ khuất để ẩn mình.

Cảnh trước mắt hai người thật kinh hãi: cách đó vài thước là một cái chảo bằng đồng đỏ đang sôi sùng sục kê trên bếp lửa cháy phừng kêu lách tách.

Một người đàn ông mặt mày nhàn nhó đang đứng, một tay đề cái muống sắt to, tay kia vôn về cái tù và và cây dao găm đeo lưng lẳng ở đai lưng. Có lẽ y là người hát bí ẩn khi này, đang đắm chiêu suy nghĩ, vênh tai về phía y nghe có tiếng động làm y đâm ra nghi ngại.

Trên nền nhà, một nhân vật khác đang nằm ngủ, mình cuốn trong chiếc áo choàng dạ màu nâu và trên mặt có con bướm bay nhõm nhô trêu ghẹo. Giữa khoảng cách hai tầng đá là chỗ móc một cây cung, những mũi tên và bộ xương một con nai già. Chung quanh bốn bề tĩnh mịch và một chốc sau lại cất lên cái điệp khúc giọng rè khi này. Thịnh thoảng người đang hát ngưng tiếng đề đưa cái muống lên miệng. Khi cảm thấy món ăn đã chín tới, y thổi tù và ba lần làm người bạn của y vụt choàng thức giấc.

– Bữa ăn đã chuẩn bị xong chưa? – Anh bạn của y hỏi.

– Xong hết cả rồi, nhưng bữa ăn sơ sài quá, không bánh mì, không rượu bia – Người đầu bếp trả lời lộ vẻ chán nản.

– Cậu quá lo đến chuyện ăn uống... Hãy nhẫn nại một chút. Ngày vui sắp đến nơi rồi! – Bạn anh ta an ủi.

– Những ngày tốt lành ấy, tớ chẳng còn tin tưởng đâu. Tớ đã đợi chờ từ thuở còn thơ. Hồi trước tớ đi tu, rồi làm cung thủ cho hoàng đế, sau đó làm thủy thủ thế mà có được gì đâu? Chẳng có gì, chẳng được

cóc khô gì cả. Lẽ ra tổ cứ ở trong dòng tu lại hay hơn. Vì John – Trùng Phạt Tất Cả cũng chả đem lại cho tổ nhiều hơn những kẻ khác. Lạy Chúa tôi... Ông ta đến kìa!

... Lần lượt, những cậu con trai cao to, gân guốc bước vào nhà, phần đông mặc đồ xanh lá cây, một số mang kiếm hoặc đeo mã tấu. Mỗi người đến bên chảo tự múc lấy thức ăn, sau đó họ ngồi thành vòng bán nguyệt quanh bếp lửa. Có khoảng chừng hai mươi người. Bỗng nghe tiếng gọi oang oang vẳng qua các bụi cây và liền sau đó sáu người đang lẫn một cái chum lớn từ trong con đường mòn xuất hiện theo sau một người đàn ông có vẻ là kẻ thủ lãnh.

– Các bạn thân mến – người đàn ông này cất tiếng nói lớn – Các bạn đã ca hát rất hay, nhưng còn thiếu điều chưa uống rượu. Ta phục vụ các bạn thứ rượu vang hảo hạng đây. Hãy uống cho đã nhưng phải gấp lên nhé vì uống xong sẽ có việc cho các bạn làm đấy!

Bọn người ấy vỗ tay tán thưởng lời nói của ông ta trước khi tiến đến mức rượu vào đầy tách. Vị thủ lãnh nói tiếp:

– Một toán quân cỡi ngựa thuộc phe Daniel vừa băng qua sông. Ta đã dành rất nhiều mũi tên thượng hạng chờ bọn chúng. Bọn chúng ta ở đây hiện có hơn ba chục, đa số là nạn nhân của thằng hiệp sĩ đó. Hắn đã giết anh em bạn bè ta, lẽ nào để hắn

sống yên được sao? Để chúng canh tác những ruộng đồng đã ăn cướp của chúng ta được sao? Lẽ nào để chúng cười trên những đau khổ của chúng ta ngày trước và bây giờ? Ta sẽ không bao giờ chấp nhận như thế và ta đã tính toán. Muốn đi về lâu đài Moat, bọn chúng phải băng rừng. Bốn phận các bạn là phải bắt chúng trả đất giá cho đoạn đường này. Về phần Daniel, trong khi hắn chỉ còn một nhóm người bảo vệ, chúng ta sẽ bao vây hắn, ta hứa với các bạn như thế. Ngày tàn của con cáo già sẽ gây tiếng vang. Chúng ta sẽ ăn mừng chuyện này không lâu nữa đâu.

Hai cậu bé chứng kiến cảnh ấy, tim trong ngực đập như muốn vỡ, không dám động dậy một tiếng nhẹ sợ lộ tẩy và làm mỗi ngon cho những tên đang nung nấu chí phục thù. Bọn người kia vừa ăn xong, bỗng thình lình một mùi tên bay xé không gian rớt cắm phập xuống mặt đất lút hết phân nửa. Chắc mùi tên đó do tên lính canh phát đi từ đỉnh cây sồi để ra hiệu lệnh. Bọn họ hiểu ý bèn nhóm đứng lên chuẩn bị khí giới để bắn. Trên khuôn mặt xanh xao, đôi mắt của Ellis bỗng sáng lên long lanh, biểu hiện ý chí tàn bạo sôi sục trong lòng khi ngỏ lời với bọn thuộc hạ:

– Hỡi các bạn, các bạn biết nhiệm vụ đang chờ các bạn; chờ để kẻ thù trốn thoát một mống. Thằng cha Appelyard đã làm món khai vị, giờ đây chúng ta sắp vào bàn tiệc. Chúng ta phải báo thù cho ba người: Harry Shelton, Simon Malmesbury và Ellis

Duckworth và nhiều kẻ khác.

Một người đàn ông chạy tới, hổn hển nói:

– Không phải là Daniel. Bọn chúng chỉ có 7 tên. Các người đã sẵn sàng chứ?

Thoắt một cái, đội quân Mũi Tên Đen rời khỏi lâu đài đổ nát Grim Stone.

Hai cậu bé vẫn còn nán lại trong góc thật lâu, đợi đến khi không còn nghe tiếng bước chân đi mới dám rời chỗ ẩn nấp. Vô cùng thận trọng, hai người lén ra khỏi lâu đài.

– Và bây giờ, hãy tiến ngay về Hollywood! – Matcham nói nhỏ với bạn.

– Về Hollywood à? Sao cậu nghĩ thế được trong lúc các bạn tôi đang lâm nguy. Tôi phải báo tin cho họ trước đã!

– Cậu đã thề hứa dẫn tôi đến đó với bất cứ giá nào thế mà bây giờ cậu định bội thề ư?

– Không phải vậy đâu, nhưng trước hết cậu hãy đi theo tôi, sau đó tôi sẽ thực hiện lời hứa nghiêm chỉnh!

– Đi theo cậu, chà bạn giàu có tôi đấy à? Há cậu không biết bọn người đó chính là những kẻ đang đuổi bắt tôi sao?

Dick lắc đầu tỏ vẻ quả quyết:

– Tôi không thể nào thay đổi ý định bởi vì phần cậu không bị nguy hiểm gì lắm còn họ thì bị nguy cơ sắp chết. Chết, cậu hiểu không! Họ mà chết thì

làm sao lương tâm tôi chịu nổi?

John đưa mắt buồn bã nhìn sâu vào mắt bạn, nói nặng lời:

– Này Richard Shelton, cậu muốn cứu lão Daniel ư? Quả thật cậu là một thằng điếc. Há cậu không nghe cái ông tên là Duckworth nói gì ban nãy sao? Ông ta nói chính lão và chỉ một mình lão đã giết Harry Shelton tại nhà lão ta.

– Cậu tin lời bọn cướp à?

– Đó không phải lần đầu tiên người ta nói cho tôi biết, mọi người đều tin như thế cả, chỉ trừ người con trai muốn chiến đấu để bảo vệ kẻ đã giết cha mình! Thôi, chúng ta đi...

– Không có gì chứng minh điều đó cả, nhưng người đàn ông kia đã nuôi dạy, yêu mến tôi, lẽ nào tôi bỏ ông ta vào giờ phút nguy hiểm? Không được, bạn ạ, tôi không thể làm điều đó. Nếu ông ta đã giết cha tôi, có ngày tôi sẽ giết ông ta nhưng trong hoàn cảnh này thì không thể. Bạn có thể cời cho tôi lời hứa ấy không?

– Không đời nào! Cậu bé nói, trong lòng giận dữ, chìa con dao đang cầm trên tay về phía Dick.

Hai người xốc vào đánh nhau.

– Lùi lại! – Richard vừa giương cung vừa hét lớn.

– Bạn đi đâu tôi cũng đi theo – Cậu kia van nài
– Nếu bạn chết tôi cũng sẽ chết theo. Tôi muốn ở tù chung với bạn hơn được tự do mà vắng bóng bạn.

Dick buộc lòng phải nhìn nhận lòng thành thực của Matcham, người mà một giây trước đó chàng còn nghĩ là đứng về phía kẻ địch. Thế rồi hai người cùng tiếp tục đi trên con đường gian nan gồ ghề đầy mạo hiểm!

... Vừa mới vào rừng được mấy bước, hai người bỗng kinh hãi trông thấy khoảng 12 người đàn ông, tất cả đều mặc đồ màu xanh lá cây, đang leo lên một ngọn đồi nhỏ, dẫn đầu là Ellis Duckworth. Qua thái độ của họ, dễ dàng đoán được họ đang say máu và khao khát trả thù.

– Hãy nhìn kìa – Richard thỉnh linh nói – Những người phe ta đang đi đến!

Selden và quân của Daniel, từng người lần lượt tiến khuất vào giữa đám cây ở đằng kia rồi lại xuất hiện ở khoảng rừng thưa. Lúc này, họ đang hội ý với nhau. Tiếng súng thần công vừa văng đến tai họ và đứng ở đây mà nghe rõ thì chắc chắn chiến trận đã chuyển sang phía đông, điều đó cho thấy đây là một ngày tai hại cho lãnh chúa Daniel và các hiệp sĩ Bông Hồng Đen. Giây lát sau, họ tiếp tục lên đường...

– Nếu họ đến gần chút nữa – Dick nghĩ – mình có thể báo cho họ biết, vẫn còn kịp chán!

Ngay lúc ấy, một mũi tên vút bay vèo tới, một người đưa hai tay lên trời, ngã khỏi lưng ngựa. Con ngựa chồm lên tạo nên cảnh hỗn loạn không tả xiết. Họ chưa kịp hoàn hồn thì mũi tên phóng tới

từ nơi xa hơn một chút, hạ một lính cỡi ngựa khác rơi xuống đất. Để đỡ anh này đứng dậy, một tên lính thứ ba bước xuống ngựa, thả lỏng dây cương. Con vật hoảng hốt, chạy ra xa kéo lê hán ta trên mặt đất.

Còn bốn người vẫn ngồi trên lưng ngựa nhưng lại biến mất rất nhanh vào rừng. Một trong bốn tên quay ngược lại theo đường ra sông trong khi ba tên kia phóng nhanh theo ngã về lãnh địa Tunstall. Ngang qua mỗi bụi rậm, họ đều bị một mũi tên bắn tới nhưng chẳng biết ai là kẻ tấn công. Chỉ duy nhất một người sống sót. Y đứng thẳng người kinh ngạc trước con ngựa nằm chết.

Richard vẫn đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích thêm được nữa, cam chờ mũi tên thế nào cũng bay tới chàng trong giây lát... Nhưng mũi tên không tới, chỉ nghe giọng nói của Ellis Duckworth báo thuộc hạ:

– Đừng bắn vào y. Hãy bắt sống lấy hán. Y là Richard con trai của Harry Shelton đấy!

Một tiếng hú lên hồi vang vọng thật xa, có lẽ đó là hiệu lệnh thu quân của John Trùng Phạt Tất Cả. Nhờ đó y có thể liên lạc với khắp mọi hướng.

– Tai họa đến rồi – Dick la lên – Chúng ta sắp bị bắt! Nhanh lên John, chúng ta hãy trốn chạy...

Quả thế, không thể chần chờ...

Chương V

Trên đường đến Hollywood

Trong khi toán quân Mũi Tên Đen đi về phía ngọn đồi, Dick cùng với bạn quyết định trở ngược lại con đường mà hai người đã đi trước đây vài tiếng đồng hồ.

Mặc dù cả hai đều hết sức mệt và chân đau của John càng ngày nhức nhối, họ chỉ dừng lại khi đến con đường cái nối liền Risingham và Soreby.

– Ai? – Một giọng trầm hô lớn.

Liên sau đó, hai người đối diện với một kẻ mặc đồ màu xanh lá cây đang lăm le giương cung.

John dừng lại, còn Richard rút con dao đeo ở đai lưng, xông thẳng vào kẻ tấn công. Không kịp phản

úng, hẳn ta không thể bắt và Richard thừa cơ hội trì hoãn đó liền chụp cổ y, quật ngã xuống cỏ và cắm dao vào ngực đối thủ.

– Nào, chạy nhanh lên! – Dick bảo bạn.

Một lần nữa, hai người lại bắt đầu chạy tiếp một cách vất vả. Thình lình, họ nghe một tiếng động mơ hồ rồi càng lúc càng rõ dần. Không lâu sau, họ thấy một đoàn quân mang khí giới cỡi ngựa phi qua trước mắt, trông có vẻ hơi nhếch nhác; người bị thương, kẻ sợ hãi, nhiều con ngựa không người cỡi.

Dick tần ngần suy nghĩ, cảm thấy phải thay đổi kế hoạch, bỏ ý định theo con đường chạy thẳng đến Hollywood. Chàng biết rằng lúc này, Hầu tước Risingham đã thắng trận và chàng lo âu nghĩ đến người cha đỡ đầu của mình. Ông ta đã đầu hàng hay đã bỏ trốn sang hàng ngũ của phe kia? Rò ràng cách lựa chọn nào cũng thật đau lòng.

Hai cậu bé cúi đầu đi qua khu rừng trong buổi chiều tàn. Cuối cùng Shelton nói:

– Ước gì chúng ta có được chút gì để nhấm nháp

– Bạn của chàng bật khóc.

Chàng trách móc bạn một cách khinh bỉ:

– Sao mi lại khóc lóc vì thiếu bữa cơm. Có phải tim mi làm bằng đá trong khi mạng sống của nhiều người bị đe dọa? Mi phải nghĩ đến tính mạng của 7 người chứ...

Tuy vậy, Richard vẫn cảm thấy tội nghiệp cho

khuôn mặt nhỏ bé, thẳng thốt của người bạn.

– Tôi sẽ không đánh cậu đâu vì làm như thế thì tôi cũng tỏ ra bất nghĩa vô ơn như cậu. Cậu tuy không được giáo dục nhưng trong tâm cậu vẫn có cái tốt, tôi thừa nhận như vậy. Thôi, đừng nói chuyện ấy nữa và nếu muốn đến Hollywood trước khi trời sáng, chúng ta phải sớm rời khỏi đây thôi.

Lần này, đến lượt Matcham tỏ ra căm thù Dick; cậu ta quay lưng rồi mỗi người đi mỗi ngã không thèm để ý bạn mình đi theo hướng nào. Vừa mới cất bước, Richard đã nghe có người gọi tên mình rồi thấy Matcham trở lại theo chàng, vẻ mặt căm động:

– Chúng ta đừng chia tay nhau trong thù hận! Đây bàn tay tôi đây. Cảm ơn bạn về tất cả những gì bạn đã giúp tôi!

Lúc này màn đêm đã buông.

– Tôi sẽ tiễn cậu một đoạn ngắn – Dick nói – Trời tối rồi, không khéo cậu bị lạc đường.

... Hai người nằm nấp vào một chỗ khuất, quên hết chuyện cãi cọ vừa qua. Chẳng mấy chốc họ nhắm mắt ngủ và cả hai côi lòng đều trở lại thanh thản bên nhau.

Trời mờ sáng, hai người vẫn chưa vội rời nơi ẩn qua đêm, thân thể còn tê mê ngái ngủ. Bỗng họ nghe thấy tiếng chuông leng keng lúc đầu còn yếu ớt về sau càng dồn dập nhiều lần:

– Thế nghĩa là sao nhỉ? Hay là ta đã đến gần

Hollywood rồi?

– Cậu giễu cợt tôi thì có – John bác lại, run cả người – Hình như có người nào đang đi tới, sợ sệt hoặc vội vàng. Cậu hãy nghe tiếng động đang đến gần kia!

Hai người đứng nhồm lên và chạm trán với một bóng người trắng nhợt từ đường mòn đi tới. Bóng người đó bước đi mò mẫm, tay chống gậy. Không thấy mặt, đầu trùm mũ và ngay cả đôi mắt cũng che kín mít. Hai cậu bé hoảng sợ như điên.

– Người hủi! – John thều thào không ra tiếng – Đụng vào là chết đấy. Chạy đi thôi!

– Trái lại, chúng ta hãy đứng yên – Dick cãi lại – Hắn sẽ đi qua không thấy bọn mình.

Dường như ông ta bị mù mắt, trông rất đáng tội nghiệp. Lúc ấy, người kia quay mặt về phía hai cậu bé.

– Richard ơi, hắn nhìn chúng ta kìa... Tôi chắc chắn hắn thấy chúng ta rồi!

Nhưng bóng người lách ra một bên, băng qua bãi đất trống đi về phía cánh rừng.

– Hắn đi bên trái, bọn mình hãy quẹo qua phải – John bảo bạn.

– Cậu đừng quá nhát gan; chúng ta đã quyết định đi đến Hollywood rồi chúng ta sẽ đến dù nó có xa tận phương trời bắc.

Dần dà, hai người ra đến cửa rừng. Đứng trên

đỉnh ngọn đồi nhỏ, họ trông thấy cách đó một trăm bước người hủi đang rảo bước nhanh và vững như một người sáng mắt. Như một phản ứng tự nhiên, hai chàng tuổi trẻ nhảy vào sau một bụi cây kim tuyến chỉ nhưng người mặc đồ màu trắng đã trông thấy họ. Hắn nhảy chồm thẳng vào hai người. Hai cậu bé sợ hãi thét lên rồi phóng ra mỗi người mỗi ngã. Kẻ thù ghê tởm chụp được Matcham và bắt giữ cậu. Cậu ta la lên một tiếng kinh hoàng vang qua rừng cây đến tận tai Richard rồi cậu bé đáng thương ngã lăn bất tỉnh.

Từ xa, Dick trông thấy cảnh ấy, bèn giương nỏ nhắm vào người hủi. Chàng chưa kịp bắn thì y vùng tay lên:

- Đứng bắn Richard à – y kêu lên, giọng rõ ràng
- Người không nhận ra ta ư?

Người ấy lật tấm mạng che mặt và Dick kinh ngạc, hét to:

- Ngài Daniel! Chủ tướng!

Hiệp sĩ lâu đài Moat chỉ tay về phía cậu bé bị bắt làm tù binh.

- Tên kia là ai?

– Cậu ta tên là John Matcham; hẳn chủ tướng biết rõ mà! Chủ tướng không nhớ ư?

– Sao lại không – Daniel bật cười – Tội nghiệp thằng bé đã ngất xỉu. Ta cũng đã làm người sợ hãi phải không?

- Sợ còn hơn gặp quỷ hiện hình – Dick thú nhận
- Nhưng bây giờ, xin Ngài nói cho tôi biết Ngài nguy trang như vậy để làm gì?

Trán Daniel ửng đỏ vì đang nung nấu cơn giận dữ:

– Lý do phải ăn mặc giả dạng như thế này à? Người nhắc làm ta nhớ lại: ta phải trốn trong chính khu rừng của ta bởi lẽ chúng ta đã thua trận! Thuộc hạ của ta bây giờ ra sao ta chẳng biết và từ khi bại trận ta chẳng thấy một móng nào cả... Bản thân ta vì sợ Mũi Tên Đen nên đã ăn vận bộ đồ này. Cái áo choàng này và cái chuông là cách hay nhất để khỏi ai dám lại gần.

John Matcham ra vế từ từ hồi tỉnh. Daniel lói từ trong áo choàng ra một cái chai tuyệt đẹp và đưa cho cậu bé:

– Đây, người hãy làm một hơi đi và đừng sợ gì cả. Nhìn đây, ta là Daniel đây mà!

Y nói tiếp:

– Ta sẽ cho các người ăn, sau đó chúng ta sẽ đi về Tunstall. Phần lớn các gia đình của ta sẽ ở bên cạnh ta: Hatch có 10 tên, Selden có 6 tên. Chẳng mấy chốc chúng ta sẽ mạnh trở lại và nếu mua được hòa bình thì bất cứ cách nào ta cũng sẽ thu xếp cho bằng được!

Vừa nói y vừa rót rượu uống mừng sức khỏe đứa con nuôi của mình.

– Selden... Selden... – cậu con ấp úng, không thể

nói tiếp.

– Selden thì sao? Có chuyện gì xảy ra cho hấn ư?

Dick thuật lại vụ phục kích và tàn sát. Hiệp sĩ lẳng tai không thốt một lời nhưng khuôn mặt của ông ta co quắp vì giận dữ và thất vọng khi nghe từng chữ tiết.

– Ta thề sẽ trả thù cho các binh sĩ của ta bằng mọi giá. Ta đã đập nát thằng Duckworth như một cọng rơm, đốt nhà hấn ngay trước mắt hấn rồi tống cổ hấn ra khỏi xứ này. Thế mà giờ hấn trở lại để giỡn mặt ta sao? Hãy đợi mà xem, lần này gặp hấn ta sẽ cho nó trắng mắt ra!

Daniel lại mặc áo choàng vào người, cầm gậy và chuông rồi quay lại lối cũ.

Vài phút sau, hai cậu bé cũng đi theo con đường dẫn đến Tunstall. Khi đến trước các tường thành của lâu đài cũ, John nói với bạn:

– Thôi nhé, chúng ta hãy chia tay nhau ở đây. Chúng mình sẽ không còn gặp lại nhau nữa. Dick hãy nhận tình quý mến của tôi và bao nhiêu hiềm khích xin đừng nhớ nữa!

– Tại sao cậu lại nói thế? Chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại nhau vì tôi cũng sẽ ở lại lâu đài Moat kia mà!

Hai người ôm chầm lấy nhau rồi John Matcham nói tiếp:

– Không đâu, tôi chắc chắn cậu sẽ chẳng còn gặp

lại thằng John khốn khổ này nữa đâu, bởi vì cậu đã nhìn thấy một lão Daniel mới. Từ trước đến nay, ông ta đặc ý mọi sự nên tỏ ra tử tế nhưng bây giờ số phận đã khiến hiệp sĩ kia trở thành con người bị truy nã. Lão sẽ tỏ ra độc ác với chúng ta. Nỗi sợ hãi hiện trong mắt lão và sẽ biến lão thành bạo tàn hơn chó sói. Chúng ta đang đi vào ngôi nhà này. Cầu Thánh nữ Đồng trinh che chở cho chúng ta ra khỏi được yên hàn.

Chương VI

Khi Dick bắt đầu nêu câu hỏi...

Lâu đài Moat cách con đường không xa. Đó là một tòa nhà xây bằng gạch đỏ, hình chữ nhật, bốn góc nhô cao các ngọn tháp có khoét lỗ châu mai. Đường vào lâu đài phải qua một cái cầu rút bắc ngang hào rộng vây quanh.

Ở sân bên trong, Richard trông thấy các lính tráng đang lau chùi khí giới. Cùng với Bennet Hatch, Ngài Daniel và chàng trẻ tuổi Shelton, đội quân bảo vệ tính đến có khoảng 22 người đàn ông để chống lại đội quân Mũi Tên Đen hiện diện rải rác đó đây khắp vùng.

Từ khi nghe Dick kể lại số phận bất hạnh của Selden, chính Hatch đã nằm dài trên chiếc ghế đá

khóc âm thầm. Các chiến hữu của y liếc nhìn về xanh xao trên khuôn mặt r ám nắng của y và không hề hỏi một tiếng.

– Công tử Shelton ạ, đúng như tôi đã từng nói với công tử, rồi tất cả chúng ta cũng sẽ trải qua cảnh ấy. Công tử hãy nhớ lại lời tiên báo u ám:

Mỗi quả tim, một mũi tên đen!

Dick chăm chú lắng tai nghe. Từ cửa sổ gần kề vắng đến những tiếng than van rên rỉ... Người ta đã mang một kẻ bị thương về để đó. Chàng đến đầu giường và nghe người ấy nói thì thào:

– Xin Công tử làm ơn làm phúc giúp tôi một việc. Công tử hãy mời một vị linh mục. Tôi sắp chết và lương tâm tôi đang mang một gánh nặng, chớ để tôi ra đi như vậy!

Ngài Daniel vừa xuất hiện ở khe cửa hé mở, tay cầm một phong thư dán kín.

– Hỡi các bạn – Ông ta giải thích – chúng ta vừa mới gánh chịu một trận thảm bại, nhưng điều đó không thể ngăn chúng ta chiến đấu trở lại một ngày rất gần đây. Ta có một người bạn rất quý là Hầu tước Wensleyde, người mà ta đã viết thư nầy để xin cầu viện đổi lấy những món quà rất hậu hĩ. Tôi đã hứa hẹn với ông ta rất nhiều điều. Vấn đề chính bây giờ là tìm một người mang thư đủ tài khéo léo và đáng tin tưởng để chuyển thư và nhận hồi âm của ông ta. Ai có thể lãnh sứ mạng này?

Thế rồi Daniel giao nhiệm vụ cho Throgmorton,

dẫn dò y trước khi ra đi:

– Nhiệm vụ này thật khó khăn đấy. Số phận của tất cả chúng ta ở đây đều tùy thuộc vào tài mau lẹ và óc khôn ngoan của người. Người hãy tranh thủ nói sao để ông ta thuận lời và nội trong ba tháng, khu rừng này sẽ sạch bóng quân thù. Người hãy đi ban đêm, vận dụng mọi xảo thuật. Muốn qua sông Till, người đừng nghĩ đến việc vượt cầu hay đi dò.

Thế rồi ông ta thân mật vỗ một cái trên lưng người đưa thư, quay người lại để đi vào sảnh lớn.

– Ngài Daniel thật là một chủ tướng tuyệt vời – Hatch nói nhỏ – Kẻ khác lẽ ra đã che dấu những khó khăn, những nghịch cảnh không may, còn ngài thì nói công khai thẳng thắn. Gặp hiểm nguy, ngài không che dấu mà còn cười cợt... Nhờ thế, binh sĩ lấy lại can đảm và tận tình chiến đấu!

– Hatch à, hãy cho tôi biết cha tôi đã chết như thế nào?

– Chớ hỏi nhiều, chuyện đó không phải là việc của tôi. Có lẽ ngài linh mục Olivier hay Carter sẽ trả lời cho cậu, còn tôi thì không – Hatch nói quả quyết làm Dick đâm ra nghĩ ngợi.

– Sao y lại nhắc đến tên Carter nhỉ? – Chàng vừa suy nghĩ vừa đi đến phòng kẻ đang hấp hối.

– Công tử tìm được linh mục chưa? – Người ấy hỏi giọng hỗn hển.

– Chưa đâu. Trước tiên anh phải nói tôi biết cha tôi đã chết như thế nào?

Khuôn mặt người ấy cau lại:

– Tôi không biết!

– Vậy anh sẽ chết khỏi xưng tội vì tôi chỉ rời giường anh sau khi anh nói cho tôi hay – Dick quả quyết nói.

Cảm thấy áy náy về lời hăm dọa đó, Dick nói tiếp:

– Tôi biết anh chỉ là một công cụ trong tay kẻ khác và đầy tớ thì phải vâng lời chủ nhưng tôi đã thề sẽ trừng phạt kẻ đã giết cha tôi. Anh phải giúp tôi mới được!

Kẻ bị thương vẫn một mực không nói và chàng thanh niên khâm phục con người khẳng khái ấy.

– Thôi được rồi – Chàng nói tiếp – Để tôi đi tìm một vị linh mục cho anh. Tôi không muốn làm anh đau khổ thêm nữa.

Trên đường đi, chàng ngẫm nghĩ về thái độ của anh ta.

– Nếu y là người vô tội, chắc y đã nói; sự yên lặng của y có ý nghĩa nhiều hơn tất cả mọi lời y có thể nói ra. Chúng cứ đồn dập từ mọi phía cho thấy Daniel và thuộc hạ của ông ta đã sát hại cha của ta!

Tuy vậy, lòng chàng vẫn cảm thấy buồn bã:

– Lạy Chúa hãy chứng tỏ ông ta trong sạch bởi vì trừng phạt ông ta sẽ quá đau đớn lòng!

Richard nghe sau lưng có tiếng chân ai đi. Đó là Ngài linh mục Olivier đang bệ vệ đến gần.

– Carter cần gặp Ngài. Tâm hồn y đau khổ còn hơn thể xác – Richard nói.

– Người đã gặp hấn rồi ư? – Vị linh mục giật

mình cất tiếng hỏi.

– Tôi ở chỗ hắc lại đây nhưng chính Ngài là người y muốn gặp!

– Thế cơ à! – Vị linh mục lại nói như muốn dò hỏi – Hắc đã nói gì? Hắc nói sao?

Lấy lại bình tĩnh, ông ta nói tiếp:

– Tất cả chúng ta sẽ đến ngày phải chết, lòng chất đầy tội lỗi...

Vị linh mục cúi đầu. Richard thấy ông ta không dám nhìn vào mặt chàng. Nhìn ông bước đi một cách vội vã, Dick nghĩ:

– Cả ông ta nữa! Chính người đã dạy cho ta lòng trắc ẩn, thiện tâm... Thế giới chúng ta đang sống đây là thế giới nào nếu tất cả những ai đã săn sóc ta cách này hay cách khác đều đã gây ra cái chết của cha ta và nếu để báo thù ta lại phải trừng phạt bạn bè?

Đến đây chàng sực nhớ đến Matcham, người bạn chàng chưa hề gặp lại từ khi cùng nhau bước qua ngưỡng cửa lâu đài Moat.

Đến giờ cơm chiều, trong lúc mọi người quây quần để ăn, Ngài Daniel và vợ ông ta lại vắng mặt. Cả Ngài Olivier cũng chẳng tới. Richard chạy đi tìm bà vợ của Bennet Hatch để bộc bạch tâm sự:

– Xin bà làm ơn cho tôi biết John Matcham đang ở đâu. Cậu ấy đã đến đây cùng với tôi... Tôi muốn nghe một câu trả lời rõ ràng, dứt khoát. Lúc này tôi là người duy nhất bảo vệ cậu ấy, cậu ta đã tự ý đi

theo tôi nên tôi muốn cậu ấy được đối xử tử tế. Ở đây có nhiều chuyện tôi không hiểu được, tôi nản lắm rồi...

Một bàn tay đặt xuống vai chàng. Đó là bàn tay của Bennet Hatch đi đến lúc nào chàng chẳng nghe tiếng.

– Này anh bạn, cậu điên khùng hay sao mà cứ tự đặt cho mình nhiều câu hỏi đến thế? Coi chừng đấy, bởi vì nếu cậu chạm đến một số điều nào đó, cậu sẽ bị tống cổ ra ngoài biển chứ đừng hòng ở được tại Tunstall. Tôi báo cho cậu biết như vậy. Cậu hãy tỏ ra biết điều và nếu Ngài Daniel có cho gọi cậu lại, cậu phải tỏ bộ mặt thanh thản trước ông ta... cùng phải cẩn thận khi trả lời...

Ngay lúc đó, một tên lính do Ngài Daniel phái đến cắt ngang câu chuyện của hai người: Chủ tướng muốn gặp Shelton và y được giao nhiệm vụ đưa chàng đến gặp ngài.

Dick nhìn thấy ông ta tỏ ra rất nóng nảy, cặp mắt láo liên. Bên cạnh ông chỉ có Ngài Olivier ngồi thu mình trong góc, đang đọc sách kinh.

– Thưa Ngài cho gọi tôi? – Cậu thanh niên cất tiếng hỏi, trán nổi lên một đường nhăn thật lớn.

– Đúng vậy. Ta lấy làm lạ rằng người vội tin những kẻ đồn đãi gieo ác cho ta. Đúng vậy không? Phải chăng ta đã là người cha nuôi tàn tệ với người hay người muốn bỏ ta khi tình hình trở nên khốn đốn. Ta nói thật, cha người không bao giờ làm thế.

Nếu y còn sống hẳn y sẽ trung thành với ta bất chấp mọi sóng gió!

– Thưa Ngài Daniel, điều đó không đúng và trước tiên, tôi xin cảm ơn Ngài Olivier cùng Chủ tướng về tất cả những gì quý Ngài đã làm cho tôi. Tôi đâu dám vong ơn mà quên điều đó...

– Nếu người có điều gì trách ta, hãy nói ra đi; chúng ta đây sẵn sàng trả lời cho người rõ!

Dick mạnh dạn cất tiếng:

– Cha tôi chết khi tôi còn bé. Người ta có nói với tôi rằng ba tôi bị những kẻ phản phúc ám sát và không giấu gì Ngài, họ còn nói chính Ngài có nhúng tay vào việc đó. Tâm trí tôi chỉ tìm lại được sự thoải mái và tôi chỉ đủ sức để phục vụ Ngài khi những mối nghi ngờ của tôi được giải tỏa.

Daniel ngẫm nghĩ hồi lâu:

– Thế người tin rằng, trong trường hợp ấy, ta lại chấp nhận đỡ đầu cho đứa con của kẻ mà ta đã giết ư?

– Xin Ngài thứ lỗi cho tôi phải trả lời Ngài một cách thô bạo. Trong những năm vừa qua, há Ngài đã không lợi dụng các phần lợi tức của tôi, cai quản các dân đình của tôi, lại còn tìm cách xếp đặt một cuộc hôn nhân cho tôi hay sao? Tôi không biết việc đó mang về được bao nhiêu nhưng thật sự cũng không phải ít... Cũng xin Ngài thứ lỗi cho tôi được nói thẳng: nếu Ngài đã mang lòng đê hèn phạm một tội ác, thử hỏi làm sao tôi lại không tin Ngài có

thể làm một việc dễ tiện nhỏ hơn?

– Lẽ nào một người như Ngài Olivier, kẻ tu hành và đạo hạnh, lại phạm tội đồng lõa được sao? – Daniel nói một cách quả quyết.

– Chúng ta đừng bàn việc đó... Mọi người đều biết rõ vị linh mục này là một công cụ trong tay Ngài! Lời nói của tôi có vẻ rất sỗ sàng nhưng đây là lúc không cần phải giữ lễ độ. Sở dĩ tôi nói như vậy là tôi muốn nghe câu trả lời. Ngài không trả lời và chỉ biết đặt câu hỏi! Điều này chỉ làm tăng những mối nghi ngờ của tôi mà thôi!

– Ta phải nói dứt khoát với người một câu như thế này: Ta không còn là người cha đỡ đầu cho người nữa – Daniel nói – Còn những chuyện khác, khi người đã trưởng thành hãy đến tìm ta. Từ nay đến ngày đó, người phải chọn lựa một trong hai giải pháp. Hoặc người bỏ quên những lời người đã thốt ra làm xúc phạm ta để chiến đấu cho người đã chăm lo cho người trong bao nhiêu năm, hoặc người không chịu thì cửa đã mở sẵn... rừng núi kia đầy ắp kẻ thù của ta, người hãy đi nhập với bọn chúng!

– Tôi chỉ mong sao được tin lời Ngài nói nhưng xin Ngài hứa chắc về chuyện liên quan đến cái chết của cha tôi!

– Lấy danh dự và mạng sống, ta thề ta không có trách nhiệm gì về vụ sát hại Harry Shelton!

Ông ta dang tay lên thề. Richard vội đến hôn bàn tay ông ta, lòng vui khôn xiết vì lời xác nhận long trọng đó. Chỉ một mình vị linh mục bỏ ghế

đứng lên thót người như bật lò xo. Ánh mắt ông đầy hãi hùng và hối hận chan hòa giọt lệ. Con người cao lớn, bệ vệ ấy bỗng hóa ra hoàn toàn thiếu não. Ngài Daniel nhảy chồm đến ông ta, lắc mạnh hai vai ông một cách dữ dội:

-- Tôi bắt buộc ông cũng phải thề. Thề đi, hãy thề trên cuốn kinh này, tôi bảo ông thề đi!

Vị linh mục vẫn không thốt ra một lời, vừa sợ phản bội lời thề lẫn sợ chủ tướng Daniel.

Cảnh tượng ấy thêm gay cấn khi một mũi tên đen từ ngoài bay qua khuôn cửa sổ lớn, cắm phập chính giữa chiếc bàn dài. Daniel, tiếp sau là Richard Shelton chạy bỏ ra sân; không thấy bóng dáng ai là người tấn công!

– Mũi tên từ đâu bắn tới? – Chủ tướng hỏi.

– Từ bụi rậm đằng kia – một tên lính gác nhanh nhẩu trả lời.

Daniel cúi xuống nhặt mũi tên. Đây là mũi tên thứ hai vừa rớt xuống gần bên chân ông ta:

– Thằng trốn lủi! Nó ghi chữ “Thằng trốn lủi...”. Vậy là bọn chúng biết ta đã trở về, nhưng đồ thằng nào dám nghĩ đến chuyện lôi ta ra khỏi hang ổ này được chứ bằng không chúng sẽ hối tiếc.

Lúc đó, vị linh mục đang đứng bên cạnh Daniel:

– Trời ơi, lời thề kinh khủng quá. Ngài sai lầm quá lớn. Lạy Chúa tha thứ cho Ngài và xin trời che chở Ngài khỏi bị phải ôm con quỷ dữ trong lòng!

– Hãy nghe đây, ông già chân chất ạ. Thằng bé

bắt đầu làm ta không yên tâm và phải hành động tức khắc. Nếu ông đọc lời thề như ta yêu cầu thì mọi việc sẽ tốt đẹp, bằng không, ta sẽ ra lệnh chuyển thằng bé lên căn phòng ở tuốt trên trần nhà nguyện rồi chết ở đó chẳng khác gì cha nó! – Hiệp sĩ Tunstall vừa nói vừa xiết hai nắm tay – Vì nhiều lý do, ta cần phải tiến hành cuộc hôn nhân nên ông phải giúp ta làm Dick lấy lại niềm tin.

– Tôi sẽ làm bất cứ điều gì có thể làm được để cứu mạng sống thằng bé đáng thương. Chúa sẽ tha thứ cho tôi vì trong cái xấu có cái tốt!

Vài phút sau, Daniel trở lại dẫn theo Richard. Vị linh mục chào cậu bé và nói:

– Con đã yêu cầu ta thề, ta không thể từ chối với con. Ta thề trên cây Thánh giá của Holywood rằng ta đã không giết cha của con.

Chưa bằng lòng với lời quả quyết ấy, cậu bé còn đẩy vị linh mục đến cuối chân tường:

– Ngài không giết cha tôi, đồng ý, nhưng ngài cũng không tham gia chút gì vào tội ác đó chứ?

Khuôn mặt Ngài Olivier cau lại. Ông ta muốn dùng những dấu hiệu bằng khoe miệng và lông mày để thông báo điều gì đó không thể nói ra, trong lúc đó chủ tướng Tunstall quay mặt đi giầy lát nên không bắt gặp.

– Con hãy mãn nguyện. Ta tuyệt đối không có tham gia chút nào cả! – Linh mục nói lớn tiếng rồi lật đật bỏ đi.

Mặc dầu đã nghe những lời thề thốt nhưng lúc này Dick vẫn tin chắc có điều ám muội. Trong khi đứng yên tại chỗ, bỗng chàng chú ý đến một bức tranh nầy giờ chàng chưa thấy mặc dù nó có kích thước đồ sộ. Bức tranh vẽ một người thợ săn một tay cầm tù và, tay kia cầm ngọn giáo nhọn. Đó là một người da đen và dưới ánh sáng mặt trời chiếu rõ trên hình người, Dick thoáng thấy mi mắt màu trắng của ông ta hạ sụp xuống. Lòng chàng đâm ra lo âu vô kể. Chàng nhớ lại những lời căn dặn của Hatch, những dấu hiệu của Olivier. Chàng cảm thấy mình đang tận số trừ khi có phép lạ.

Đang lúc Dick loay hoay với những ý nghĩ âu sầu như thế thì một tên gia nhân đến báo chàng đi đến căn phòng người ta dành riêng cho chàng ở.

– Một căn phòng rất đẹp – Người ấy hạ giọng – Nhưng người ta báo là nó có ma...

– Hồn ma ai vậy?

– Nghe đâu người giữ đồ thánh tu viện Saint John đã ngủ ở đó một đêm và sáng hôm sau bị con quỷ dẫn đi...

Dick bước theo sau tên gia nhân và linh cảm được những điều đen tối...

Chương VII

Joanna! Joanna đang ở đâu?

Các lính canh vẫn còn nguyên ở vị trí quan sát đến chiều tối nhưng không thấy sự kiện gì mới lạ xảy ra. Khi đêm đến, Throgmorton được dẫn vào một căn phòng ở góc lâu đài, từ đó người ta thả y xuống bằng một sợi dây thừng một cách rất thận trọng. Giây lát sau, nghe có tiếng lồm bồm khe khẽ ở dưới hào thành rồi người ta thấy một bóng đen len lỏi giữa những cây liễu xong lại bò trong đám cỏ cao.

Sau đó một lúc lâu, hiệp sĩ lâu đài Moat và Bennet Hatch lắng tai nghe ngóng nhưng mọi vậy vẫn yên tĩnh: Throgmorton dường như đã đi trót lọt.

– Bennet ạ – Chủ lâu đài nói – Thằng John – Trùng Phạt Tất Cả cũng là con người như mọi người và có khi hơi lỏng. Có lẽ đã đến lúc phải thanh toán nó thôi.

Ông ta nghĩ đến việc chuẩn bị các cách đối phó mới.

Suốt cả buổi chiều, người ta đã dồn tới tấp cho Richard nhiều công việc và mặc dù qua lại nhiều lần trong lâu đài, chàng vẫn không gặp linh mục Olivier lẫn cả Matcham. Phải vượt trốn... Đối với chàng không còn giải pháp nào khác vì giờ đây chàng đã thấy rõ.

Cầm cây đèn trong tay, chàng bước vào trong căn phòng mới rộng rãi âm u. Đứng ở cửa sổ đóng song sắt kiên cố, người ta có thể trông thấy hào thành. Dick đi một vòng quanh phòng, nhận ra cửa lớn đã cài chốt. Chàng đặt cây đèn xuống chiếc bàn thấp, tiếp tục quan sát khắp mọi nơi.

Vì lý do nào người ta cho chàng căn phòng này? Liệu có cái bẫy hay lối nào để ban đêm chui qua không? Chàng nghe tiếng chân của tên lính canh đi qua đi lại chung quanh lâu đài và tiếng mật khẩu vang chuyển theo các lỗ châu mai. Ngay lúc đó chàng nghe có tiếng ai cào khê vào cánh cửa làm chàng nín thở:

– Dick, Dick ơi, tôi đây!

Chàng chạy thẳng ngay đến cửa để mở chốt. John Matcham bước vào, người trông nhợt nhạt. Tay trái

cậu ta cầm một ngọn đèn run run, tay phải cầm một cây dao găm.

– Nhanh lên – cậu ta nói nhỏ – Đóng cửa lại. Ngôi nhà này đầy những tên do thám.

– Xong rồi. Cậu bằng lòng chưa nào? Thế mấy hôm nay cậu trốn ở đâu?

– Ở đâu không quan trọng... Chuyện này gấp hơn: anh Richard thân mến, anh có biết ở đây người ta đang âm mưu gì không? Tôi nghe nói đêm nay hoặc trễ nhất là ngày mai, người ta sẽ giết anh đó!

– Tôi cũng có nghĩ đến điều đó rồi – người kia đáp rồi chàng kể hết sự việc đã xảy ra suốt ngày nay.

Sau khi nghe kể xong, Matcham quan sát kỹ các bức tường một lần nữa.

– Tôi không thấy có lối đi ra bí mật, nhưng ắt phải có. Anh có biết một con đường nào khác để chúng ta có thể thoát không? Sở dĩ tôi nói “chúng ta” vì tôi không muốn rời xa anh một bước nào nữa cả. Nếu anh chết, tôi sẽ chết cùng với anh. Tôi sẽ bảo vệ anh. Tôi có mang con dao găm đây.

– John ạ, bạn quả thật là người có tâm hồn cao thượng nhất, con tim trong sáng nhất và là người trọng nghĩa nhất trên khắp nước Anh!

Chàng nhiệt tình xiết bàn tay cậu ta. Sau khi nắm tay bạn một lúc lâu, chàng lược lại tình hình:

– Chúng ta còn một hy vọng: có một người lúc

nãy vừa tụt xuống từ cửa sổ của căn phòng màu nâu và sợi thừng vẫn còn nằm đó. Tôi thấy nó rồi!

– Suyt! – Matcham ngắt lời – Có ai đang đi lại ở phòng bên dưới.

– Không có phòng đâu, chỉ là nhà nguyện. Có lẽ tên định ám sát tôi theo một lối đi bí mật để vào đây. Để nó vào đây, chúng ta giăng cho nó một mề!

Chàng tắt cây đèn. Một lần nữa, tiếng bước chân rục rịch và trong góc xa ở cuối phòng xuất hiện một khe ánh sáng lúc đầu còn nhỏ sau lớn dần làm để lộ miệng của một cái cửa sập. Một bàn tay dày cộm đẩy cánh cửa. Richard giương cung đợi cái đầu người chui qua rồi sẽ bắn... Đầu người không xuất hiện vì lúc ấy, từ một cánh lầu dài ở phía xa vang lên những tiếng la chí chóc làm kẻ thích khách sựng lại. Cánh cửa từ từ sập xuống và tiếng bước chân nhẹ nhẹ xa dần.

– Joanna! – Daniel hét to – Joanna đang ở đâu?

– Joanna! – Richard lấy làm lạ – Joanna là ai vậy? Có lẽ cậu biết tất cả mọi góc ngách của lầu dài Moat hơn tôi, vậy cậu có gặp cô Joanna ấy không nhỉ?

– Không, tôi không thấy cô ấy!

Giọng nói của Daniel vang đến gần hơn...

Richard ngạc nhiên hỏi:

– Sao giọng cậu run quá thế! Cô Joanna đầu sao cũng là một cơ hội rất may cho chúng ta, cô ta làm

kẻ thù của chúng ta chú ý theo hướng khác.

– Trời ơi! Richard! – Công tử John nói – Chết tôi rồi. Cả hai chúng ta đều chết mất thôi. Mau lên, chúng ta hãy nhanh chân chạy trốn bởi họ sẽ tiếp tục đi kiếm cho đến khi tìm ra tôi mới thôi. Dick quý mến ơi, hãy để tôi ra đi, hãy để tôi ra với chúng.

Shelton chợt hiểu, lòng chàng tràn ngập xúc động, bèn kêu lên:

– Lạy Chúa! Té ra cô chẳng phải là John... Cô là Joanna Sedley, người thiếu nữ đã không muốn kết hôn với tôi!

Cô ta thẳng thốt bởi rồi, giữ im lặng còn Dick cũng chẳng nói được điều gì. Chàng là người trước tiên định thần trở lại:

– Joanna, cô đã cứu mạng tôi và tôi đã cứu sống cô; hai ta đã cùng thấy máu chảy; có khi chúng ta đã là bạn, có khi chúng ta đã là kẻ thù của nhau: tôi đã tưởng cô là con trai. Tất cả những việc ấy đã thuộc về quá khứ nhưng mỗi phút, mỗi giây đều quý giá, bởi lẽ tôi đang trong lúc cận kề cái chết. Trước khi chết, tôi phải nói với cô điều này: “Cô là cô gái đáng yêu quý nhất trần gian và nếu Chúa cho tôi còn sống, tôi sẽ hân hoan được chung sống cùng cô đến trọn đời vì cô thấy không, hồi Joanna, tôi yêu cô biết bao. Phải, anh yêu em, Joanna ạ!”.

Dạt dào sung sướng, cô gái im lặng không trả lời.

– Xích lại gần anh đi Joanna và em hãy ngoan đi nào. Hãy nói rằng em cũng yêu anh – Chàng

van vỉ.

Cô ta đưa đôi mắt long lanh rưng rờ nhìn chàng:

– Nếu không yêu anh thì mắc gì em đã theo anh đến tận đây?

Một cú đấm mạnh dữ dội vào cánh cửa lớn kéo hai người ra khỏi giấc mộng:

– Shelton, hãy mở cửa ra. Đừng giả trò hề với ta. Chúng tao biết chắc cô bé đang ở trong đó với người rồi – Giọng nói của Ngài Daniel cất lên.

Ép sát người vào Joanna, Richard lặng thình không lên tiếng.

Ông hiệp sĩ lớn tiếng kêu đám lính gác:

– Hãy phá cửa mà vào!

Bọn này nhào đến đập, người dùng chân, kẻ dùng kiếm nện vào khuôn cửa thì lúc đó một lần nữa có chuyện bất ngờ xảy ra khiến họ sững lại: từ bên ngoài vang lên tiếng xôn xao huyền não khiến người ta nghĩ quân địch đang tấn công lâu đài.

Bỏ qua các nỗi lo toan nhất thời, nhóm nhỏ các lính gác vội vàng đi theo chủ tướng của họ.

– Chúng ta thoát nạn rồi – Hai người trẻ tuổi đồng lúc kêu lên.

Nhưng đó không phải là một cuộc tấn công và tình trạng kích động sôi sục kia sở dĩ phát sinh chỉ vì sự trở về của một số lính thoát chết ở lãnh địa Risingham. Sau khi tình hình đã lắng, Daniel tức tốc trở lại vụ đột kích vào phòng Dick, dùng mũi

kiếm khơi rộng khe hở qua đó hồi nãy có chút ánh sáng xuyên qua. Chiếc bẫy sục mỡ. Trước mắt họ Dick và Joanna trông thấy một vài bậc cấp, ở cuối còn nằm lại cây đèn của kẻ thích khách đã bỏ quên.

Richard nói:

– Em hãy cầm cây đèn tiến tới từ từ. Anh sẽ đi theo em và đóng cánh cửa sập lại.

Từ phía trên đầu hai người vọng xuống những tiếng đập liên hồi vào cánh cửa lớn.

... Bây giờ Dick và Joanna len theo một hành lang hẹp, ngắn và dơ bẩn. Hành lang dẫn đến một cánh cửa hé mở, chắc hẳn đó là cánh cửa người săn đuổi họ đã đi qua. Sau cánh cửa kéo có hai hàng hiên, một đi về phải, đường kia rẽ qua trái. Dick chọn đại một bên. Trong các hình chạm trổ ở gờ tường có chứa những lỗ thông. Nhìn qua một trong các lỗ ấy, hai người trông thấy nhà nguyện và linh mục Olivier đang chuyên chú cầu kinh.

Hai người trẻ tuổi bước xuống thêm vài bậc cấp, tiếp tục con đường không biết sẽ dẫn về đâu. Từ đó, họ nghe có nhiều tiếng người đang cười nói vui vẻ – tiếng của những kẻ về muộn đang ăn uống hả hê trong tiền sảnh.

– Chúng ta không thể thoát theo lối này, hãy trở lui thôi.

Hai người quay lại đi theo hàng hiên kia. Lối này hẹp chỉ vừa đủ cho một người đi qua. Sau khi lên xuống nhiều bậc cấp, giờ đây Dick mất hết cả

phương hướng không biết mình đang ở đâu nữa; chung quanh chỉ còn nghe tiếng đàn chuột lít lét dọc theo vách gỗ làm cho tinh thần hai người mất nhiều phần khởi can đảm.

– Em chẳng thấy lối ra nào cả – Thiếu nữ nhận xét.

– Chắc thế nào cũng phải có – Dick đáp lời.

Cuối cùng lối đi dẫn đến một cầu thang ở trên đầu có tầng bê tông lớn lát ngang, trông giống như miệng của một cái cửa sập. Hai người hợp sức cùng đẩy nhưng không thể nào nâng lên được... Tầng bê tông như tảng đá lớn không chút nhúc nhích.

– Chúng mình sẽ không nhích nổi nó đâu – Richard buồn rầu nói – Chúng mình bị nhốt đây rồi, nhưng thôi than thân trách phận có ích gì. Tốt hơn là em hãy kể cho anh nghe hoàn cảnh nào đã đưa đẩy em rơi vào nanh vuốt của lão Daniel.

– Em cũng mồ côi như anh – Joanna bắt đầu kể – Điều bất hạnh cho em cũng như cho anh đấy là hai chúng ta đều giàu có. Ngài Foxham nguyên là người đỡ đầu của em nhưng Daniel đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mua quyền gả chồng cho em. Sau bao nhiêu lần đổi thay triều chính, em lại thuộc về Huân tước Foxham. Ông ta nuôi em trong nhà và đối đãi em rất hậu. Ông đã tìm được một người cầu hôn béo bở sẽ kết hôn với em hay nói đúng hơn là sẽ mua em với giá năm trăm đồng vàng. Lão Daniel nghe được dự định ấy bèn rình đón bắt em trong

công viên. Lão buộc em mặc y phục nam giới – điều này là nỗi khổ tột cùng đối với một phụ nữ mà lại áo quần này chẳng vừa với em tí nào. Lão đeo em trên lưng ngựa chở về tận Kettley, bảo rằng chính anh là người em phải lấy...

Cô ta mỉm cười dịu dàng với bạn rồi nói:

– Nếu không có sự can thiệp thô bạo nhưng hóa ra thân kỳ như thế này thì em đã chẳng bao giờ được gặp anh và chắc em sẽ buồn biết bao.

Đang lúc chàng trai sắp sửa nói ra những lời tâm tình triu mến – điều này biểu hiện qua ánh mắt long lanh của chàng, Joanna chợt giật mình:

- Suyt! Có người anh ạ!

Hai người trông thấy bóng của Bennet Hatch xuất hiện, tay cầm bó đuốc.

Coi chừng, bước tới thêm bước nữa là nhà người bò xác đấy – Richard la lên.

– A! Té ra cậu ở đây – Hatch vội nói, bước sờ soạng trong bóng tối – Cớ sao cậu hăm dọa, cậu đang tâm bắn vào một người bạn ư? Tiểu thư đang ở với cậu phải không?

– Bennet hãy dừng lại! Lần này ta hỏi và nhà người phải trả lời – Dick vặn lại – Hãy giải thích cho ta biết vì sao ta lại bị đe dọa bởi cái chết ngay trong lâu đài của cha nuôi của ta? Tại sao tất cả bạn bè đều muốn hại ta trong khi ta ăn ở với họ chẳng có gì đáng trách?

Hatch phác một cử chỉ chán chường và thở dài:

– Cậu Dick tốt bụng thân mến ời, lúc nào tôi cũng mang ý nghĩ cậu là người dễ thương nhất nhưng cũng là kẻ kém tài xoay sở nhất trong những chàng trai mà tôi được biết... Cậu hãy nghe kỹ tôi nói đây: tôi sẽ quay về chỗ ngài Daniel, báo tin cho ông ta hay là cậu đang ở đây. Lý do ông ta sai tôi đến đây chẳng qua là thế đấy, còn phần các người, nếu khôn lanh thì phải lợi dụng thời gian để thoát nhanh ra khỏi chốn này!

– Thoát nhanh à!... Ta muốn thoát mà chẳng biết làm cách nào được; ta không thể nhúc nhích cái cửa sập nổi.

– Cậu hãy luồn tay vào góc tấm bê tông đúc thì sẽ thấy một thanh sắt gác ngang để bật nó ra. Sợi thừng của Throgmorton vẫn còn nằm trong căn phòng màu nâu. Chúc cô cậu may mắn!

Bennet vừa quay lưng đi thì Richard nắm lấy cây sắt mà ông đã tiết lộ bí mật. Chàng bật nhẹ một cái, tấm lát nâng lên dễ dàng. Hai người đi đến căn phòng có trần uốn vòm cong nhìn ra phía khoảng sân ở đó những gã trai tráng để cánh tay trần đang chải cho các con ngựa trở về sau chót. Cảnh tượng trông rất đẹp mắt dưới ánh sáng những bó đuốc bập bùng.

Chương VIII

Thế rồi Dick sang phía khác

Dick tắt ngọn đèn, cẩn thận leo lên các bậc cấp dẫn đến căn phòng màu nâu. Ở đó, quả thực chàng trông thấy sợi thừng còn buộc dính vào chân của một chiếc giường to tướng. Dick rất mực cẩn thận thả nó từ từ xuống dọc theo bờ tường của lâu đài.

– Chúng mình ở cao quá anh ơi! – Joanna nói nhỏ – Em chẳng đời nào dám leo xuống đâu. Chắc chắn em sẽ chết thôi!

Nghe nói thế, Richard thót cả người và đầu dây rơi tõm xuống nước.

Từ trên mái lâu đài, một tên lính cất tiếng hỏi lớn:

– Ai đó?

– Lay Chúa, linh gác thấy rồi! – Dick nói nhỏ với cô gái – Chúng ta không đứng đây được, hãy trốn mau!

– Em không leo xuống được đâu – Cô vừa nói vừa bước lui một bước, run rẩy sợ hãi.

– Phải xuống thôi! Không có em giúp làm sao anh có thể bơi qua hào thành? Lúc này em nỡ bỏ mặc anh sao?

– Không được, em cảm thấy chân tay bủn rủn cả rồi!

Nói xong, cô ngã nhào xuống đất, thiêm thiếp mê man. Chàng ôm đỡ cô lên nhưng cô vẫn nằm lì không nhấc nổi.

– Chúng mình chết mất! – Dick nghĩ thầm khi nghe tiếng những bước chân chạy đến sau lưng chàng. Chàng lẹ làng chạy lại cài chốt cửa ra vào nhưng chưa kịp thì nó bị những cánh tay lực lưỡng xô mạnh. Chàng chống chọi một lát không được lâu. Chàng dùng dao đâm trúng một tên, quật ngã một tên khác và lợi dụng tình trạng bọn chúng đang dáo dác, chàng nhảy qua bờ cửa sổ, bám vào sợi thừng và đu mình tuột xuống. Chàng quá vội vã lại rất ít kinh nghiệm nên người chàng quay như những chiếc lá vàng rụng xoay xoay giữa không trung trông tựa kẻ bị giảo hình. Sau một lúc lâu chàng buông tay nắm, nhào mình xuống làn nước lạnh như băng... Phía trên đầu chàng, bầu trời rực

lên màu hồng và chàng nhận ra ánh sáng những bó đuốc đang chập chờn. Bọn quân lính quan sát chân trời để tìm kẻ bỏ trốn nhưng vô hiệu vì chàng ở thấp quá nên chùm tia sáng không thể nào rơi tới.

Sợi thừng không còn mang theo sức nặng của chàng bây giờ đang đưa bên cạnh. Chàng chộp lấy, đu người, đầu nổi trên mặt nước và ráng sức với sang đến bờ bên kia. Đang lúc ấy chàng bám vào cành một cây liễu, từ đó chỉ một cú nhảy là chàng đặt chân xuống đất liền. Tuy nhiên tiếng động gây ra khá lớn làm bọn lính biết vị trí của chàng. Biết bao nhiêu mũi tên và đá tuôn xuống như mưa xung quanh chàng. Từ trên hàng lỗ châu mai, chúng liệng luôn một bó đuốc rơi xuống làm bốc cháy một bụi cây và soi sáng cả một khoảng rộng trước khi tắt ngấm trong nước.

Bó đuốc đạt kết quả, giúp bọn quân lính có đủ thời giờ nhận ra Dick nấp sau một thân cây. Dù chàng đã chạy trốn khi vừa bị trông thấy nhưng vẫn không kịp nhanh để tránh được loạt tên bắn xuống: một mũi trúng ngay lưng giữa hai vai, một mũi khác chạm vào đầu.

Cơn đau đòn thúc nên chàng cầm cúi thoát chạy hết tốc lực không hề quan tâm một phút giây nào đến phương hướng. Sau khi chạy một đoạn, chàng dừng lại dưới một bóng cây, bây giờ đã cách rất xa lâu đài Moat. Chàng đã thoát nhưng cô Joanna thân yêu vẫn còn nằm trong vòng kiềm tỏa của lão

Daniel; không phải chàng sợ cô bị lão hành hạ nhưng rất có thể lão sẽ gả nàng cho một người bạn của lão. Chàng thở dài:

– Từ hôm qua đến hôm nay đã biết bao thay đổi và ta cảm thấy mình không có nghĩa vụ gì ràng buộc với người cha nuôi cả. Nếu giữa hai bên xảy ra cuộc chiến, ta chẳng còn lý do để phục vụ cho lão.

Mặc dù tinh thần bất loạn, chàng cũng thiếp ngủ được vài tiếng đồng hồ. Khi chàng thức giấc một làn gió nhẹ thoảng rung các cành cây. Ngẩng đầu nhìn lên chàng trông thấy một xác người to lớn treo lơ lửng trên một cây sồi, gục đầu xuống ngực và tay chân buông thõng động đậy như những con rối buồn cười. Chàng tiến gần lại bóng đen ấy, thấy đầu mũi dây kia buộc vào một bụi cây sơn tra. Chàng chặt đứt sợi thừng và khi cái xác rơi xuống, chàng kinh hoàng nhận ra đó là Throgmorton... Ké khôn khổ đã đi ra khỏi lâu đài chưa được bao xa, trên mình mang theo phong thư của hiệp sĩ lãnh địa Tunstall giao phó; bức thư còn nằm nhô ra ở túi áo choàng trên người y... Dick cầm thư bỏ vào túi áo của mình, cầu nguyện cho kẻ quá cố rồi tiếp tục băng qua rừng.

– Đứng lại! – Một tiếng kêu lớn vang lên – Dừng lại ngay!

– Tôi ngã đây rồi chứ không phải dừng đâu – Chàng đáp lại. Nói xong làm ngay, chàng ngã quì xuống đất, nằm mê man.

Hai người đàn ông mặc đồ màu xanh lá, trang bị khí giới đầy mình bước ra từ sau một bụi cây.

Một trong hai người ấy nói:

– Ô kìa, đây là cậu Shelton chứ ai.

– Thế thì John – Trùng Phạt Tất Cả sẽ sung sướng biết bao khi gặp lại cậu ta – Người kia phụ họa.

Quan sát chàng một lát, y nói:

– Coi kìa, cậu ta đã gặp khổ nạn trên đường đi: một vết thương trên đầu, một vết thương khác ở vai. Ai đã gây ra thế này? Hy vọng không phải người phe ta, bằng không thì Ellis Duckworth sẽ không dễ yên cho kẻ ấy đâu!

– Hãy đặt cậu ấy lên vai tớ – Lawless bảo bạn.

Thế là anh ta công Richard về đến làng và chàng được Ellis đứng trên ngưỡng cửa quán đón tiếp. Sau khi các vết thương trên người chàng được rửa thuốc kỹ lưỡng, ông ta bảo chàng:

– Hãy yên tâm, cậu thân mến ạ. Cậu đang ở giữa những người bạn của cha cậu, những người đã từng yêu mến cha cậu và do đó họ cũng tận tình với cậu. Hãy ở lại với chúng ta và khi đã khỏe hơn một chút, cậu sẽ kể chuyện mình cho chúng tôi nghe...

Sau một giấc ngủ lấy lại sức, chàng kể cho các ân nhân của mình biết chàng đã chạy trốn khỏi lâu đài Moat như thế nào. Duckworth nói tiếp:

– Cậu đã may mắn thoát được cảnh hiểm nghèo

như thế và cũng may cho cậu đã rơi đúng vào tay chúng tôi.

Sức mạnh toát ra từ tầm vóc cao lớn của Ellis cũng như lòng chính trực biểu lộ trong ánh mắt long lanh trên khuôn mặt nâu sạm của ông ta khiến Dick cảm thấy sung sướng và tin cậy.

– Hãy trung thành đi theo với ta và ta sẽ che chở cậu. Cuối cùng chúng ta sẽ cùng nhau trừ khử lão Daniel phản bội!

– Bác có ý định tấn công chiếm lấy lâu đài không?
– Richard hỏi.

– Ta không nghĩ đến điều đó – Ellis đáp ngay – Lão Daniel quá hùng mạnh; ngược lại, chúng ta phải mau mau rời khỏi khu rừng này, trả lại tự do cho lão.

– Số phận của John sẽ ra sao? – Chàng thanh niên lo lắng hỏi.

– John ư? Có phải cậu muốn nói đến cô thiếu nữ chẳng? Nếu một ngày nào đó hay tin cô ta được gả bán cho ai, chúng ta sẽ có hành động thích hợp, nhưng trong lúc chờ đợi, chúng ta đành phải biến vào rừng sâu... Hay nhất chỉ còn con đường đó!

Bốn mươi tám giờ sau, đội quân trú đóng lâu đài Moat trở nên đông đảo, không sợ một cuộc tấn công. Hiệp sĩ xứ Tunstall dạo chơi bình thản trong khu rừng không còn một ai nấp sau các bụi cây. Không còn mũi tên nào bay xé không gian.

Khi ông ta qua cầu, một tên lính chạy thư đến

gặp ông ta mang một phong bì trong đó ghi rằng:

“Mi là kẻ độc ác và đều cáng nhất trong các hiệp sĩ. Máu của cha ta vấy đầm hai bàn tay ngươi và chắc chắn có ngày ta sẽ báo thù cho cha ta. Ngoài ra ta báo cho ngươi biết rằng nếu ngươi nghĩ đến việc giả bán John Sedley cho ai không phải là ta, ngày chết của ngươi sẽ càng mau đến. Ta và nàng đã long trọng thề nguyên kết nghĩa trăm năm. Cuộc hôn nhân này nếu đổ vỡ thì mạng sống của ngươi sẽ không còn. Mỗi ngày tiến gần đến cuộc hôn nhân do ngươi định liệu sẽ là một bước ngươi tiến gần đến nấm mồ”.

Richard Shelton

Chương IX

Cuộc chạm trán trong đêm

Đã nhiều tháng trôi qua kể từ khi Richard không còn lệ thuộc sự bảo dưỡng của Ngài Daniel. Trong khoảng thời gian đó, nước Anh đã chứng kiến những biến cố trọng đại: phe của dòng họ Lancaster trước đây sắp suy tàn, nay một lần nữa vùng lên chiến thắng địch thủ.

Khu thị tứ Soreby bên bờ sông Till bây giờ có rất nhiều nhà quý tộc thuộc phe Lancaster đến ở: Risingham với ba trăm binh lính, Soreby có hai trăm và Daniel với sáu mươi thuộc hạ. Sau khi trở nên hùng mạnh và giàu có nhờ của cải tước đoạt của kẻ khác, Daniel ở trong một ngôi nhà tuyệt đẹp thuộc quyền sở hữu của ông ta nằm trên phố chính.

Đời sống ở đây hẳn nhiên đã thay hình đổi dạng.

Vào một buổi tối tháng giêng trời giá lạnh, ba bốn người đàn ông đang ngồi ăn trong quán. Trên bàn trước mặt họ là những cốc bia lớn và một đĩa trứng ngon lành. Họ là những gã trai trẻ cường tráng với đôi bàn tay thô ráp và ánh mắt trơ tráo. Tác phong của họ còn hơn một gã say rượu. Xa hơn một chút nữa, một thanh niên khác trông còn đang tuổi mới lớn ngồi trước lò sưởi trầm ngâm nhìn ngọn lửa bập bùng. Chàng chỉ khoác bộ áo quần nông dân như những anh kia nhưng qua điệu bộ đi đứng của chàng, người ta đoán đây là một người thuộc dòng dõi quý phái và có tài sử dụng kiếm trong trường hợp cần thiết.

– Tớ chẳng thích sống kiểu thế này – một người trong bọn lên tiếng – Tớ thích được tự do thế mà chúng ta bị chôn chân ở trong một thành phố giữa vòng vây của kẻ thù!

Người bạn ngồi bên tay phải của y háng hái nói:

– Chúng mình sống ở đây là vì Richard Shelton. Cậu ấy là bạn, chúng mình hy sinh cũng đáng thôi.

– Tôi sẵn sàng làm mọi việc cho cậu ấy, ngoại trừ phải bị treo cổ – Người kia nói tiếp.

Cửa quán mở ra và ngay lúc đó xuất hiện một người đàn ông tiến đến bên cạnh cậu thanh niên đang ngồi bên bếp lò:

– Lão Daniel vừa mới ra khỏi nhà cùng với hai tên cầm đuốc và bốn tên cung thủ – Ông ta hỗn

hեն báo tin.

Vụt một cái, Dick – đúng đó là chàng – đứng lên khỏi ghế:

– Này Greensheve và Capper, hãy đi với tôi. Chúng ta theo lão ấy cho dù hắn đi đến tận York.

Lát sau, ba người bạn rời khỏi quán. Trời tối đen... đường sá không một ai qua lại. Trong thành phố đang ngủ yên, họ dễ dàng đi theo nhóm người trước mặt, không hề bị mất bóng.

Richard hỏi:

– Có phải đêm nào lão ta cũng đi theo hướng đó không?

– Thưa công tử Shelton, đây là lần thứ ba, đúng vào giờ này và cùng với đoàn người đi theo y như cũ, tuồng như là họ đi đến một nơi bí mật nào đó!

Daniel và bọn đồ đệ của y đi đến một vùng dụn cát, đứng đó có thể nghe rõ tiếng sóng biển rì rào. Dick và hai bạn tiến gần bên bọn chúng nhưng luôn giữ một khoảng cách vừa phải để khỏi bị lộ. Họ trông thấy một ngọn đuốc thứ ba từ một hướng khác đến nhập chung với bọn chúng.

– Hình như bọn chúng có gian kế gì đây! Chúng ta hãy coi chừng! – Dick nghĩ trong trí.

Tim hồi hộp, chàng lắng tai nghe câu chuyện trao đổi với người mới đến.

– Thưa có phải Đại nhân đấy không ạ? – Lão Daniel cất tiếng.

– Chính tôi đây... Tôi thà đương đầu với bọn khổng lồ phù thủy hay tà đạo còn hơn phải chịu cái lạnh tê buốt hết cả đầu ngón tay như thế này!

– Nếu cô gái này giàu có và xinh đẹp, tại sao không để cho nàng tự do tiếp xúc như các thiếu nữ khác? Hẳn nàng phải gặp được cuộc hôn nhân có lợi mà khỏi giá buốt các ngón tay và có thể uống đời trong ấm tột như thế này.

– Tôi có lý do riêng của tôi và tôi không thể giải thích cho ai về vấn đề này. Hãy biết cho rằng nếu người ta hay được ý định của tôi muốn giới thiệu cô Joanna Sedley cho Đại nhân thì e lập tức tôi sẽ nhận một mũi tên đen vào lưng.

Không nghe cuộc đối thoại này nhưng Richard vẫn dự đoán sẽ xảy ra điều không hay, bởi vì chàng đã nhận ra tiếng nói của lão già Huân tước Shoreby, người vốn nổi tiếng xấu xa đến nỗi chính chủ soái lãnh địa Tunstall cũng đã thường lên án lão giữa chốn đông người.

Bọn họ đang đi về phía bờ biển. Cách đó không xa hiện ra một ngôi nhà hai tầng lầu chung quanh có khu vườn bao bọc. Họ bước ngay vào vườn và khóa chốt bên trong. Richard và các bạn chàng nấp sau một bụi cây để chờ. Hai mươi phút dài đằng đặc trôi qua rồi cánh cửa mở ra lại. Daniel và Shoreby sau một hồi rối rít chào thưa từ giã, chia tay ai về nhà đó cùng với đám tùy tùng theo sau.

Khi tiếng bước chân của họ đã xa khuất, Dick

ngó lơ với Capper:

– Nhờ anh giúp tôi leo lên bờ tường nhé? Anh hãy dùng vai đỡ tôi leo lên!

Khi lên đến nóc tường, chàng gọi Greensheve:

– Anh hãy đỡ tôi rớt xuống bên kia để khỏi gây tiếng động lớn.

Trong thoáng chốc, chàng đặt chân xuống khu vườn, rón rén đi quanh ngôi nhà. Nhìn lên một cửa sổ của lầu một, chàng trông thấy một bóng đen lẩn theo vách tường. Cách đó không xa có một chiếc thang, chàng nắm lấy nó, leo lên ban công của căn phòng trong đó có hai người đang trò chuyện: một người là bà Goody, vợ của Bennet Hatch, người kia – chàng ngạc nhiên không tin nổi mắt mình – đó là Joanna Sedley! Có thể nào nhân vật tuyệt vời xuất hiện ở đây trong bộ y phục thanh tân lại là John, người bạn đồng hành bằng qua rừng mà cách đây chưa lâu chàng đã muốn quất một trận bằng chiếc đai lưng của mình? Chưa đời nào chàng tưởng tượng ra được một vẻ đẹp tuyệt trần đến như thế!

Có tiếng sực miệng vang lên ở dưới chân thang làm cắt đứt giây phút chiêm ngưỡng say sưa đó:

– Xin công tử hãy coi chừng – ngôi nhà này đang có người canh gác. Tôi đã thấy những người mang vũ khí đi đi lại lại trong bóng tối.

– Chuyện xảy ra ở đây thật lạ lùng. Có phải đó là quân lính của Daniel không?

– Chắc chắn là không phải. Bọn này đội mũ có

huy hiệu màu trắng hình như có ô vuông màu đen, từ xa tôi chỉ phân biệt được như vậy.

– Màu trắng có kẻ ô vuông đen ư? – Dick nhắc lại – Chưa bao giờ thấy một huy hiệu như thế trong vùng này, nhưng nếu quả thật vậy thì chúng ta phải mau mau rời khỏi đây thôi bởi vì bị kẹt giữa bọn này và bọn quân của Daniel thì thật quá bất tiện.

Sau khi cất chiếc thang vào chỗ cũ, hai người nhẹ nhàng chuẩn đi không dám hó hé một lời. Họ trở về chỗ nấp trong bụi gai. Dick ra lệnh:

– Này Capper, bây giờ anh chạy thẳng một lèo đến Soreby và gom được bao nhiêu người cứ đưa hết về đây. Chúng ta hẹn nhau ở đây. Nếu anh không trở lại kịp trước bình minh thì chúng ta sẽ gặp nhau lui về đằng sau một chút.

Greenshove và Dick tiếp tục quan sát. Hai người bây giờ lội xuống biển sâu đến đầu gối. Trước mặt ngôi nhà màu trắng, họ thấy một người đàn ông nhỏ con đưa hai tay lên cao, cứ động như hình người trong đèn kéo quân. Một người khác lặp lại cử chỉ đó và cứ thế với nhiều người khác lần lượt đứng cách xa nhau chung quanh khu vườn bị bao vây. Hai người bạn đồng tâm quyết định:

– Chúng ta hãy bước lên bờ; ở đây bóng chúng ta dễ bị lộ... Nào lên đi!

Hai người bạn phiêu lưu ướt đầm và lạnh cóng bây giờ chỉ còn một nỗi lo duy nhất là mong quân

tiếp viện.

– Chúng ta hãy cầu trời sao cho Capper hoàn thành nhiệm vụ – Richard nói – Người tôi yêu đang ở trong ngôi nhà này và những kẻ ban đêm đến đây gặp nàng vì lẽ gì đây?

– Nếu anh ta hành động mau lẹ, chúng ta đủ sức để thanh toán bọn chúng một cách dễ dàng: bọn chúng có khoảng bốn chục tên rải rác khắp nơi như thế thì hai mươi người của chúng ta sẽ đuổi bọn chúng tan tác như bầy thỏ. Dầu sao, tôi vẫn thắc mắc không biết bọn này là ai nhỉ?

– Theo ý tôi, bọn chúng thuộc phe Huân tước Shoreby – Dick phỏng đoán – Nhưng chúng đến đây hỏi nào?

– Tôi đã trông thấy lũ vô lại này bò sau bức tường lúc công tử leo lên thang.

Khi trông thấy ánh đèn tắt hẳn ở tầng một của ngôi nhà nhỏ, hai người bạn trở xuống biển. Không thể đoán được lúc nào thì toán lính nấp rình đó sẽ mở cuộc tấn công. Giữa hai điều tệ hại, Richard muốn thà rằng cứ để người đẹp của mình sống dưới sự che chở của Daniel còn hơn để nàng rơi vào nanh vuốt của Shoreby và chàng quyết định nếu ngôi nhà bị tấn công thì chàng sẽ bay vào tiếp cứu những người bị bao vây trong đó.

Thời gian lặng lẽ trôi qua nhưng vẫn chưa có gì thay đổi. Cứ mỗi mười lăm phút lại thấy cùng một dấu hiệu ấy xuất hiện dọc theo các hàng rào quanh

vườn, tuồng như người chỉ huy muốn như thế để biết chắc là quân lính của y luôn luôn canh thức. Ngoài ra, chẳng một động tĩnh nào phá tan sự yên tĩnh ở chung quanh ngôi nhà nhỏ.

Cuối cùng, nhóm người tăng viện theo yêu cầu của Dick bắt đầu đến nơi và chia ra hai cánh; mỗi cánh do một trong hai người cầm đầu.

Dick ra lệnh:

– Bây giờ, bạn hãy dẫn quân của bạn ra phía bờ biển và đợi khi nghe tôi tấn công từ phía đối diện thì bạn sẽ ra tay hành động vì tôi muốn biết hoàn toàn đích xác tên thủ lĩnh của bọn chúng đang ở chỗ nào. Chỉ y mới quan trọng còn các tên khác nếu chúng chạy thoát thì cứ mặc kệ chúng...

Trong đám người bị xã hội ruồng bỏ mà Duckworth đã chiêu nạp để đáp ứng nhu cầu phục thù – những kẻ trộm cướp, giết người hay những nông dân mất vận – có những kẻ gan dạ nhất và dày kinh nghiệm tình nguyện đi theo ủng hộ Shelton. Viễn tượng của một cuộc đọ sức gay gắt làm họ trở nên phấn khởi và họ vui vẻ chuẩn bị chiến đấu.

Khi Dick cùng với sáu người trong nhóm đó đến địa điểm chàng đã định, tất cả vừa đồng thanh la lên một tiếng lớn vừa đâm bổ thẳng vào địch thủ. Bọn chúng chưa kịp hoàn hồn để ý thức điều gì xảy ra thì một tiếng la tấn công thứ hai vang lên từ phía bên kia căn nhà. Giữa lúc đó, hai toán nhỏ

Mũi Tên Đen từ bãi biển tiến lên phối hợp bao vây những kẻ lạ mặt còn lại.

Tuy vậy, cuộc chiến đấu chỉ mới bắt đầu. Sau giây phút bất ngờ, đối phương với quân số đông và trang bị đầy đủ, im lặng lao vào những kẻ tấn công trong một trận xáp lá cà dữ dội.

Riêng Dick phải đương đầu với ba đối thủ. Chàng hạ được tên thứ nhất ngay từ giây phút đầu nhưng hai tên kia lập tức tấn công chàng. Một tên cao lớn như kẻ khổng lồ, vung gươm bằng cả hai tay một cách nhẹ nhàng như cầm cây roi. Rõ ràng trong khi độ sức với y, Richard tỏ ra yếu thế và chỉ thoát mạng nhờ vào một phút vô ý của tên cùng đi với y. Tên này, nhỏ con hơn và kém thông minh hơn, đã ngưng tay trong giây lát để lắng tai nghe ngóng tiếng ồn ào ở nơi hai bên đang đánh nhau. Dick lợi dụng giây phút ấy, lấy đà giáng một cú rìu hung bạo từ trên cao xuống trúng tên khổng lồ làm y thét lên đau đớn và ngã lăn ra đất.

Thấy thế, tên thứ hai lại càng chiến đấu kịch liệt hơn, tuy nhiên dù y có lợi thế về khí giới nhưng Richard có tài nhanh lẹ nên cả hai đều bất phân thắng bại. Lợi dụng đối thủ đang hăng say, tên nhỏ con kia đã dần dần vô tình dụ được Dick tiến về phía bờ biển. Hai người tiếp tục đánh nhau giữa sóng nước và tài nhanh nhẹn của Richard không còn giúp cho chàng có nhiều lợi thế... Nhưng chàng là người tinh khôn, muốn chấm dứt tình thế lúng túng này thật sớm. Khi đợt sóng kế tiếp nhào tới,

chàng chop cò đối thủ làm y ngã ngựa, buông kiếm bất thần và chàng tước lấy nó. Chàng quát lớn:

– Đầu hàng đi, ta sẽ tha mạng!

– Tôi đầu hàng – Người kia nói – Anh chiến đấu như một thanh niên thiếu cảnh giác nhưng anh táo bạo và vô cùng can đảm!

Richard lên bờ. Chiến trường chưa ngưng; người ta còn nghe tiếng vũ khí chạm nhau lanh canh hòa với những tiếng rú la đau đớn.

– Anh hãy dẫn tôi đến gặp vị chỉ huy của anh – Hiệp sĩ chiến bại nói.

Dick đáp:

– Vị chỉ huy chính là tôi đây.

– Vậy thì anh hãy ra lệnh cho quân sĩ của anh ngưng tay và tôi cũng sẽ ra lệnh cho quân phe tôi làm vậy.

Trong giọng nói và cử chỉ của ông ta phảng phất nét quý phái làm Richard không nghĩ ông có âm mưu gian kế gì. Người lạ hỏi:

– Daniel có mặt ở đây không?

– Daniel ư? Hy vọng ông ta không có ở đây bởi vì nếu có ông ta ắt sẽ lôi thôi cho tôi biết bao!

– Anh nói sao? Thế anh không phải là người của phe ông ta ư? Thế này thì tôi chẳng hiểu gì cả – Người đối thoại kia ngạc nhiên hỏi lại.

Bỗng có tiếng từ trong bóng tối phát ra:

– Thưa Đại nhân, nếu các người này là kẻ thù

của Daniel thì việc chúng ta đánh nhau với họ thật là ngu xuẩn. Những lính canh gác ngôi nhà kia thế nào cũng biết sự có mặt của chúng ta ở đây và nếu không mau mau rút đi, chúng ta sẽ bị một kẻ địch mới tấn công.

– Hawksley nói có lý – Người lạ bảo – Tôi là tù nhân của anh... Chúng ta đi đâu bây giờ?

Dick đáp:

– Đại nhân muốn nơi nào tùy ý. Tôi bắt đầu nghĩ rằng chúng ta có lý do để trở thành bè bạn. Chúng ta làm quen với nhau qua bước đầu hơi thô bạo nhưng tôi sẽ không tiếp tục như vậy nữa đâu. Giờ thì chúng ta hãy phân tán, hãy xiết tay nhau từ biệt và chúng ta sẽ gặp lại tại địa điểm do đại nhân ấn định.

– Tôi thấy anh là kẻ rất tin người và tôi rất lấy làm hoan hỉ. Lúc rạng đông, anh hãy đến “Cây Thập Tự Nữ Thánh Bride”...

Cây thập tự Nữ Thánh Bride nằm ở giao lộ của hai con đường. Dick có mặt tại nơi hẹn ngay từ lúc bảy giờ đúng giữa trời buốt giá. Ngồi dưới chân cây thập tự, chàng đợi cũng chẳng lâu thì trên con đường từ Hollywood xuất hiện một con người phong nhã mặc áo giáp lấp lánh, choàng chiếc áo bằng lông thú quý đang cỡi con ngựa chiến tuyệt đẹp đi về phía chàng. Chiếc mũ kỵ sĩ lật vành trước trán để lộ khuôn mặt ông ta uy nghi đường bệ và cao sang quý tộc.

Đoàn tùy tùng cỡi ngựa và trang bị cung thương dừng lại để hai nhân vật đàm đạo riêng với nhau.

– Tôi cảm ơn Đại nhân đến đúng hẹn. Xin mời Đại nhân xuống ngựa – Richard nói và cúi thấp người vái chào người tù binh của mình.

– Này anh bạn trẻ, chỉ có mỗi một mình anh đến cuộc hẹn sáng sớm của chúng ta ư?

– Tại đây chỉ có một mình tôi, nhưng xin thưa thẳng với ngài, các chiến binh của tôi đang đầy dẫy trong các khu rừng lân cận!

– Cần thận như thế thật là khôn ngoan, nhưng ngoài chuyện binh tình ra, anh có thể tự giới thiệu cho tôi biết anh là ai được chăng? Tên anh là gì?

– Nếu Ngài muốn biết tôi xin thưa: tên tôi là Richard Shelton.

– Còn tôi là Huân tước Foxham.

– Vậy hóa ra Đại nhân là người bảo hộ của thiếu nữ duyên dáng nhất nước Anh đó sao? – Dick hăm hở đáp lời – Thế thì điều kiện dễ dàng để chuộc lại tự do cho bản thân ngài và binh lính của ngài là hãy cho tôi kết duyên với Joanna. Tôi van Ngài hãy chấp thuận. Tôi sẽ vô cùng tri ân Đại nhân cho đến ngày tận cùng số kiếp.

– Thế há chẳng phải anh là con đỡ đầu của ngài Daniel hay sao?

– Thưa phải! Xin Đại nhân vui lòng ngồi xuống bực cấp này một lát rồi tôi sẽ kể chuyện của tôi cho

Đại nhân rò... Hãy nghe tôi kể hết và sau đó ngài sẽ phán xét về tôi.

Huân tước Foxham mỗi lúc càng tỏ ra chú ý theo dõi câu chuyện. Thình thoảng ông ta xúc động mãnh liệt làm văng trán sậm lại. Khi Dick kể xong, ông ta thú nhận:

– Anh là con người xứng đáng hưởng hạnh phúc nhưng lại gặp nhiều bất hạnh: tài sản của anh chẳng thể nào lấy lại được, phải chờ đến lúc ngài Daniel trở lại mất quyền bính; còn về phần Joanna, tôi đã hứa gả cho một người trong chỗ bà con của tôi, tên là Hamley... Lời hứa đã đưa ra từ lâu.

– Thưa Đại nhân, trong khi đó ngài Daniel lại hứa gả cô ta cho ngài Shoreby và ông ta có đủ khả năng để thực hiện.

– Tôi biết điều đó – Huân tước Foxham nói với giọng qua quyết – Bây giờ tôi là tù binh của anh, sinh mạng tôi tùy anh quyết định và xét thấy điều trước tiên quan trọng nhất là nếu không có anh, tiểu thư sẽ đau khổ nên tôi lấy danh dự một hiệp sĩ tuyên bố thuận tình gả cô ta cho anh. Nhưng cùng với các binh sĩ của anh, xin hãy giúp tôi đoạt lại cô ta khỏi cảnh giam cầm.

Richard quì gối trước mặt kẻ tù binh của mình. Huân tước đứng dậy đỡ chàng thanh niên lên và ôm hôn chàng như một đứa con. Ông nói:

– Anh bạn thân mến ơi, nếu anh cưới Joanna thì ngay từ bây giờ chúng ta phải là bè bạn của nhau.

Chương X

Gian nguy trên mặt biển

C hưa đầy một tiếng đồng hồ sau đó, Dick trở lại quán để nghe các binh sĩ đi tuần về báo cáo tình hình. Trong thời gian Duckworth vắng mặt để tham dự các mưu đồ ở nơi khác, Dick là người nắm quyền quyết định tất cả mọi việc quan trọng. Trên vầng trán lo âu của chàng hằn lên vết nhăn rõ rệt bởi vì giữa chàng và Huân tước Foxham đã có thỏa thuận ngay tối hôm nay sẽ tiến hành cuộc phiêu lưu lớn. Muốn giải thoát cho Joanna, phải khắc phục bao nhiêu trở ngại và các tin tức chàng được thông báo rất mực đáng lo.

Điều đặc biệt là lãnh chúa Daniel sau khi được

cấp báo về cuộc đụng độ đêm hôm trước, đã tăng gấp đôi số lính gác quanh ngôi nhà và bây giờ các đội tuần phòng cỡi ngựa đang tuần tra khắp các đường phố lân cận, sẵn sàng can thiệp khi có hiệu lệnh.

Richard bỗng nảy ra một ý nghĩ, liền hỏi người ngồi chung bàn:

– Này Lawless, anh vốn trước kia là thủy thủ, vậy anh có thể ăn cắp cho tôi một chiếc tàu được không?

– Sao lại không được? Nếu công tử muốn tôi giúp thì khi cần phải ăn cướp nhà thờ chính tòa tôi cũng chẳng từ!

Tức tức, hai người đi xuống bến tàu. Xen giữa những lều trại tồi tàn làm bằng gỗ, có một đám tàu thủy bó neo đậu lại đã mấy tuần nay. Vì thời tiết lạnh lẽo và đe dọa sẽ có tuyết nên các thủy thủ thích lên bờ, cười hát trong các quán rượu ở quanh vùng.

Lawless đặc biệt chú ý đến những chiếc tàu đậu hơi xa bờ. Anh đang mãi miết nhìn thăm dò trong khi Richard ngồi trên một đồng thùng buộc tàu dẫn đo cân nhắc lợi hại của kế hoạch nguy hiểm sắp thực hiện. Một cái vỗ nhẹ vào vai đưa chàng trở về thực tế. Đưa tay chỉ về hướng một chiếc tàu do hai người đang dẫn ra xa phía ngoài lối vào bến cảng, Lawless nói:

– Hãy nhìn nó cho kỹ, con tàu “Hy vọng tốt lành”

của chúng ta đây... Tên của nó là thế và phải chăng là dấu hiệu báo trước vận may cho chúng ta?

Để mặc cho bạn mình suy nghĩ, anh ta lẹ làng đi đến doi cát trong vịnh biển nơi chiếc tàu sẽ cập vào. Khi chiếc tàu đến khoảng cách nghe được giọng nói, Lawless cất tiếng gọi viên thuyền trưởng:

– Xin chào anh bạn Arblaster. Thật là may mắn biết bao được gặp lại bạn ở đây. Còn kia là chiếc “Hy vọng tốt lành” nữa chứ, ôi con tàu tuyệt đẹp, giữa hàng ngàn chiếc tôi cũng nhận ra được nó... Hãy ăn mừng với tôi ngày chúng mình gặp lại nhau, hãy vào đây nâng cốc đi nào! Chắc anh bạn có nghe nói bây giờ tôi giàu rồi và không còn đi biển nữa, nhưng đâu có vì thế mà quên bầu bạn cũ!

Thuyền trưởng Arblaster người đã già, khuôn mặt đen sạm vì nắng gió biển khơi; một con dao đóng đưa buộc vào sợi thừng đang đeo ở cổ. Hơi ngạc nhiên một chút nhưng cuối cùng ông bắt tay người đối thoại một cách chân tình và niềm nở.

– Tôi không nhớ cậu, nhưng chẳng quan trọng quái gì... Tôi khoái uống với bất cứ ai và kể cả anh chàng thủy của tớ đây nữa!

Lawless dẫn hai người đến một cái quán đơn sơ:

– Chúng ta ngồi đây êm lăm... Đối với một dân đi biển muốn giải khuây chút xíu, chỗ này là nơi lý tưởng: lửa ấm, bia ngon và bà chủ quán vô cùng niềm nở.

Anh ta chân thành nâng ly chúc mừng viên

thuyền trưởng và chiếc tàu tuyệt đẹp! Thật là một con người khéo ăn khéo nói...

– Mặc dù tớ không nhớ tên cậu – Arblaster nói – nhưng chắc chắn cậu là người tốt và cậu nói đúng: Chúng ta chúc chiếc “Hy vọng tốt lành” trường thọ!

Trong lúc đó, Dick đã trở về với đám binh sĩ của mình và phái một người đi báo tin cho Huân tước Foxham biết rõ tình hình: “Lúc màn đêm buông xuống, sẽ có một chiếc tàu sẵn sàng xuất phát!”:

Cùng với hai kẻ sống ngoài vòng pháp luật, chàng tháo chiếc xuồng của tàu “Hy vọng tốt lành” đang neo trong cảng để bơi ra vịnh biển chỗ con tàu đang đậu. Thuyền trưởng Arblaster hẳn đã dự phòng nhiều lương thực vì chàng ngạc nhiên trông thấy hầm tàu chất đầy những loại rượu vang Pháp. Chỉ có độc nhất một con chó già hen suyễn canh gác tàu sủa lên dữ tợn khi thấy kẻ lạ xâm nhập nhưng thoáng chốc sau đó nó bị nhốt vĩnh viễn vào một căn phòng nhỏ và bây giờ ba người hoàn toàn tự do hành động. Họ thắp đèn hiệu để các người từ trên bờ có thể nhận ra.

– Hãy cẩn thận, các bạn ạ! – Người chỉ huy trẻ tuổi bảo với quân sĩ theo mình.

Đêm tối mịt mù thăm thẳm và hãi hùng. Những đợt sóng lớn bọt nước tung tóe trong gió mạnh nhưng con tàu “Hy vọng tốt lành” vẫn vững chãi. Nó cập vào một doi biển đón mười hai người bước lên. Sau đó vài giây lát, huân tước Foxham lên theo, đầu

trùm khăn kín bí mật và khoác chiếc áo choàng to rộng.

– Thừa Đại nhân, ngôi nhà đang được canh phòng cẩn mật, không thể tiến vào bằng đường bộ. Đi theo đường biển, chúng ta sẽ phải chống chọi phong ba bão tố nhưng dầu sao cũng còn cơ may hy vọng đến nơi để gặp người thiếu nữ ấy.

– Tôi sẽ ráng hết sức – Huân tước Foxham nói – Chú nói thực với anh, tôi thích đi nằm ngủ thì hơn. Dầu sao, ta không thể chần chừ, Lawless đang chờ chúng ta trong quán, vậy hãy đi thôi!

Quả thật, anh ta đang ngồi với Arblaster và khi Richard bước vào phòng, cổ họng chàng sặc ho vì khói thuốc lá dày đặc. Tiến đến bàn, chàng nói với người thủy thủ già:

– Tôi xin phép được nói chuyện riêng với bác một lát ở bên ngoài quán. Tôi cần nói với bác về vấn đề này!

Chàng chìa ra trước mắt ông ta một đồng tiền vàng óng ánh.

– Đợi một lát nhé! Ta sẽ trở lại ngay – Viên thuyền trưởng nói với các bạn ngồi bàn bên cạnh rồi níu tay Dick cùng chàng đi xuống vài bậc thêm ở cửa ra vào.

Vừa bước qua ngưỡng cửa quán, y liền bị những cánh tay lực lưỡng ôm lại, trói hai tay hai chân. Một giây lát sau, họ bịt miệng y lại trước khi quăng y vào một vựa cỏ khô. Tom, tên thủy thủ thân tín

của y cũng chịu chung số phận như thế khi anh ta nghĩ cần phải đi ra để tìm y. Lúc bấy giờ, Huân tước Foxham và tất cả đội quân nhảy lên các chiếc xuồng nhỏ nằm sẵn trong doi biển và chèo hết tốc lực về phía chiếc tàu “Hy vọng tốt lành”. Người cuối cùng vừa kịp lên tàu thì đã nghe những tiếng la giân dữ từ phía bờ biển vọng tới, chứng tỏ một số thủy thủ đã nhận ra xuồng của họ đã biến mất. Nhưng lúc đó thì đã quá muộn, không cách nào họ có thể lấy lại được của.

Bây giờ bốn chục người đàn ông đang quây quần trên chiếc tàu đánh cá. Lawless hai chân đứng chập choạng cầm tay lái. Tàu đã kéo neo lên. Nó trườn đi trên mặt biển âm u không chút ánh sáng nào ngoài cái đèn hiệu vẫn luôn luôn được đốt trên tàu.

Người trên tàu hát một điệp khúc thủy thủ, một số cất cao lời cầu nguyện giữa cảnh ồn ào huyền ảo. Tuy nhiên con tàu lắc lư hết sức dữ dội và những thái độ huênh hoang của người cầm lái đã làm người lính can đảm nhất cũng đâm ra nghi ngờ chuyển đi suôn sẻ. Nhưng nhờ bản năng hướng dẫn, Lawless đã lách con tàu qua những tảng đá ngầm nguy hiểm, đưa nó vào vùng biển êm và cuối cùng neo tàu vào một kè đá tương đối gần với ngôi nhà trong đó người thiếu nữ bị giam cầm đang còn thức.

Các kế hoạch đã được bố trí chu đáo: trước tiên là đổ bộ lên bãi biển, kế đó là bao vây ngôi nhà trước

khi tông cửa xông vào và tìm cách dẫn Joanna xuyên qua rừng đến tận lãnh địa của Huân tước Foxham.

Tuy nhiên mọi việc đã không diễn ra suôn sẻ như mong đợi: quân sĩ trên tàu bị rét cóng, xuống tinh thần vì mệt mỏi kiệt sức nên tỏ ra khó kềm chế phản ứng của họ. Họ lật đật núp dọc theo kè đá không dám tấn công địch thủ và Dick đã rút gươm ra đe dọa họ mới chịu vâng lệnh. Chàng chỉ huy cuộc xung kích và tiến lên trước cùng với một nhóm chiến binh bình tĩnh nhất và thiện chí nhất.

Vừa đi đến cuối kè đá, chàng dường như nghe có tiếng vó ngựa và âm thanh khí giới chạm nhau lách cách của bên địch; chẳng mấy chốc chàng biết chắc các lính canh của Daniel đang ứng trực và lòng chàng nặng trĩu một nỗi chán chường vô hạn. Chàng ý thức rõ mối hiểm nguy đang đe dọa: trước mặt bị địch đối đầu mà sau lưng là biển cả, thật chẳng còn gì làm chàng thất vọng cho bằng! Richard phát ra một tiếng huýt nhẹ làm hiệu lệnh như đã thỏa thuận trước nhưng tiếng huýt vang quá tầm. Lập tức các mũi tên bắn ra như mưa xuyên qua màn đêm không trăng và làm nhiều người lâm nạn, trong đó Huân tước Foxham là nạn nhân đầu tiên. Người ta vội vàng chuyển ông lên tàu. Đám tàn quân tiếp tục chiến đấu một cách rời rạc làm tình hình nao núng, cuối cùng dẫn đến thảm bại.

Với một nhóm binh lính, Dick còn cầm cự chống trả địch thủ thêm một lát nữa nhưng phút chốc

không ngờ số phận đã quay lưng với những chiến binh của con tàu. Có người la to rằng tình hình nguy ngập và bọn chúng sẵn sàng khởi loạn.

– Các bạn ơi, lên tàu đi để cứu lấy thân!... Họ lưu manh bán đứng chúng ta rồi! Đồ phản bội!...

Những tiếng la như vậy vang lên khắp nơi. Đoàn quân hỗn loạn, gào thét, múa may, hùng hổ chạy lên boong tàu. Muốn rút nhanh bằng mọi giá, Lawless đã nhảy lên cầm tay lái mặc cho bao nhiêu tiếng chửi rủa của mấy người chung quanh vang lên không ngớt.

Con tàu “Hy vọng tốt lành” đứng ngay trên đầu ngọn sóng và tiếp theo là một đợt sóng khác dữ dội ào tới làm con tàu mất thăng bằng. Một đợt nước màu xanh trào lăn khắp con tàu từ mũi tới lái, cột nước tung cao phồng qua cột buồm. “Hy vọng tốt lành” lắc lư run rẩy như một con thú bị thương.

– Nếu đêm nay tôi không chết cái chết của một kẻ thủy thủ, tức là Thánh nữ Đồng trinh đã đi theo để phù hộ chúng ta... Công tử có thấy con tàu nặng nề ạch không? – Lawless hỏi Dick – Nước đang vào từ từ và chẳng mấy chốc chúng ta sẽ bị ngập đến gần đầu gối.

– Tình hình bi quan đến vậy sao? – Dick nói.

– Phải, nhưng tôi sẽ cố hết sức mình! Xin cứ tin lời tôi!

Thế rồi Richard đi xuống khoang tàu nơi người ta đã khiêng Huân tước Foxham lên nằm ở đó.

Chàng trông thấy ông ta nằm duỗi trên giường, áo choàng lông thú quàng lên hai vai, da mặt xanh xao và ánh mắt đờ đẫn. Ông ta nói giọng yếu ớt:

– Tôi đã bị thương trầm trọng. Hãy xích lại gần đây, hỡi chàng trai trẻ. Tôi sung sướng được có một người thuộc dòng cao quý kề cận vào giờ phút chót. Sau khi đã sống suốt đời trong chỗ cao sang nhưng lựa, bây giờ thật vô lý phải nằm ở đây vì một vụ đánh nhau nực cười và nhắm mắt lìa đời trên một con tàu chẳng ra gì giữa biển khơi, chung chạ với những tên vô lại và những kẻ phàm phu chương tai gai mắt. Thà sống khốn khó và chết đi trong thanh thản nhẹ nhàng còn hơn. Anh hãy tự nhủ nằm lòng điều đó...

Ông ta đuối sức ngưng nói nhưng sau một giây lát nín thở, giọng ông trở nên có vẻ dễ dàng hơn:

– Ở trên tàu không có linh mục vậy anh hãy giúp tôi trong những giây phút cuối cùng trước khi tôi nhắm mắt. Tôi xin anh hãy là người bạn chí tình với tôi sau khi tôi chết cũng như anh đã là người bạn đồng hành chân thật trong khi tôi còn sống. Tôi từ già cỗi đời vào lúc không may... Đất nước Anh sẽ còn phải cần đến công lao của tôi và tôi khẩn thiết yêu cầu anh thay tôi tận tình phục vụ. Hãy cời chiếc nhẫn trên ngón tay tôi và giữ lấy. Nó sẽ là bằng chứng để Hamley tin rằng anh đúng là người thực hiện công việc tôi giao phó. Ngoài ra tôi sẽ viết cho y một đôi lời yêu cầu anh ta nhường cô gái cho anh...

Foxham nhìn Dick với vẻ ngần ngại và hỏi:

– Anh là người thuộc phe Lancaster hay phe York?

– Tôi cảm thấy rất xấu hổ khi bị bắt buộc phải thú nhận là tôi khó lòng trả lời về vấn đề này, nhưng có điều chắc chắn: kể từ khi tôi phục vụ cho Ellis Duckworth tức là phục vụ cho nhà York. Thành ra tôi thuộc về phe York!

Huân tước cảm thấy nhẹ nhõm:

– Thế thì quá tốt, bởi vì giá anh nói anh thuộc phe Lancaster thì tôi chẳng biết phải làm sao nữa. Nào, hãy theo tôi. Tôi đã đến Soreby để theo dõi tất cả lớp quý tộc trẻ, trong khi bạn tôi là Richard de Gloucester đang chuẩn bị lực lượng để tấn công bọn họ. Tôi đã ghi nhận các quân số của họ, nơi bố trí lực lượng của họ và định sẽ trình lại các tài liệu cho vị chủ tướng trẻ tuổi của tôi vào lúc 11 giờ trưa ngày Chủ nhật tuần tới tại Cây Thập tự Nữ Thánh Bride. Vậy tôi xin anh thay mặt tôi đến nơi hẹn đó... Cầu sao không có xảy ra chuyện gì làm cản trở anh, dù đó là niềm vui, nỗi buồn, bão tố và ngay cả dịch hạch. Số phận nước Anh tùy thuộc vào sứ mạng anh được giao phó.

– Xin Đại nhân hãy tin tưởng vào tôi!

Mặc dù rất mệt, người bị thương cũng bắt tay viết hai bức thư, một bức đề: *Kính gửi người thân thuộc đáng kính, Ngài John Hamley*. Phong bì kia không ghi địa chỉ.

– Thưa Đại nhân, còn Joanna thì sao? – Dick hỏi, ra vẻ lo lắng.

– Anh hãy tìm mọi cách để đoạt lại cô ta – Huân tước trả lời – Trong hai bức thư này, tôi có đề cập đến chuyện gả nàng cho anh, nhưng tôi chẳng làm gì hơn được. Anh cũng thấy tôi đã giúp anh đoạt lại nàng nhưng rồi tôi phải bỏ mạng ở đây... Anh đòi hỏi tôi làm được gì thêm nữa?

Dick chào cáo biệt Huân tước Foxham sau khi gắng sức quá nhiều, bây giờ rất mệt. Dick bảo ông nằm ngủ, đừng lo lắng bất cứ chuyện gì: mọi việc rồi sẽ tự xếp đặt đầu vào đó!

Ngày bắt đầu ló dạng và những lọn tuyết quay cuồng bay trong làn gió mát buổi sáng. Người ta đã nhìn thấy bờ biển và xa hơn nữa về phía sau là những đồi cây của lãnh địa Tunstall.

– Chúng ta sắp vào bờ được chứ? – Dick cất tiếng hỏi Lawless, người từ đầu đến cuối vẫn luôn luôn bám chắc tay lái.

– Được, nếu chúng ta không bị chìm xuống đấy... có Trời mới biết!

Chẳng mấy chốc, các đợt sóng đẩy con tàu “Hy vọng tốt lành” vượt lên trên các tảng đá ngầm và dạt nó vào bờ cát trắng. Mọi người thở dài nhẹ nhõm. Dick vội vàng đến trấn an Huân tước Foxham đang nằm sợ chết và lo âu trên giường của người bị thương trầm trọng.

– Đại nhân chớ sợ gì nữa cả; chúng ta đã xem

như đã lên bờ, bởi vì ngay khi thủy triều rút xuống chúng ta sẽ lại bước đi trên đất liền!

... Quả vậy, một giờ sau, mọi người rời bỏ con tàu, khiêng theo người bị thương trên một cái cáng tạm thời lắp ghép tại chỗ.

Họ chỉ còn thiếu một cốc rượu vang và bếp lửa ấm áp. Ít ra đó là những gì Richard nghĩ tới. Lawless nói:

– Nếu công tử chịu đi theo tôi, tôi sẽ có thể thết đãi công tử hai thứ đó.

Chương XI

Trong hang của Lawless

Hai người đi một lúc khá lâu trước khi đến bìa rừng cây ở gần một cây sồi lớn bị bão quật ngã, chống rễ lên trời. Bằng một cử chỉ tao nhã, người đàn ông vạch một đám cành lá xum xuê để mời người khách đi theo mình xuống mặt đất.

– Đây là hang động của lão già Lawless – Ông ta tự hào giới thiệu.

Địa điểm bí mật này, y đã tự tay mình đào lấy; các rễ cây phủ lớp vỏ dày dùng làm mái còn tường và sàn đều bằng đất đắp chắc chắn. Trong một góc hang có bếp lò bị lửa xám đen; trong góc kia là một cái rương cũ kỹ có nẹp bằng sắt. Ở đây chẳng có gì

khiến người ta có thể tưởng là cái hang của một thú rừng. Rõ ràng đây là chỗ ẩn náu của một con người.

Thoắt một cái, y nhóm lên bếp lửa hồng ấm áp.

– Hầm rượu của tôi đây này! – Y chỉ và dùng các ngón tay lật bật moi một lỗ trên mặt đất cát và lôi ra một cái chai bụng to tròn đầy rượu.

– Đây là nơi rất thú vị và kín đáo thật nhỉ? – Dick thừa nhận.

– Từ năm mười bốn tuổi, tôi đã giang hồ tứ xứ, băng rừng vượt biển biết bao nơi – nhưng chỗ này là nhà của tôi, quê hương của tôi: mùa hè chỉ đến mùa đông, dù mưa dù gió tôi luôn luôn trở về nơi này, sung sướng được sống ở đây và cầu mong Chúa Thánh cho tôi nằm đây nhắm mắt xuôi tay...

Rượu vang mạnh và dịu ngọt làm y hứng chí tiếp tục chuyện trò một cách thành thực khiến người nghe không cảm thấy chút gì khó chịu:

– Thừa công tử Shelton, đêm vừa qua công tử đã gặp chuyện không may và tôi rất ngại là công tử đã mất đi người thiếu nữ công tử muốn đoạt lại. Hãy nghe theo kinh nghiệm của tôi, tên già nua điên loạn đã chứng kiến bao nhiêu sự đời: công tử chớ lo việc người khác quá đổi như thế... Công tử phục vụ cho Ellis mà mục đích duy nhất của ông ta là phải giết Daniel... Công tử phục vụ cho Huân tước Foxham – Cầu chúa che chở ông ta! – Tôi thừa nhận ông ta hẳn có ý định rất tốt nhưng dầu sao công tử phải bảo vệ quyền lợi của mình trước đã. Công tử hãy

đích thân sờ sóc tiểu thư ấy. Hãy đến bên nàng, ve vãn nàng không thì nàng sẽ quên công tử đấy và hề có cơ hội là tức thì đem nàng trên lưng ngựa của công tử mà thoát!...

– Anh nói thì hay đấy – Chàng thanh niên tán đồng – nhưng giờ này cô ta còn ở trong nhà của Daniel kia mà!

– Chuyện đó không sao. Nào chúng ta hãy đi đến đó tức thì! – Lawless đề nghị không chút đắn đo.

Dick trở mặt ngạc nhiên.

– Nói thật đấy – Người đàn ông nói tiếp – và nếu công tử nhất gan đến nỗi phải há hốc miệng ra trước lời đề nghị còn con con ấy thì hãy xem đây cho kỹ.

Dùng chiếc chìa khóa đeo lưng lẳng ở cổ, Lawless mở cái rương bằng gỗ sồi và bày ra trước mặt Dick những thứ làm chàng càng ngạc nhiên hơn nữa: một chiếc áo dài thầy tu, một dây thắt lưng bằng gai và một chuỗi tràng hạt to tướng nặng đến mức có thể vung nó lên đủ làm vũ khí chống đỡ.

– Công tử xem, bao nhiêu năm tuổi trẻ tôi làm thầy tu bây giờ còn lại chừng đó... Hãy mặc vào và tôi cũng làm giống vậy. Cải trang như thế, chúng ta có thể nghiễm nhiên đến kéo chuông cửa của lâu đài. Chắc chắn chúng ta sẽ được tiếp đón niềm nở!

Trở lại bên chiếc rương một lần cuối, Lawless lấy trong đó ra thêm một vài thỏi phấn màu và cây

bút chì. Y dùng chúng để trang điểm mặt Richard một cách thành thạo như nhà nghề: tô cặp lông mày và bộ râu mép trở nên to đậm, kẻ vài nét khéo léo chung quanh mắt, y đã biến diện mạo chàng trai trẻ già thêm mấy tuổi, làm chàng trở nên một kẻ hoàn toàn khác lạ không ai nhận diện ra được.

Lawless còn giấu thêm dưới lớp áo tu sĩ của mình một nắm mũi tên đen, khiến người bạn bên cạnh y rất lầy lăm ngạc nhiên:

– Mang theo tên làm gì trong khi chúng ta không có cung để bắn?

– Chúng ta cần những mũi tên: đó là dấu ấn của bọn ta và nếu công việc của chúng ta trót lọt thì tôi cũng muốn để lại dấu tích để làm danh dự.

– Anh chuẩn bị mọi việc chu đáo đến thế – Richard nói – Còn tôi có một số giấy tờ cần phải cất giấu không thể để bất gặp trên người vì có liên hệ đến sự an toàn cho bản thân và những người giao phó giấy ấy cho tôi... Tôi phải làm sao đây?

Lawless suy nghĩ một lát:

– Tôi sẽ đi ra ngoài một vòng và nghe ngao hát vài tiếng trong lúc đó công tử hãy cất giấu chúng vào một nơi nào đó tùy ý, xong rồi hãy lấp bằng mặt đất để không ai tìm ra, ngay chính cả tôi cũng vậy.

Trong khi y đi rong qua đám cây bụi, Dick ở lại một mình trong hang và chôn giấu các giấy tờ; chàng chỉ giữ lại một bức thư của Daniel viết cho

Huân tước Wensleyde, bức thư mà chàng trước đây đã tìm thấy trên thi thể của Throgmorton. Một ngày nào đó, biết đâu thư này sẽ có lợi cho chàng...

– Rất tiếc là chúng ta không đang ở vào mùa hè
– Lawless lầu bầu trong miệng – Tôi thích nhìn trong mặt nước yên lặng để xem hình phản chiếu con người tôi hóa trang ra sao... Tôi vốn giao thiệp với nhiều người và nếu lỡ có kẻ nào trong bọn nhận ra tôi thì thật rõ khổ: tôi sẽ bị treo cổ chết không kịp ngáp!

– Anh chớ làm nhụt chí can đảm anh đã truyền cho tôi – Richard thở dài – Nào chúng ta hãy lên đường đi đến Soreby.

Chương XII

Tại nhà của kẻ thù

Ngôi nhà rộng lớn của Hiệp sĩ Daniel tấp nập đầy người và từ trong nhà bếp vang lên tiếng lao xao nhộn nhịp của các gia nhân tất bật như đàn ong vỡ tổ. Ở đây các khách khứa đang được tiếp đón niềm nở: các người hát rong, những kẻ đánh cờ và các dân buôn bán đủ ngành nghề đều được mời vào bàn ăn thịnh soạn; trong số đó còn có các linh mục và khách hành hương trên đường ghé quá. Nhờ vậy hai người tu sĩ đến mà dường như không ai trông thấy. Bây giờ hai người đang ngồi sưởi ấm trước lò sưởi, nhìn chung quanh đâu cũng thấy ê hề nào là rượu vang,

rượu bia và những đồng tiền vàng được phân phát nhiều vô số kể.

Chẳng mấy chốc, người tu sĩ lớn tuổi hơn bắt chuyện với đám người ngồi bên cạnh và tài ăn nói có duyên của ông nhanh chóng lôi cuốn nhiều kẻ bu quanh để nghe ông kể chuyện. Người tu sĩ trẻ hơn yên lặng nghe người bạn đồng hành thao thao bất tuyệt nhưng chẳng tỏ vẻ quan tâm. Chàng đang để mắt quan sát các cô gia nhân đi qua đi lại và nhìn kỹ tất cả các lối ra vào trong sảnh đường. Bỗng chàng trông thấy hai phụ nữ choàng áo lông thú sang trọng băng xéo qua sân, theo sau là hai cô hầu phòng và bốn tên lính vũ trang. Lát sau, tốp người này biến mất vào trong nhà. Dick lách mình qua đám đông, vội vã bước theo họ lên đến tận tầng lầu hai. Chàng nhủ thầm:

– Hãy can đảm lên, không cách nào đi lui được nữa!

Ngay lúc đó, một bàn tay của ai đặt lên vai chàng và chàng giật mình kêu lên một tiếng. Quay ngoắt người lại, chàng trông thấy người chụp vai mình: đó là một phụ nữ trẻ tuổi mặc áo choàng lông thú. Suýt chút nữa chàng đã đưa bàn tay lên đánh cô ta nhưng chàng kịp rút tay lại và khấn khoan nói:

– Tôi ngàn lần xin lỗi công nương vì đã làm công nương hoảng sợ. Tôi không có con mắt đằng sau và không ngờ có một phụ nữ đang đi sau lưng tôi.

Cô gái quan sát chàng không còn sợ hãi, lúc đầu

có vẻ ngạc nhiên nhưng rồi trên khuôn mặt đường nét đều đặn lại ánh lên vẻ tò mò:

– Ông là một tu sĩ quả thật lạ lùng! – Cô ta vừa nói vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của chàng – Ông đến đây làm gì và tại sao ông rình rập theo dõi công nương Brackley như một kẻ trộm?

– Thưa công nương, tôi xin cam đoan tôi không phải là một tên trộm và nếu quả tôi có hành động trông giống như kẻ rình rập, ấy là vì tôi đang si tình. Tên tôi là...

– Suyt! – Cô gái vừa nói vừa đưa bàn tay kiêu diễm bịt miệng Dick – Chuyện đó chúng ta sẽ nói sau. Nói ở đây không được đâu!

Hai người đi theo mấy dãy hành lang và cô ta đẩy chàng vào một căn phòng rộng lớn. Cô bắt buộc chàng ngồi đó một mình với bao ý nghĩ lo âu buồn bã dày vò tâm trí.

Vài phút sau, chàng nghe hình như có tiếng bước chân người đi ở phòng bên cạnh, rồi sau đó, có tiếng người thờ dãi tiến gần lại sau cánh cửa. Cửa mở ra và Joanna Sedley đi vào, trên tay cầm một cây đèn nến. Nàng mặc áo lụa quý, sắc màu ấm áp. Mái tóc vàng ánh cuộn tròn như vương miện. Thân hình nàng thon như cây liễu non và bước chân nàng như lướt nhẹ qua căn phòng.

Không một chút run sợ, nàng đưa sát cây đèn trước mặt người lạ:

– Sư huynh đến đây làm gì? Hẳn sư huynh đã

vào không đúng chỗ rồi! Sư huynh tìm ai?

– Joanna – Tiếng nói chàng lạc giọng, ấp úng – Trước kia cô nói yêu tôi và tôi đã điên khùng cứ tin là thật!

Sắc mặt thiếu nữ tươi như hoa bỗng tái xanh.

– Anh Dick! – Nàng la lên, ôm chầm lấy cổ chàng và hôn không ngớt.

Lát sau, nàng cất tiếng kêu lên:

– Ôi anh Dick, nếu anh nhìn thấy được anh thì chết mất! Em đã làm hồng nét màu trang điểm khéo léo trên mặt anh và làm rối tung trang phục cải dạng của anh rồi...

Sau đó nàng nói tiếp qua hai hàng nước mắt ràn rụa:

– Tất cả mấy thứ đó còn sửa lại được anh Dick ạ. Trái lại có những điều không thể sửa chữa, chẳng hạn như việc em phải lấy Huân tước Shoreby.

– Việc em lấy chồng ư? Đã quyết định dứt khoát sao?

– Ngày mai, đám cưới sẽ cử hành đúng vào mười hai giờ trưa tại nhà thờ của tu viện. Nếu từ nay đến sáng mai em không trốn thoát khỏi nơi đây thì chúng ta đành phải nói với nhau lời vĩnh biệt!

– Hai tiếng ấy, anh không muốn nghe nói đến... Và lại còn sống là còn hy vọng... Chúng ta hãy hy vọng đi em! Hồi em là một cậu bé chẳng ý nghĩa quan trọng gì đối với anh, thế mà anh có bỏ mặc

em rơi vào tay kẻ thù hay không? Hẳn là không, phải không em? Còn bây giờ đây, anh nhìn thấy em, cô gái xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất, đáng yêu nhất của nước Anh, há lẽ nào em nghĩ được là anh sẽ bỏ mặc em sâu túi một mình? Dẫu phải chiến đấu với bảy sư tử, anh cũng sẽ không ngần ngại để cứu thoát em!

Hai người trò chuyện như thế một lúc lâu, lòng mừng vui, môi cười hớn hở, nồng nàn yêu đương như muôn ngàn cặp tình nhân đã yêu nhau từ thuở khai thiên lập địa. Họ say đắm đến nỗi không nhận ra công nương Alicia đang đứng nhìn, trong lòng rất cảm động. Cô ta đặt ngón tay lên môi và tỏ vẻ đồng lõa với hai người, cô ta nói:

– Chớ nói to tiếng như vậy nhé! Nào Joanna, tiểu thư sẽ trả ơn cho tôi cách nào sau khi tôi đã dẫn người yêu của tiểu thư đến đây nhỉ?

Joanna chạy đến cầm hôn hai bàn tay của cô ta một cách nồng nhiệt. Cô ta hỏi Dick:

– Còn anh, anh sẽ cho tôi cái gì để đổi lấy hạnh phúc tìm lại được như thế này?

– Thưa công nương – Richard nói – Tôi muốn trả ơn công nương cùng một cách như Joanna đã làm!

– Được lắm, tôi cho phép anh đó! – Cô ta trả lời và Dick mặt đỏ như gấc, hôn tay cô ta thắm thiết.

... Hai người phụ nữ trẻ nhớ ra là đã đến gần giờ cơm. Khi chuông báo giờ ăn tối vang lên, Dick đứng ngẩn ngơ dựa vào bức tường, chỗ đó có phủ tấm

rèm nhờ vậy qua đó chàng thử được không khí nhẹ nhàng lại vừa có thể nhìn thấy những gì đang xảy ra trong căn phòng.

Chàng ở một mình như thế cũng không lâu. Chàng nghe có ai đang rón rén bước vào một cách rất thận trọng. Đó là một thằng lùn mặt mày ngăm đen và y là thủ hạ của Huân tước Shoreby. Hắn ta đưa cặp mắt lảo liên nhìn quanh phòng khách rộng mênh mông, lấy tay sờ soạng các bức màn cửa và rèm phủ tường nhưng rất may là không phát hiện ra anh chàng Dick tội nghiệp. Vừa lúc tiến ra cửa, thằng người nhỏ bé đó cúi xuống nhặt lên một vật, bỏ ngay vào túi ra vẻ vui mừng. Dick cảm thấy rất dỗi hờn bởi vì vật ấy là cục tua buộc đai lưng của chàng và chắc chắn thế nào hắn cũng sẽ đem trình cho chủ biết vật hắn đã tìm thấy. Biết làm sao đây? Có nên tấn công con người bé nhỏ đáng thương ấy để lấy lại cái tua của mình?

Từ cầu thang bỗng vang lên một giọng nói ồ ồ làm cắt đứt dòng suy nghĩ của chàng. Đó là Lawless sau khi no rượu đang lảo đảo tìm chỗ yên tĩnh trong nhà để lăn người ra ngủ. Anh ta bước nặng nề khệnh khạng đến bên người bạn mình.

Dick nhảy đến chụp lấy anh ta, lắc người y thật mạnh và rít lên:

— Đồ súc vật chứ không phải là người! Cái ngu ngốc của anh tai hại vô chừng, có thể phải trả giá đắt cho mà xem.

Lawless không trả lời, chỉ phá lên cười và lại bước lảo đảo đến vỗ mạnh vào lưng chàng trẻ tuổi Shelton.

Công tử Shelton rất thính tai, nhận biết có tiếng sột soạt nhanh sau bức màn cửa. Lát sau, tên do thám và chàng quần nhau dữ dội. Nhưng Dick mạnh hơn làm thằng lùn ngã sổng soài trên mặt đất, ngực bị con dao găm xuyên thủng.

Khi Dick đứng người lên, chàng lắng nghe xem thử có tiếng động gì báo hiệu có nguy hiểm xảy đến không nhưng mọi vật im lặng và tạm thời lúc này chưa có gì đáng sợ.

- Rất may là chúng ta không bị phát hiện trong lúc đánh nhau vừa qua! Chúng ta hãy mau mau hóa trang và trước hết ta rút lấy cái tua đai lưng nó giấu trong túi.

Nói xong họ bắt tay thực hiện ngay. Trong túi của thằng lùn không chỉ có cái tua. Ngoài một vài đồng tiền bằng bạc, còn có một bức thư của Huân tước Shoreby gửi cho Huân tước Wensleyde! Cái tên này gợi cho chàng những kỷ niệm cũ và chàng liền bức dẩu niêm, bắt đầu lướt nhanh bức thư. Thư chỉ ngắn ngủi nhưng Dick vui mừng biết được đây là một bằng chứng phản bội của Huân tước với phe York.

Chàng thanh niên luôn mang theo mình bộ viết mực nên dễ dàng cho chàng thêm vào bức thư một vài lời:

“Ngài là người đã viết bức thư này và sẽ biết tại sao người của ngài đã bị chết. Hơn nữa, ngài hãy nghe lời khuyên quý giá này: Đừng cưới vợ!

John – Trùng Phạt Tất Cả”.

Chàng đặt mẫu giấy ấy lên ngực tên do thám. Trong khi đó, Lawless đã tỉnh táo trở lại, bèn lấy ra một mũi tên đen cài lên mảnh giấy rồi đi băng qua các hành lang.

Dick trở về chỗ ẩn nấp của mình, nhất quyết không rời khỏi đó. Trí khôn ngoan khuyên chàng nên bỏ đi nhưng sức mạnh tình yêu và sự tò mò đã thắng thế...

Thời gian lặng lẽ trôi qua cho đến lúc Hiệp sĩ Daniel cùng với các khách mời trở lại phòng khách. Họ bật la âm lên khi thấy thi thể của thằng lùn. Daniel nói với Shoreby:

– Ngài thấy không, tôi đã nói với ngài về bọn Mũi Tên Đen... Bằng chứng là một người của ngài đã chết.

Ông ta cúi xuống nhặt mảnh giấy lên, yên lặng đọc nó trước khi trao cho Shoreby, dáng điệu tỏ ra lo lắng:

– Xin ngài cho phép kẻ hiệp sĩ hèn mọn này khuyên một câu: nếu bọn chó má này bắt đầu theo dõi ngài thì xin ngài hãy mau mau chạy trốn. Chúng nó bám theo ngài như bệnh dịch không bao giờ chịu buông đâu... Đấy, ngài là cây sồi già đã được thợ rừng đánh dấu: mai một ngài sẽ ngã gục dưới

lát rìu đó thôi... Nhưng thật tình, bức thư nói đến trong mảnh giấy nằm ở đâu?

Huân tước Shoreby lục lọi các túi của kẻ chết nhưng tìm không thấy. Ông ta đứng lên về mặt tỏ ra lo lắng bất an:

– Ông bạn ơi, bức thư quan trọng của tôi đã biến đi đâu mất. Tôi mà tóm được đứa nào đã lấy trộm thì sẽ đem treo cổ nó ngay lập tức! Trước tiên ông bạn hãy chặn tất cả mọi lối ra khỏi căn nhà này cái đã... Tai họa đến thế này là quá đủ rồi!

Người ta bố trí lính gác chung quanh ngôi nhà và khu vườn. Thi thể của người chết được mang vào nhà thờ dưới làn tuyết rơi tầm tã. Chỉ sau khi không khí trở lại im ắng, hai thiếu nữ mới đến tìm Dick đang nấp sau rèm cửa.

Joanna đau khổ thở dài và nói:

– Chuyện đã xảy ra chẳng thay đổi được gì. Ngày mai em vẫn phải lấy chồng!

Richard tìm cách trấn an nàng:

– Chúng mình đang gặp hoàn cảnh khó xử, anh biết thế, nhưng nếu anh ra được khỏi ngôi nhà này thì phe ta sẽ thắng trận và đám cưới sẽ được ngăn lại. Em hãy nói cho anh biết tên của thằng do thám là gì nhỉ?

– Nó là Rutter – công nương Alicia nói – Anh biết để làm gì?

– Nó sẽ giúp tôi qua lọt bọn lính gác. Nếu bị chặn

đường, tôi sẽ thân nhiên trả lời là tôi đến nhà thờ đọc kinh cầu hồn cho Rutter!

– Kế đó có vẻ hay lắm – cô công nương nói – Cầu cho chàng thành công!

Thế rồi Dick bước đi. Khi ngang qua trước mặt tên lính gác đầu tiên, chàng đi một cách tự tin và y gạt đầu chào. Tuy nhiên, tên lính thứ hai đưa ngọn giáo ra cản đường, yêu cầu cho biết chàng có ý định đi đâu.

– Cầu chúc anh được an lành – Chàng kính cẩn nói – Tôi đến cầu kinh cho anh Rutter đáng thương!

– Thế thì tốt. Nhưng xin hãy đợi chút xíu để tôi cho người dẫn ngài đi!

Thế rồi hắn ta ra lệnh cho ba tên lính mang cung đi kèm vị tu sĩ. Hắn căn dặn:

– Chớ để ông ta trốn đi. Hãy dẫn ông ta đến chỗ ngài Olivier!

Khi đến gặp linh mục Olivier, ông ta lấy làm ngạc nhiên có thêm một người đến đọc kinh mà chẳng hề được báo trước.

– Một tu sĩ ư? Tôi đâu có chờ anh đến giúp. Anh là ai và ai ra lệnh cho anh đến cầu kinh với chúng tôi?

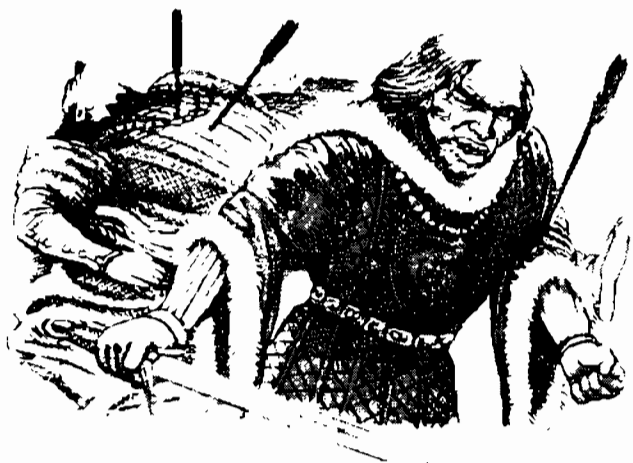
Dick vẫn giữ cái mũ trùm đầu sụp xuống mặt, ra dấu cho linh mục Olivier bước qua một bên xa đám quân lính. Khi liệu chừng vừa đủ tầm nghe, chàng nói nhỏ:

– Tôi không hy vọng có thể qua mắt được ngài. Nhưng xin ngài hãy tỏ lòng khoan dung: mạng sống của tôi đang nằm trong tay ngài!

Olivier giật bắn người lên nhưng ông ta giữ im lặng một lát. Sau đó ông nói:

– Này Richard, ta chẳng biết cứ gì khiến cậu đến đây. Nhưng ta e chẳng phải tốt lành gì. Tuy nhiên vì những quan hệ từ lâu gần bó với nhau, ta sẽ không tố cáo cậu đâu! Đêm nay cậu sẽ ở suốt bên cạnh ta và ở mãi cho đến lúc cử hành lễ cưới của Huân tước Shoreby. Sau khi cô dâu chú rể ra về, lúc đó nếu quả thật là cậu đã không có ý đồ xấu xa thì cậu sẽ được tự do muốn đi đâu tùy ý.

Ông ta trao đổi mấy tiếng với các tên lính mang cung rồi cầm tay Dick dẫn chàng đến bên xác tên do thám. Để khỏi bị lộ, Dick quì gối xuống, và làm bộ đắm chiêu thành kính.

Chương XIII

Đại náo trong nhà thờ

Để cầu kinh cho Rutter kéo dài đến suốt đêm không ngừng không nghỉ. Bên cạnh hắn, người đã giết hắn đang lo âu chờ đợi buổi bình minh hé rạng. Đám tang cử hành trọng thể, tên do thám nhỏ con được đưa đến nơi an nghỉ cuối cùng. Liền sau đó, các linh mục đã tham gia thức canh người chết thay y phục tang tóc để mặc lễ phục long lẫy chờ lễ cưới sắp được cử hành vào một giờ sau.

Các khách mời bắt đầu đến nhà thờ mở rộng cửa.

Dick hy vọng lợi dụng cảnh mọi người tập nập để đào thoát khỏi tay bọn lính của Daniel. Ánh mắt chàng đang nhìn lướt qua đám đông thì bỗng trông thấy Lawless. Nhận ra bạn mình, anh này đưa tay lên lút ra dấu với chàng. Mặc dầu chàng không thể tha thứ chuyện anh ta say sưa không đúng lúc, Richard cũng chẳng muốn lôi kéo anh ta vào cuộc mạo hiểm bấp bênh này. Chàng bí mật ra dấu để anh ta hiểu rằng tốt hơn là cứ lén trốn cho mau. Lawless lúc đó biến mất sau một cột trụ, Dick thở ra một tiếng nhẹ nhõm. Nhưng rồi chàng kinh hãi xiết bao khi cảm thấy có ai kéo tay áo và nhận ra đó là lão lục lâm đang ngồi bên cạnh chàng, cũng ra dáng chăm chú cầu kinh. Dick nói nhỏ:

– Đứng động dậy nữa. Chúng ta đang lâm nguy bởi thế tôi mới muốn cho nhà người trốn khỏi đây cho kịp... Người không hiểu ý tôi làm dấu muốn nói gì à?

– Không, thế mà tôi cứ tưởng là cậu ở đây theo lệnh của Ellis.

– Ellis? – Dick lặp lại – Thế ra Ellis cũng có mặt sao?

– Tất nhiên rồi – Y đáp – Đêm qua ông ta đã vội vã trở lại với ý định cương quyết ngăn cản cuộc hôn nhân này và như cậu biết, ông ấy một khi đã muốn là sẽ làm được thôi!

– Khổ cho chúng ta phải gánh lấy những hậu quả của đám cưới này! Phần tôi đã có cách lựa chọn

tuyệt vời: một là mất người tôi yêu, hai là mất đi mạng sống!

... Trong khi hai người đang nói vậy, xa xa người ta nghe có tiếng địch, tiếng kèn trống và chũm chọe vang lên; dần dần tiếng nhạc trở nên mạnh hơn chúng tỏ đoàn đám cưới sắp đến. Chuông nhà thờ đổ rộn ràng inh ỏi, các người đến sau cùng vội vã chuẩn bị để nghênh đón. Họ nện gót giày rũ tuyết, hà hơi vào hai bàn tay đỏ ửng vì trời lạnh. Cảnh tượng vô cùng đẹp mắt với biết bao lụa là, nhung gấm, thêu hoa và đăng ten phô bày la liệt.

Thế rồi cô dâu xuất hiện. Khuôn mặt nhỏ xanh xao như mặt trời mùa đông, bước lảo đảo tựa người vào cánh tay của Daniel; cô phù dâu không ai khác hơn là thiếu nữ duyên dáng đã đưa Dick Shelton vào phòng đêm hôm qua. Tiếp theo sau là ông rề mặc bộ lễ phục óng ánh nhưng khi bỏ mũ ra để lộ cái đầu hói trọc lóc! Lão ta lại còn lê đôi chân khập khễnh vì bị bệnh thống phong... Cảnh tượng thật quá ư nực cười!

Giờ hành động của Ellis Duckworth đã đến! Richard lòng dạ đau như thắt. Bỗng chàng trông thấy đám đông cuống cuống hỗn loạn: từ trên lan can quanh lòng giáo đường ba bốn người đàn ông đang giương cung bắn ra những mũi tên một cách lẹ làng và các tiếng la hét chưa kịp dứt thì họ đã biến dạng đi theo một cầu thang hẹp xoáy tròn ốc dẫn ra phía bên ngoài qua một cánh cửa giấu kín.

Sau khi hoàn hồn, các vị linh mục vội vã đến bên cạnh Huân tước Shoreby đang nằm ngay đơ trước bàn thờ với hai mũi tên xuyên ngập vào người. Bên cạnh ông ta là cô dâu nằm té bất tỉnh nhân sự. Còn phần hiệp sĩ Daniel thì đứng ngơ ngác nhìn mũi tên đang cắm phập vào cẳng tay trái; mặt ông ta đầm đìa máu vì một mũi tên thứ hai sượt ngay trán.

Linh mục Olivier mặt mũi nhợt nhạt vì kinh hãi bèn đứng lên đưa ngón tay chỉ vào Richard Shelton và gọi Daniel:

– Dick Shelton đây này. Hắn là kẻ có tội lớn gây ra vụ giết người... Hãy bắt lấy hắn, trói cho thật kỹ. Hắn đã thề giết chết chúng ta!

Đưa tay chùi máu đang chảy vào trong mắt, Daniel lúc này nhìn kẻ tù nhân của mình. Ông ra lệnh cho quân sĩ xông vào bọc hát lễ để tóm lấy Dick. Bọn lính nắm hai vai đùi chàng xuống các bậc cấp của thánh điện. Lawless thu mình trong một góc, một mực giữ im không nhúc nhích.

Bằng một cử chỉ mạnh mẽ, Richard đẩy lùi các tên cung thủ đang ra:

– Chúng có đầu để buộc tôi vào tội gây ra vụ giết người này? Tôi đến đây bởi một lý do đơn giản là tôi yêu thiếu nữ ấy và chính nàng cũng sẵn lòng đón nhận sự ve vãn của tôi. Vậy thì có tội gì? Yêu đương là tội lỗi ư? Tôi không nghĩ thế... Bất quá tôi chỉ đáng trách vì tội đã yêu!

Đám người chung quanh có vẻ đồng tình bên vực chàng thanh niên khi nghe chàng bộc bạch tình cảm sôi nổi của mình một cách thật thà chân chất. Nhưng trong lúc đó, linh mục Olivier giận dữ điên cuồng, chỉ mặt Lawless và buộc tội y:

– Hãy lục soát chúng và lấy vũ khí trong người chúng ra để biết rõ ý đồ của chúng.

Trên người Dick, người ta chỉ bắt gặp một con dao găm, cái đó chưa đủ để qui tội nếu không có một tên lính phát hiện trên lưỡi dao còn in dấu máu mới của Rutter. Phe cánh Daniel la ầm lên một tiếng. Kế đó từ dưới áo nhà tu của Lawless người ta thấy lộ ra một bó mũi tên đen. Bấy giờ người chỉ huy đội quân cau mày, hỏi Dick bằng một giọng nghiêm khắc:

– Nào bây giờ thì người nói thế nào đây?

– Thưa Đại nhân, qua phong cách của ngài tôi thấy ngài thuộc hạng thượng lưu và trên nét mặt ngài tôi đọc được những dấu hiệu của lòng kính tin và sự công bằng. Vì vậy tôi xin đầu hàng trước mặt ngài chứ không thể làm tù binh của con người kia, kẻ tôi công khai tố cáo là đã giết cha tôi và đang chiếm dụng bất chính tài sản của tôi. Thậm chí phải chết tại đây dưới bàn tay đại nhân tôi cũng xin chấp nhận! Ngài sẽ xét xử tôi thích đáng theo luật pháp. Nếu quả thật tôi có tội, tôi sẽ chấp nhận hình phạt thích đáng!

– Không được – Lão Daniel giận dữ, la to – Lẽ

nào ngài lại tin những lời lẽ của tên trá ngụy này sao? Tôi thiết tưởng con dao găm vấy máu đủ để ngài thấy nó lão khoét rồi!

– Cũng chẳng khác gì sự hùng hổ của ông đủ làm tôi dè dặt với lời ông nói!

Trước đó vài phút, cô dâu đã tỉnh lại và bây giờ nàng kính cẩn quì xuống trước mặt người đang nói câu ấy:

– Kính thưa ngài Risingham – nàng nói lớn – xin ngài hãy nghe tôi nói. Con người ấy đã dùng vũ lực ép tôi làm con nuôi, đã bắt tôi tách biệt gia đình và từ đó đến nay, tôi chẳng hề được ai thương xót, bảo bọc, an ủi, ngoại trừ anh Shelton này đây. Trước đây, khi ngài Daniel còn đối xử tốt với anh ấy, anh ấy trung thành chiến đấu bên cạnh ngài để chống bọn Mũi Tên Đen nhưng khi người cha nuôi bạc nghĩa đã bày mưu suýt ám hại anh, anh ấy biết làm sao bây giờ? Không chỗ nương thân, không tiền không bạc, anh ấy đã bị những bạn bè xấu lời kéo. Ai là kẻ chịu trách nhiệm lớn nhất để xảy ra khúc quanh trong dòng biến cố ấy: Ngài Daniel hay là đứa con nuôi bị bạc đãi một cách bất công?

Cô công nương phù dâu sau khi nghe lời biện hộ của bạn mình, cũng đến phủ phục dưới chân huân tước Risingham:

– Thưa Đại nhân kính mến và là bác của cháu, cháu xin lấy lòng thành và lương tâm để xác nhận rằng những gì Joanna đã nói là hoàn toàn đúng sự thật!

Vị bá tước điềm nhiên lắng nghe, suy nghĩ một lát rồi sau đó đến gần Joanna đưa tay ra để đỡ nàng đứng dậy. Quay về phía hiệp sĩ ở lâu đài Moat, ông ta nói với giọng kẻ cả:

– Vụ việc này vô cùng phức tạp, nhưng ông bạn cứ yên tâm. Tôi có định quyết đích thân theo dõi và xét xử. Còn ông thì cứ trở về nhà lo săn sóc các vết thương.

Hai vị tu sĩ rời khỏi nhà thờ tu viện, bị kèm giữa hai hàng lính mặc sắc phục theo màu của phe Huân tước Risingham. Khi hai người đi ngang qua trước mặt hai cô thiếu nữ, Joanna đưa hai tay về phía Dick kêu to hai chữ “Vĩnh biệt” bằng giọng vô cùng tha thiết. Về phần cô phù dâu, nàng đưa tay ra dấu hôn chàng kèm theo câu nói lớn tiếng:

“Hãy can đảm lên! Chúc chàng trai đuổi sư tử có nhiều can đảm!”.

Lần đầu tiên từ khi xảy ra sự cố, tất cả mọi khuôn mặt hiện diện tại chỗ đều nở một nụ cười.

Chương XIV

Cuộc diện kiến với Huân tước Risingham

Mặc dầu là nhân vật quan trọng bậc nhất ở Shoreby, Huân tước Risingham sống một cách khiêm tốn trong một ngôi nhà trung lưu ở lối vào thành phố. Chỉ có sự hiện diện của các lính gác và sự lui tới thường xuyên của các người chạy thư là dấu hiệu cho biết đây là dinh cơ tạm thời của một bậc đại vương hầu.

Trời đã chiều tối khi Richard được dẫn vào phòng làm việc của bá tước. Ông ta đang ngồi bên bếp lửa, ngẩng đầu khi thấy kẻ tù nhân của mình bước vào:

— Anh thanh niên ạ, ta biết rõ cha anh là một

người chân chính. Điều này khiến ta phải có thái độ khoan dung với anh mặc dù ta không thể giấu anh là bản thân anh đang bị buộc tội nặng nề: anh đã cấu kết với bọn cướp của giết người; người ta nghi anh đã cướp một chiếc tàu. Ngoài tất cả những việc ấy ra, người ta đã phát hiện anh cải trang làm thầy tu trong nhà của kẻ thù chính vào đêm có người bị giết chết.

– Nếu ngài cho phép – Richard ngắt lời – Thưa đại nhân, tôi xin thú thật tội lỗi của tôi với ngài: chính tôi là người đã giết chết Rutter. Chứng cứ là bức thư hấn mang trên người đang ở đây.

Chàng đưa bức thư cho Huân tước Risingham. Ông ta đọc nó hai lượt rồi cất tiếng hỏi:

– Anh có biết chuyện này không?

– Thưa có, tôi đã đọc thư ấy.

– Anh hãy trả lời thành thật là anh theo phe York hay phe Lancaster?

– Cách đây không lâu, có người đã hỏi tôi câu ấy và tôi thật tình không biết trả lời làm sao cho dứt khoát, nhưng điều tôi nói hôm ấy bây giờ vẫn đúng: tôi ủng hộ phe York – Richard trịnh trọng đáp.

– Tốt lắm, nhưng nếu như vậy thì anh chuyển bức thư này cho tôi làm gì?

– Há chẳng phải phe nào cũng đều chống lại những kẻ phản bội sao?

– Ta cũng rất muốn được như anh nói và ta đồng

ý với anh. Theo ta thấy, anh là con người non dạ hơn là một kẻ mưu mô giảo trá hoặc có bản năng xấu xa nhưng ta phải hành động phục vụ lợi ích cho Nữ hoàng nên ta phải hợp tác với ngài Daniel.

– Tôi xin ngài đề phòng về lòng trung thành của Daniel! Ngài hãy đọc một bức thư khác của hiệp sĩ lâu đài Moat gửi cho Huân tước Wensleyde đang có ở đây.

Bức thư có tác dụng tức thời. Ông ta nổi giận gầm lên như sư tử. Richard nói thêm:

– Thư đề cập đến lãnh địa của ngài... Ngài thấy đấy, ông ta dâng hiến lãnh địa ấy cho Huân tước Wensleyde hào phóng biết chừng nào!

– Anh nói đúng. Đó là lãnh địa của ta! Ta mắc một cái ơn rất lớn đối với anh vì anh đã cho ta biết các dự tính kia và mãi mãi ta sẽ không bao giờ quên. Ta sẽ thả tự do cho anh nhưng người bạn anh, ta phải giữ lại và sẽ ra lệnh treo cổ y bởi vì tội ác ai nấy biết cả thì hình phạt cũng phải công khai.

– Thưa đại nhân, lần này tôi khẩn khoản xin ngài một ơn huệ. Xin ngài tha cho Lawless bởi vì anh ta đến đây chỉ vì tình bạn tha thiết với tôi.

– Công tử Shelton ạ, công tử đưa tôi vào một thế vô cùng khó xử, tuy vậy làm sao tôi có thể từ chối một lời cầu xin hào hiệp như thế! Cả hai hãy rời khỏi đây ngay đi, thật lẹ và càng xa càng tốt, bởi vì Daniel – ôi cầu cho quỷ tha ma bắt hắn đi – đang khát máu, nhất là y muốn thấy công tử phải chết.

Richard rất lấy làm cảm động, từ biệt vị bá tước:

– Thưa đại nhân, lúc này tôi chỉ bày tỏ lòng biết ơn đối với ngài bằng lời nói nhưng rồi có ngày tôi sẽ trả ơn đại nhân bằng hành động. Tôi xin hứa giữ lời. Ngài hãy yên tâm!

Richard và Lawless rời khỏi ngôi nhà của Huân tước Risingham khi trời sắp tối. Từ xa họ trông thấy cối xay gió và đến núp trong đó cho đến lúc trời tối hẳn rồi đi về phía cảng. Lúc ngang qua cái quán nước, họ thấy ba người đàn ông thất thểu bước ra:

– Chiếc tàu đó tốt nhất trong cảng thế mà bọn chúng đã lấy mất của tớ rồi!

– Tớ cũng bị bọn chúng cướp mất năm xu anh Arblaster à!

Nghe nói vậy, tim Richard se thắt. Chàng đâu có ngờ số phận của con tàu “Hy vọng tốt lành” đã làm đời các người thủy thủ này tan nát đến vậy.

Khi bước tới ngang tầm với hai tu sĩ, viên thuyền trưởng xáp lại:

– Quý ngài ơi, hãy thương xót một con người khốn khổ đã bị lừa bọn cướp. Hãy cho tôi một xu đi nào!

Hai vị tu hành im lặng không nói làm các thủy thủ sinh ra ngờ vực và một người nắm lấy vai của Lawless lắc mạnh như rung cây. Lawless phản ứng lại bằng một quả đấm giáng vào người y. Thấy vậy, Dick phải phóng chạy nhưng Arblaster đã chụp lấy

chàng ôm kỹ và lục lọi các túi áo nhà tu. Không thấy tiền, hắn bèn lấy chiếc nhẫn của Huân tước Foxham.

Ánh trăng rọi sáng khuôn mặt của Shelton. Viên thuyền trưởng hét lớn:

– Chính hắn đã ăn cướp tàu. Hãy trói nó lại để ta trừng trị nó một mẻ nên thân.

Chàng tuổi trẻ bị trói nhưng vẫn can đảm cất tiếng:

– Các bạn hãy nghe tôi nói: các bạn thật là những tên ngu ngốc để lỡ mất một cơ hội làm giàu có một không hai... Khi tôi mượn con tàu của các bạn, ấy là để đi tìm một kho báu... Hãy thả tôi ra, chúng mình vào quán trò chuyện và tôi sẽ kể hết cho các bạn biết...

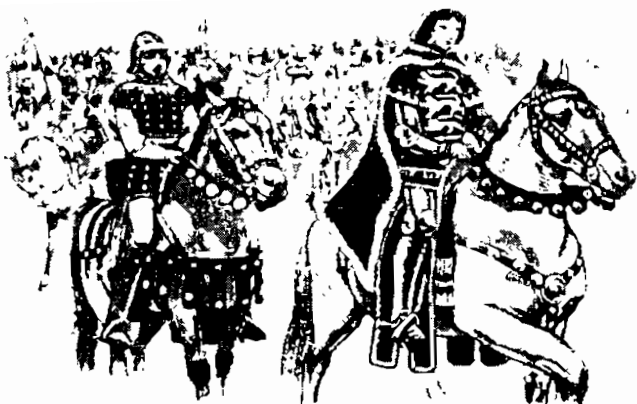
Khi đã vào quán, Dick bắt đầu nói... để kéo dài thì giờ, hy vọng rằng sau khi uống thêm vài chầu, bọn chúng sẽ mơ màng ngái ngủ không hay biết chàng trốn đi. Chàng kể chuyện Ali Baba, gọi nhân vật anh hùng bằng cái tên người Anh và lấy khu rừng Tunstall làm bối cảnh thay cho xứ sở phương Đông huyền ảo.

– Làm sao cái cửa hang ấy mở ra được nhỉ? – Tên thủy thủ Tom hỏi.

– Hãy trao cho tôi chiếc nhẫn các bạn đã lấy của tôi khi này rồi các bạn sẽ biết!

Vừa lúc cầm được chiếc nhẫn, Dick liếc mắt ước lượng khoảng cách từ chỗ ngồi ra đến cửa. Chàng

nhảy phóng vút qua mặt bàn, đẩy Tom ngã xáp vào sườn Arblaster lúc ấy đã lặn ra ngủ. Chàng chạy trốn trong bóng đêm tối đen, theo sau là một vài tên thủy thủ rượt đuổi nhưng thoáng một cái chàng mất tăm dấu vết.

Chương XV

Hai nhân vật Richard

Sáng hôm sau lúc còn tỉnh mơ, Dick trở lại cái hang của Lawless nơi chàng đã chôn giấu các giấy tờ của Huân tước Foxham.

Sau khi đi được phần lớn quãng đường đến đó, chàng nghe tiếng kèn loa vang lên rõ ràng và chói tai, tiếp theo là tiếng vũ khí vung lách cách. Richard nhảy vọt một cái, lao lên đỉnh đồi, tại đây bảy tám người đàn ông đang chiến đấu quyết liệt chống lại một người duy nhất nhưng người này chống trả hết sức khốc liệt. Trước khi Dick chưa kịp nhảy vào tiếp tay, ông ta đã giết chết một tên, làm bị thương một tên khác và số còn lại tấn công không lọt. Thật

là kỳ diệu!

– Cố cầm cự cho vững, có tôi đến ngay – Dick vừa nói vừa xông vào trận chiến.

Đám lính cường tráng không lùi một tấc, trái lại chúng nhào đến tấn công kẻ mới đến một cách hùng hổ quyết liệt.

Người đàn ông kia một lần nữa rút kèn loa hồi hã hơn trước nhưng ý chừng làm thế chỉ khiến bọn tấn công hăng máu thêm nên cuộc đọ sức càng trở nên kịch liệt. Tuy nhiên, người ta đã nghe tiếng báo động và quân vũ trang đã tràn lên như thác sau lưng ông ta để bảo vệ hai kẻ bị tấn công. Bọn địch buông khí giới không nói một lời.

Người cầm kèn ra lệnh:

-- Hãy bắt lấy bọn chúng làm tù binh!

Richard nhìn mặt ông ta và ngạc nhiên thấy ông ta là một thanh niên không lớn tuổi hơn chàng bao nhiêu; khuôn mặt ông xanh xao buồn bã duy chỉ có ánh mắt là sáng ngời và đáng người hơi dị dạng vì hai vai bị lệch.

– Anh đã đến rất kịp thời – Ông ta nói với Dick.

– Thừa đại nhân – Chàng đáp lời, có linh cảm mình đang đứng trước mặt một nhân vật quan trọng – Ngài là một chiến sĩ tuyệt vời đến nỗi tôi tin chắc một mình ngài cũng có thể thắng nổi bọn chúng.

– Làm sao anh biết được ta là ai? – Người lạ hỏi.

– Cho đến giờ tôi vẫn chưa biết đại nhân là ai cả

– Dick nói giọng quả quyết.

– Thế thì tại sao anh lại nhảy vào một trận chiến không cân sức như vậy?

– Thấy một người đơn thương độc mã đương đầu với số đông, tôi cảm thấy nhục nhã nếu không giúp đỡ cho người đó!

– Đáng khen thay cho những lời nói ấy. Nhưng trước tiên, điều quan trọng nhất là anh phải nói cho tôi biết là anh thuộc phe York hay Lancaster?

– Tôi không giấu diếm mà nói thẳng thắn tôi ủng hộ phe York!

– Như thế càng hay cho anh, anh bạn thân mến a!

Nói xong ông ta quay sang đám quân sĩ của ông và ra lệnh:

– Bây giờ chúng ta phải thanh toán cho xong các đối thủ gan dạ này. Hãy treo cổ chúng. Chọn cây nào cho thật chắc!

Ông ta quay qua người đồng minh mới:

– Anh đã thấy số phận ta dành cho kẻ thù của ta. Sự trả thù của ta như lưỡi kiếm ta đang mang: nhanh chóng và sắc cạnh. Nhưng ta không thể tỏ ra vô ơn với người đã làm điều tốt cho ta. Anh là kẻ đã giúp ta, hãy lại ôm hôn ta nếu anh không ghê sợ hình hài ta dị dạng!

Nói xong, ông ta mở vòng tay đón lấy Dick.

– Bây giờ, thưa đại nhân, có đúng ngài là quận

công Gloucester chẳng?

– Ta là Richard de Gloucester. Còn anh, tên anh là gì?

Richard vừa tự giới thiệu vừa trình ra chiếc nhẫn của Huân tước Foxham và quận công nhận ra ngay.

– Anh đã đến quá sớm trước giờ hẹn, nhưng ta không thể trách. Ngay ta đây cũng đã có mặt tại nơi hẹn trước rạng đông đến hai tiếng đồng hồ và thế là ta đã ra quân lần đầu với trận đánh lớn này. No quyết định thanh danh của ta. Các kẻ thù của ta dưới tay Risingham và Brackley đang chiếm giữ vị trí tốt mặc dù hai bên là biển, hải cảng và dòng sông ngăn chúng không có đường rút lui. Ta nghĩ có thể tìm cách mở một cuộc tấn công qui mô dựa vào yếu tố bất ngờ. Huân tước Foxham có vẽ sơ đồ cho anh chứ?

– Thưa không ạ, nhưng tôi biết đích xác vị trí và nếu ngài có đủ quân dưới tay thì phải đánh úp trong khi chúng vừa chột tỉnh giấc mơ! Bọn chúng có đến hai ngàn tên!

– Ta có bảy trăm quân đang ở trong khu rừng phía bên dưới chúng ta và còn một số bằng từng đó đang trên đường từ Kettley đến đây. Xa hơn chút nữa còn bốn trăm quân và Foxham sẵn sàng kéo đến ngay thêm năm trăm khi ta ban hiệu lệnh. Chúng ta hãy chờ đợi hay tấn công?

Richard khuyên:

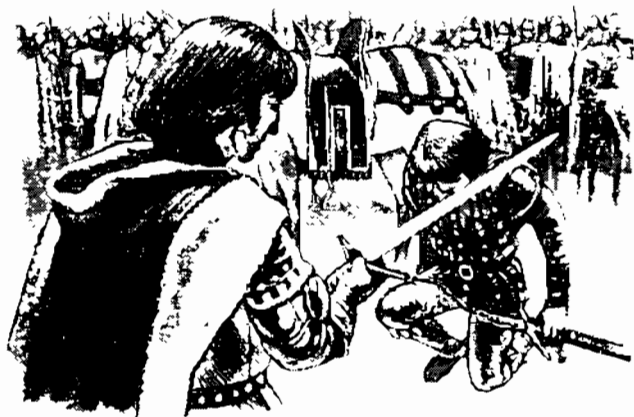
– Nếu ngài muốn đánh úp chúng bất ngờ thì

phải lên đường ngay lập tức.

Chỉ một phút sau, quận công bắt đầu rút còi báo động và sau khi chỉnh đốn hàng ngũ xong, ông ta dẫn đầu quân lính lên đường tiến về thị trấn Soreby đang thức giấc trong bầu không khí yên lặng. Dick cỡi ngựa đi bên cạnh ông ta.

Glouster nói:

– Trong thị trấn khiêm tốn này, nơi dân chúng đang yên tâm chuẩn bị buổi ăn sáng, anh sắp được phong tước hiệp sĩ. Bây giờ có hai Richard và ta bảo đảm với anh rằng trong tương lai gần hai tên ấy sẽ được mọi người nhắc tới!

Chương XVI

Trận đánh lớn ở Soreby

Đúng như lời Dick đã nói, dân chúng ở Soreby hoàn toàn không chuẩn bị chút gì để đánh nhau. Trong thành phố không có lấy năm chục người trang bị vũ khí, cũng chẳng có năm chục con ngựa sẵn sàng để cỡi, vì vậy khi Gloucester đến các ngôi nhà đầu tiên, ông chẳng khó khăn gì để dẹp tan vài ba tên mang giáo đôi đầu.

Tiến sâu thêm vào thành phố rồi ông ta đột ngột bẻ quặt qua tay phải, làm quân địch chưng hửng bối rối.

Khu phố bị chiếm đầu tiên theo lời khuyên của

Dick gồm năm đường phố nhỏ hẹp dọc hai bên có những dãy nhà quán tồi tàn. Gloucester và bộ tham mưu dừng lại trong một cái quán hư nát ở địa điểm các đường phố gặp nhau và giao phó cho Dick công tác canh phòng một trong những con đường đó. Chàng mới vừa quay lưng đi thì Gloucester gọi một cung thủ trẻ tuổi đến, ra lệnh y đi theo Dick mà chớ để cho chàng trông thấy:

– Nếu người xét thấy anh ta tận tình phục vụ phe ta thì hãy ra sức bảo vệ y, nhược bằng trái lại nếu y tỏ ra có ý phản trắc dù chỉ trong thoáng chốc thì người chớ ngần ngại đâm cho y chết.

Đường phố giao cho Dick chìm trong bóng tối và hẹp dần tới công trường chính của thành phố. Chắc chắn đó là nơi sẽ xảy ra cuộc đụng độ. Richard chuẩn bị cho việc này: thấy ở đầu đường có hai căn lều nhỏ không chủ, chàng lấy bàn ghế trong đó ra để giăng ngang làm chiến lũy rồi phân bố một trăm quân bố trí bên trong các ngôi nhà cuối cùng và ra lệnh hễ có bạo động là bắn tên ra cửa sổ.

Một cơn hỗn loạn không thể tả tràn ngập trong thành phố và khi nó đã hơi lắng bớt, các binh sĩ và cung thủ bên địch tỏa ra bố trí trên công trường Chợ chính. Theo màu trang phục họ mặc, Richard nhận ra ngay quân của hiệp sĩ Daniel và đích thân ông ta dẫn đầu. Sau một lúc lâu yên lặng, một hồi kèn bốn cái cùng thổi dậy lên từ nhiều nơi khác nhau trong thành phố xé nát không gian. Cái kèn thứ năm ở trung tâm tức thì vang ra đáp tiếng xuất

lệnh khai màn cuộc đánh lớn. Cuộc tấn công diễn ra đồng thời trên năm ngõ ra của khu phố. Dịch tiến lên đồng đảo và ào ạt đến nỗi Dick thấy cần phải ra lệnh cho các tay cung thủ bắn tên ra gieo chết chóc và kinh hoàng trên đường tiến. Hai bên cận chiến kịch liệt, người và ngựa xông vào nhau, ngã lăn ra đất bị quân tiếp viện vượt qua, dẫm nát cả những đám người bị thương. Trong cơn hoảng hốt, quân địch rút lui và phút chốc biến thành cuộc tháo chạy tán loạn.

Nhưng trận chiến chưa hẳn kết thúc. Richard và một vài người lính thậm chí còn phải sử dụng đến gươm kiếm. Chẳng mấy chốc không còn sót lại một tên địch trên đường phố. Richard vung kiếm ra hiệu thắng trận và khắp nơi vang dậy tiếng hoan hô.

Gloucester đến thám sát trận địa. Ông bước xuống ngựa, nhiệt liệt khen ngợi Richard:

– Hỡi Richard Shelton, ta hài lòng về anh! Hãy quì gối xuống đất: ta phong anh tước hiệp sĩ!

Sau đó, ông nói thêm bằng giọng run rẩy thù hận không nên nổi:

– Nếu anh gặp Huân tước Risingham bất cứ ở đâu, anh hãy cho người báo tin cho ta hay lập tức, bởi vì nếu tên vô lại này ngã gục dưới tay kẻ khác không phải là ta thì ta xem cuộc chiến thắng này như là cuộc bại trận. Còn về phần anh, Richard ạ, hãy luôn luôn cảnh giác và giữ mãi can trường. Khó

khăn còn chờ phía trước.

Ông ta đưa hai tay ôm lấy bàn tay Dick lắc mạnh không ngừng. Trong ánh mắt ông, chàng thanh niên đọc thấy một nghị lực cương trường, can đảm biết bao đồng thời cũng vô cùng độc ác đến nỗi chàng phát sợ, bỗng chàng e rằng một khi trận chiến kết thúc, quân công sẽ không ngừng gây ra chung quanh mình sự chết chóc.

– Trận đánh rất ngoạn mục! – Richard nói với một cung thủ đứng gần bên chàng.

– Trận đánh thật sự là ngoạn ngục! Ngài đã chiến đấu cho phe York và nói đúng hơn là cho chính bản thân ngài đấy, bởi vì chưa bao giờ chưa ai thấy có người nào được quân công quý mến nhanh chóng đến thế. Nhưng hãy cẩn thận vì nếu ngài lùi lại một bước, tôi đã được lệnh giết ngài ngay. Người ta phái tôi đến đây là để đâm vào lưng ngài đó!

– Cậu ấy à? Đâm vào lưng tôi sao? – Richard la lớn.

– Đúng là như thế... Vì tôi không muốn chuyện đó cho lắm nên tôi muốn báo cho ngài biết thì hay hơn. Chủ tướng chúng tôi là một chiến sĩ có một không hai nhưng ông ta đòi hỏi tất cả phải theo lệnh ông ta, nếu không thì...

Dick ý thức được rằng đẳng trật mới của chàng buộc chàng gánh vác những trách nhiệm nặng nề tăng thêm nhuệ khí. Đưa mắt nhìn lo âu về phía công trường Chợ giờ này hoàn toàn vắng vẻ, chàng

bắt đầu nghỉ:

– Sự yên tĩnh này mình thấy chưa ổn đâu: chắc đang có âm mưu gì đây!

Như để đáp lại ý nghĩ của chàng, bọn lính bắt đầu tiến về phía chiến lũy nhưng chưa có vẻ vội vàng khai chiến. Hình như chúng đang còn đợi lệnh. Dick linh cảm mỗi nguy hiểm sắp xảy ra. Bỗng ở khoảng giữa đường phố, những cánh cửa mở bung ra và một đoàn quân lính phe Lancaster vũ trang đầy đủ nhào ra ào ạt. Lính thuộc phe York chống trả kịch liệt, được khích lệ bởi cử chỉ và lời nói của Richard Shelton. Chẳng bao lâu, tình thế rõ ràng là không thể nào cầm cự hơn nữa. Trận chiến vẫn cứ tiếp diễn: cơ nguy có thể đến từ phía đằng sau lưng, do đó Richard dồn sức tấn công quyết liệt về hướng ấy đến nỗi bọn địch phải quay trở lại vào các ngôi nhà bên cạnh để ẩn nấp. Viên binh từ phía công trường Chợ lại đến thay. Chúng nhảy qua chiến lũy và cuộc tấn công lại trở nên ác liệt.

Lúc ấy người ta nghe vang lên một hồi kèn ở ngoại ô thành phố và hàng ngàn giọng nói hô lên một tiếng phẫn khởi: địch bắt đầu rút lui. Bọn chúng uà về phía công trường tháo chạy tán loạn vì hoảng hốt kinh sợ.

Ngay lúc đó, các kỵ binh băng qua giao lộ tiến về nơi huân tước Rishingham đang tập trung toán quân gan dạ nhất để tiến lên tấn công lần chót...

Bấy giờ, người ta trông thấy Huân tước Rishingham

cao lớn uy nghi đối diện với quận công Gloucester, con người bé nhỏ dị dạng. Đây là cuộc giáp chiến sau cùng xảy ra trên vùng đất Soreby!

Thế là nhờ tài dũng cảm kiên trì của Richard Shelton, con người mà sau này bị nhân dân nguyên rủa trong thời kỳ ông ta cai trị nước Anh với danh hiệu Richard III, đã thắng trong chiến trận lớn đầu tiên của ông.

Chương XVII

Richard và Joanna trên đường tái ngộ

Richard đứng nhìn đám quân còn lại sau cuộc giao tranh đẫm máu, cảm thấy lòng buồn vô hạn trước cái giá phải trả cho sự chiến thắng của mình. Nguy hiểm đã qua rồi nhưng chàng cảm thấy quá ư mệt mỏi và chán nản không còn đủ sức làm nổi việc gì trong lúc này. Tuy nhiên không thể chậm được một phút bởi vì Soreby đang bỏ ngõ làm mồi cho bọn cướp bóc và trước hết là phải tìm cho được Joanna để bảo vệ nàng.

Dick chọn trong số quân sĩ của mình lấy ba tên có vẻ biết vâng lời và không ham rượu. Chàng dẫn họ đi qua các đường phố nằm phía bên kia công trường Chợ. Chàng tái mặt bật kêu lên một tiếng hãi hùng khi trông thấy ngôi nhà của Daniel đã bị tấn công: cửa nẻo tan hoang, ống khóa bung rời và bọn lính tráng qua lại thì nhau chiếm lấy chiến lợi phẩm.

Chàng lo lắng điên cuồng vội nhào lên tầng gác thứ ba chỗ chàng đã chia tay người yêu lúc trước. Căn phòng đã bị phá phách và không thấy dấu vết của Daniel. Y và Joanna đã biến mất không biết đi đâu!

Bỗng trí chàng lóe lên một ý nghĩ. Chàng phóng qua sân và các khu vườn chạy thẳng đến nhà thờ đang mở toang cửa trước. Đàn ông, đàn bà, con nít cùng với chút ít đồ đạc mang theo được đang trú ẩn tại đây, trong khi các vị linh mục đang khẩn cầu Chúa trên bàn thờ. Chàng len qua các đám đông, tiến thẳng đến cầu thang dẫn lên ngọn tháp. Chàng đang chạy thì một nhà tu đón hỏi rất gấp:

- Cậu ơi, cậu đánh giặc cho phe nào thế?
- Tôi thuộc phe ngài Gloucester!
- Há, chẳng lẽ trận chiến xoay chiều thất bại hay sao?
- Cuộc đánh nhau xong rồi. Huân tước Risingham đã ngã gục trên trận địa.

Chàng đẩy vị linh mục sang một bên, tiếp tục chạy tất cả về phía ngọn tháp. Lúc ấy đã đúng giờ Ngọ. Từ trên tháp cao chàng nhìn thấy rõ một vùng

đất dưới kia và mặt biển thấp thoáng những chiếc tàu nhỏ chở những kẻ đi trốn. Đây đó có những ngôi nhà đang bốc cháy...

Richard chú ý nhìn theo một đoàn người cưỡi ngựa ở ven bìa rừng có vẻ đang tiến về Hollywood. Qua trang phục màu tím đỏ pha xanh của họ, chàng nhận ra ngay đó là quân lính của Daniel. Chàng vội vã chạy xuống cầu thang còn nhanh hơn lúc leo lên để tìm gặp quận công Gloucester. Sau khi chạy tìm nhiều nơi, chàng gặp ông ta đang chỉ huy quân lính bảo vệ bến tàu. Nhìn thấy chàng, ông nói:

– Chào mừng Shelton! Ngoài mạng sống, ta còn nợ ơn anh mới gặt được chiến thắng này! Anh muốn đòi trả công bao nhiêu đây? Bao nhiêu cũng không đến nỗi là thừa...

Chàng khoan thai trả lời:

– Có một người mà tôi vô cùng cảm mến, đó là hiệp sĩ Brackley. Y đã trốn thoát, đem theo cô gái tôi yêu. Xin ngài hãy cho tôi năm mươi lính thương thủ để triệt hạ y, thế là chúng ta hết nợ nhau.

– Lão Daniel, cái thằng phản bội tráo trở ấy à? Thế thì anh lại giúp ta thêm một công lớn đấy! Hãy đem đầu nó về đây và ta lại một lần nữa mang ơn anh lắm!

Đúng lúc đó, các binh lính phe York dẫn đến cho chủ tướng của họ năm tên tù binh trong số đó Richard chú ý đến một người cao to, tóc bạc, bước đi khập khễnh. Sau khi quận công điểm mặt năm người ấy, ông ta hạ lệnh bằng giọng rất thản nhiên:

– Treo cổ chúng lên lập tức!

– Thưa đại nhân, lần này xin ngài cho tôi một phần thưởng liên quan đến người này – Dick xen lời, vừa nói vừa chỉ vào Arblaster – Xin ngài tha mạng và trả tự do cho người thủy thủ già! Đây Arblaster, tôi vừa bù lại nỗi mất mát do tôi đã gây ra cho ông rồi đó, mạng sống quý hơn con tàu...

Người và ngựa sẵn sàng lên đường. Richard bỗng nhớ đến một điều phải cẩn thận lưu ý khi muốn định hướng ở trong rừng. Chàng trèo lên một cây cao lớn từ đó anh có thể nhìn được khoảng cách thật xa. Trại đóng quân của Daniel cách đó không xa lắm. Dick hạ lệnh bao vây đội quân. Khi nhận ra Bennet Hatch và lùi sau một chút là Joanna Sedley, chàng nói:

– Muốn tránh đổ máu, người hãy đầu hàng đi!

Nghe vậy, Bennet cầm chiếc kèn loa nhỏ đưa lên môi. Thưa cơ hồn loạn, Joanna chạy lẫn xá vào hai cánh tay của chàng trai đã hứa hôn với mình.

– Em yêu quý của anh – Richard nói với nàng, tìm chàng pháp phông niềm vui không tả xiết – Vì em tha thứ cho những vụng về của anh nên anh không còn bận tâm gì nữa. Chúng ta hãy đi về Hollywood nơi đây Huân tước Foxham sẽ đồng ý cho em lấy anh. Anh đã đánh mất tình bạn của một vĩ nhân nhưng anh dành được tình yêu của em!

Khi lên đến đỉnh đồi, không cách xa tu viện, hai người trông thấy ánh sáng đèn đuốc của trại đóng quân và một số lều trại nhiều vô kể. Bên trong

đình, Richard de Gloucester đang ăn tối cùng với Huân tước Foxham và toàn bộ đoàn tùy tùng của ngài quận công.

– Anh bạn ta ơi – quận công hỏi – anh có đem cái đầu của lão Daniel về đây không?

– Rất tiếc là không. Chưa lấy được thưa ngài!

– Thôi, anh có thể tùy nghi quyết định – Quận công cau mày nói.

– Hãy đứng lại đã – Huân tước Foxham xen lời – Chính tôi cũng đã giao anh một sứ mệnh kia mà! Anh đã tìm được cô gái ấy chưa? – Ông ta vừa hỏi vừa quay về phía Dick.

– Đội ơn trên – Shelton quả quyết – tôi đã tìm ra cô gái. Nàng đang có mặt trong tu viện.

– Thật vậy sao? Thưa đại nhân – Ông nói tiếp với quận công – Tôi rất lấy làm hoan hỉ đề nghị hôn lễ sẽ cử hành vào ngày mai trước khi đoàn quân lên đường đi tiếp. Chàng kỵ sĩ này...

Quận công nói chữa lại:

– Ông phải gọi chàng hiệp sĩ mới đúng.

– Ngài nói sao thưa ngài Gloucester? – Huân tước Foxham cất tiếng hỏi lớn.

– Dích thân tôi đã phong anh ta hiệp sĩ vì công lao anh ấy phục vụ tôi rất nhiều – Gloucester tuyên bố – Anh ta đã giúp tôi hai lần một cách rất dũng cảm. Anh ta vũ dũng kiên cường. Nếu anh ta muốn cưới vợ, được rồi, chúng ta sẽ làm lễ cưới cho y! Dứt khoát không nói gì nữa nhé! Quả thật anh ta là một trang hảo hán!

– Tôi biết rồi – Huân tước Foxham nói – Chúc hiệp sĩ Richard hạnh phúc. Tôi đã dàn xếp việc này với Hamley. Thế là ngày mai anh sẽ thành hôn.

Lúc này, Dick xét thấy rút lui là hợp cách, nhưng khi chàng sắp sửa ra khỏi phòng ăn thì một tên lính báo tin chạy vào, xô đẩy các gia nhân, đến giao mình quì gối trước mặt quận công và nói lớn:

– Thưa đại nhân, quân ta đã thắng trận.

Dick chẳng kịp đi đến căn phòng mà người ta đã chuẩn bị cho chàng với tư cách là một vị khách của Huân tước Foxham thì quân sĩ chung quanh tu viện đã cất tiếng reo hò chiến thắng và quây quần với nhau bên các bếp lửa. Ngay trong hôm đó, một trận đánh lớn thứ hai đã giáng đòn tiêu diệt lực lượng của phe Lancaster.

Sáng hôm sau, Dick thức dậy rất sớm trước khi mặt trời mọc. Chàng ăn mặc y phục đẹp đẽ lấy từ trong tủ quần áo của Huân tước Foxham. Nhận được tin lành về Joanna, chàng bước ra ngoài đi dạo một lát để lòng vui bớt nỗi bồn chồn chờ đợi. Tâm trí chàng hình dung tương lai sắp trở nên tươi sáng và quá khứ với biết bao kỷ niệm đã xa vời, cũng chẳng còn gì để luyến tiếc.

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ trong làn không khí sớm mai mỗi lúc một từng bừng rạng rỡ. Ánh nắng nhuộm hồng phương đông và làn gió thổi lùa trên mặt đất bằng giá.

Chàng quay trở lại tu viện thì bỗng thấy một bóng người nấp sau một thân cây. Chàng cất tiếng

hỏi đồng dục:

– Ai đó?

Bóng người tiến lên đưa bàn tay ra dẫu như một kẻ câm. Đó là một khách hành hương, mũ trùm che khuất mặt. Chàng nhận ra ngay người ấy là hiệp sĩ Daniel.

Tiến lên một vài bước, chàng rút kiếm ra. Hiệp sĩ xứ Tunstall đưa tay lên ngực như muốn nắm một món vũ khí giấu bên trong và chờ đợi chàng không nao núng. Hiệp sĩ Daniel cất tiếng:

– Nay cậu Dick, thế này là thế nào? Cậu tấn công kẻ bại trận ư?

– Ta chưa bao giờ muốn giết mi – Chàng thanh niên đáp – Ta đã luôn luôn là bạn của mi cho đến ngày mi đe dọa mạng sống của ta và mi đã đe dọa tàn khốc.

– Nhưng đó là trường hợp tự vệ chính đáng – Hiệp sĩ Daniel nói – Còn bây giờ đây, cậu ơi, tin tức bại trận và sự hiện diện của con quỷ lưng gù trong khu rừng của ta đã làm ta tan nát sự nghiệp. Ta sẽ đến Hollywood tìm chỗ ẩn lánh trong điện thờ. Sau đó ta sẽ vượt biển, gom góp đem theo chút ít của cải để sang làm lại cuộc đời bên xứ Bourgogne hoặc trên đất Pháp.

– Mi không thể đến Hollywood được đâu.

– Tại sao không được, cậu hãy nói cho ta biết.

– Mi phải biết là sáng nay sẽ cử hành đám cưới của ta. Mặt trời sắp mọc soi sáng ngày đẹp nhất trong đời ta. Mi đáng phải bị trừng trị vì đã mang

tội giết chết cha ta và dối xử bất công với ta. Nhưng bản thân ta vẫn cảm thấy lương tâm mình có tội: ta đã gây ra cái chết của biết bao nhiêu người. Ta không muốn làm quan tòa phán xét cũng không muốn làm kẻ đao phủ trong ngày hạnh phúc hôm nay. Dù mi là con quỷ ta cũng sẽ không ra tay giết mi đâu. Mi là con quỷ hãy cầu xin Chúa tha tội. Nhưng còn việc đi đến Hollywood thì đừng nói tới. Ta chiến đấu cho phe York và không muốn một tên gián điệp nào chui vào hàng ngũ phe ta cả. Nhớ kỹ rằng nếu mi bước một bước về hướng ấy ta sẽ la lên và ra lệnh cho lính gác gần nhất tóm cổ mi ngay.

– Cậu coi mạng sống ta chẳng ra gì cả – Hiệp sĩ Daniel nói – Ta chẳng có nơi nào an toàn cho bằng Hollywood.

– Chuyện đó không cần biết – Richard đáp – Ta để mi đi về phía đông, phía tây hoặc phía nam nhưng ta sẽ không để mi lên phía bắc. Hollywood đã đóng cửa đối với mi. Thôi đi đi, đừng có ý tưởng quay lại nữa bởi vì một khi mi đã đi khỏi đây, ta sẽ báo cho tất cả các chốt gác canh chừng nghiêm ngặt, theo dõi mọi kẻ hành hương và dù mi có là quỷ chẳng nữa cũng không qua mặt được đâu.

– Vậy đầu định sẵn cái chết cho ta rồi – Daniel buồn rầu nói.

– Không đâu, ta không bắt mi phải chết – Richard đáp – Nếu mi muốn độ sức với ta, ta sẵn sàng. Cho dù ta sợ phải bất nghĩa với phe ta nếu chẳng may ta chết, ta vẫn chấp nhận thách thức đánh tay

đôi với mi không cần ai tiếp cứu. Có thể ta sẽ báo thù được cho cha ta với lương tâm thanh thản.

– Được, chúng ta ra tay – Daniel nói – nhưng cậu có cây kiếm dài hơn dao găm của ta.

Chàng thanh niên vừa trả lời vừa ném ngay cây kiếm của mình trên mặt tuyết cách sau lưng vài bước.

– Ta chỉ trông cậy vào Chúa thôi. Bây giờ nếu mi tới số thì hãy tiến lên đi và nếu ý muốn của đấng Toàn năng đã quyết, ta cam đoan sẽ quảng xương mi cho lũ cáo!

– Ta chỉ định thử cậu đấy thôi, Dick ạ – Hiệp sĩ xứ Tunstall gượng cười – Ta không muốn làm đổ máu cậu đâu.

– Nếu vậy thì mi hãy đi đi kéo không kịp. Năm phút nữa ta sẽ báo cho các chốt gác hay liền. Nếu mi đóng vai của ta trong tình huống này, này giờ không đầy một phút, ta ắt đã bị trói cả chân tay lại rồi.

– Thôi được, ta đi đây, Dick ạ. Lần sau gặp lại, cậu sẽ ân hận đã đối xử với ta khắc nghiệt như vậy.

Nói xong, hiệp sĩ xứ Tunstall quay lưng bước đi băng qua đám cây. Richard Shelton trong lòng bị xâm chiếm nhiều cảm xúc lẫn lộn, nhìn y đi nhanh chân nhưng thận trọng, thỉnh thoảng quay lui nhìn lăm lét vào người đã tha mạng cho mình nhưng còn tỏ vẻ ngờ vực.

Ông ta sắp sửa đi qua trước một chỗ rừng rậm

dây leo dày chẳng chịt thậm chí mùa đông cũng nhìn không qua lọt.

Bất ngờ từ trong đó, tiếng dây cung buông vang như dây đàn bực lên một tiếng và mũi tên bay vèo ra.

Hiệp sĩ xứ Tunstall kêu lên một tiếng đau đớn và giận dữ. Ông ta đưa hai tay lên trời và ngã chồm xuống mặt tuyết. Dick nhãy phóng đến bên cạnh, đỡ y lên.

– Mũi tên màu đen phải không? – Ông ta nói thều thào khó nhọc.

– Nó màu đen – Richard trả lời một cách nghiêm nghị.

Thế rồi chưa kịp thốt lên một lời, xác ông ta tuột khỏi tay Richard đang đỡ và lặn lẽ hồn lìa khỏi xác.

Chàng thanh niên đặt ông ta nằm dài trên tuyết, bắt đầu cầu nguyện cho linh hồn tội lỗi ấy đã ra khi chưa kịp xưng tội.

Vừa ngẩng lên, Richard trông thấy một người đàn ông quì sau lưng chàng cách vài bước. Người ấy gục đầu, úp mặt vào hai bàn tay, cầu nguyện như thể đang đau khổ ghê gớm. Nhìn cây cung để bên cạnh chỗ y, Richard hiểu rằng đó là người cung thủ đã giết chết Daniel.

Cuối cùng, y cũng đứng lên. Richard nhận ra Ellis Duckworth! Anh ta nói giọng rất nghiêm trang:

– Richard ạ, ta đã nghe những gì cậu nói. Cậu đã

chọn cách xử sự tốt hơn và cậu đã tha thứ. Tôi quyết định điều xấu hơn và kia là thân xác kẻ thù của tôi. Cậu hãy cầu nguyện cho tôi đi!

Nói rồi y xiết tay chàng. Richard đáp:

– Lẽ tất nhiên, tôi sẽ cầu nguyện cho ngài nhưng không biết lời cầu nguyện của tôi có tới tai không. Tuy nhiên, nếu ngài đã theo đuổi việc báo thù dài ngày đến thế và nếu bây giờ ngài thực hiện xong mà cảm thấy nó cay đắng như vậy, ngài có nghĩ rằng nên tha thứ cho những kẻ còn lại là phải lẽ không? Hatch đã chết, tội nghiệp anh ta... Lẽ ra tôi đừng giết anh ấy. Còn về phần lão Daniel, xác y nằm kia rồi. Còn lại lão linh mục nhưng nếu ngài thấy ý tôi nói phải thì ngài hãy để ông ta sống.

Đôi mắt Ellis Duckworth long lên. Y nói:

– Thật sự ra, con quỉ trong lòng tôi vẫn còn mạnh. Tuy vậy, cậu hãy yên lòng: Mũi Tên Đen sẽ không bao giờ còn bay ra nữa... Bọn anh em chúng tôi đã giải tán. Nhưng ai bị chúng tôi theo đuổi bấy lâu nếu họ còn sống, tôi sẽ để họ chết yên lành theo ý Chúa. Còn cậu, hãy đi đến nơi số phận hạnh phúc đang mời gọi và đừng bao giờ nhớ đến Ellis này nữa!

Đoạn kết

Này cô bé dễ thương, hãy ngẩng đầu lên cho ta thấy khuôn mặt cô rõ hơn một chút. Ồ! Nhưng cô ta đẹp quá và theo người ta kể với tôi, cô được của hồi môn rất lớn...Cô bé ạ, ta biết một người xứng đôi với cô hơn nhiều lắm. Hãy suy nghĩ trong khi thời gian còn kịp!

– Tôi vô cùng cảm ơn Điện hạ về vinh dự ngài muốn dành cho tôi, nhưng đối với tôi chỉ có Richard Shelton là đủ

– Thôi mặc kệ cô muốn sao thì muốn – Quận công nói một cách lơ đãng rồi ông chỉ tay vào cô

phù dâu.

– Còn cô này là ai thế? Có phải Alicia thuộc dòng Risingham chẳng? Phải gả cô ta cho một người danh giá.

Huân tước Foxham nói giọng quả quyết:

– Tôi đã nghĩ đến người anh em họ của tôi là Hamley. Một chàng trai duyên dáng đã phục vụ tốt cho sự nghiệp của chúng ta.

– Được lắm, anh bạn ạ. Nhưng hồi cô gái xinh xắn kia, cô có muốn lấy người ấy không?

– Nếu anh ta ngay thẳng và tốt tướng thì tôi sẽ không từ chối – Cô ta nhanh nhẩu trả lời.

Bỗng cô ta tái xanh mặt mũi, nhận thấy mình lỡ nói đại dốt nhưng người đối thoại với cô bình thản nói:

– Anh ta ngay thẳng, cô đừng sợ, chỉ có tôi là lưng gù trong đám thôi. Bây giờ ta chúc cô may mắn bởi vì ta phải vội chia tay. Thời buổi chiến tranh này, phải tính từng phút.

– Trời ơi, nguy cho tôi mất rồi – Cô gái lấy làm khổ tâm nhìn thấy ông ta cất bước bỏ đi.

Huân tước Foxham vội vàng an ủi cô:

– Không đến nỗi có nguy hiểm to tát gì đâu, bởi vì lúc này ông quận công có nhiều điều khác để lo nghĩ và tôi đoán chắc là ông ta đã quên những lời cô nói rồi!

... Trên bậc thềm nhà thờ, Richard đang chờ đợi

người vợ sắp cưới của mình, lòng tràn ngập một niềm vui trọng đại. Vài phút sau, hai người đã là vợ chồng.

Khi buổi lễ chấm dứt, mọi khách mời đang đứng trên sân giáo đường thấy ở đằng xa những đoàn quân leo lên ngọn đồi, cờ hiệu phấp phới tung bay.

Joanna và Richard cuối cùng đã cùng nhau vui hưởng niềm hạnh phúc tìm thấy được sau bao nỗi truân chuyên.

Mục Lục

Một chương trình ngoạn mục	5
Trong quán nước tại Kettley	17
Những người bạn mới	24
Những chiến sĩ rừng xanh	35
Trên đường đến Hollywood	44
Khi Dick bắt đầu nêu câu hỏi...	52
Joanna! Joanna đang ở đâu?	63
Thế rồi Dick sang phía khác	73
Cuộc chạm trán trong đêm	80
Gian nguy trên mặt biển	93
Trong hang của Lawless	105
Tại nhà của kẻ thù	110
Đại náo trong nhà thờ	121
Cuộc diện kiến với Huân tước Risingham	128
Hai nhân vật Richard	134
Trận đánh lớn ở Soreby	139
Richard và Joanna trên đường tái ngộ	145
Đoạn kết	156

Đón đọc:

Danh Tác Văn Học Thế Giới Rút Gọn:

10 TRUYỆN PHÁT HÀNH ĐỢT II

THÁNG 01/2001

11/ ĐẢO CHÂU BÁU

của Robert Louis Baltour STEVENSON

12/ OLIVER TWIST

của Charles DICKENS

13/ TÚP LỀU CỦA CHÚ TOM

của Harriet Elizabeth Beecher STOWE

14/ TRUY TÌM BÌNH THÁNH

của Vincent WATERLET

15/ 12 KỲ CÔNG CỦA HERCULE

của Thierry LEFÈVRE

16/ THƯ VIẾT Ở CỐI XAY GIÓ

của Alphonse DAUDET

17/ TIẾNG GỌI CỦA RỪNG THẳM

của Jack LONDON

18/ VÒNG QUANH THẾ GIỚI 80 NGÀY

của Jules VERNE

19/ SISSI, NỮ HOÀNG ÁO QUỐC

của Anne Françoise LOISEAU

**20/ NGƯỜI CUỐI CÙNG CỦA BỘ TỘC
MOHICANS**

của Fenimore COOPER

Danh Tác Văn Học Thế Giới Rút Gọn

MŨI TÊN ĐEN

R. L. Stevenson

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HOÀNG

Biên tập & sửa bản in: **HOÀNG HOA**

Bìa: **HUY TIẾN**

Trình bày: **NIẾT NIÊN**

Đơn vị liên doanh:

CÔNG TY VĂN HÓA THỜI ĐẠI

NIẾT XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Q3, TPHCM

ĐT: 8442849, 8446211, 8465596

*In 1000 cuốn, khổ 10.5x17.5 cm, tại Xí nghiệp In 5, TPHCM.
Số đăng ký KHXB: 698/165 do Cục XB cấp ngày 06-7-2000.
Giấy TNKH: 903/2000. In xong và nộp lưu chiểu Quý 4/2000.*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ HÂN HẠNH GIỚI THIỆU:

TỦ SÁCH DANH TÁC VĂN HỌC THẾ GIỚI RÚT GỌN

**ĐỢT I, THÁNG 12/2000
PHÁT HÀNH 10 TỰA**

1/ Uất Kim Hương Đen	của Alexandre Dumas
2/ Hiệp Sĩ Ivanhoe	của Walter Scott
3/ Nanh Trắng	của Jack London
4/ Cá Voi Trắng - Moby Dick	của Hermann Melville
5/ Hai Vạn Dặm Hành Trình Dưới Biển	của Jules Verne
6/ Ao Mây	của George Sand
7/ Mũi Tên Đen	của R. L. Stevenson
8/ Những Cuộc Phiêu Lưu Của Tom Sawyer	của Mark Twain
9/ Hồng Nhũ Tặc	của Fenimore Cooper
10/ Jane Eyre	của Charlotte Brontë

NHÀ SÁCH TRẺ

186 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.3, TPHCM
ĐT: 9303652-9301022 Fax: 848.9301022

GIÁ: 12.500Đ